

အောင်မြင်
စာပေ

မြပုလဲခင်

လမ်းကလေး

BURMESE
CLASSIC

BURMESE CLASSIC

၁၉၅၂-၈၃

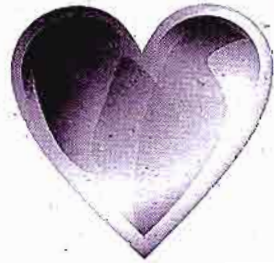
မြပုလဲခင်
 လမ်းကလေး/မြပုလဲခင် - ရန်ကုန်၊
 အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၆၊
 ၂၅၀-စာ၊ ၁၂.၅x၁၈.၂ စင်တီ၊
 (၁) မြပုလဲခင်

မြပုလဲခင်

ဖြန့်ချိရေး--အောင်မြင်စာပေ၊ အောင်မြင်စုံစိုက်တိုက်။
 ထုတ်ဝေသူ--ဦးအောင်မြင့်၊ ဝထဝအကြံပေးဗဟို၊ ၂၀၁၆။

အပိုင်း (၅)

အခန်း (၁)

BURMESE CLASSIC

ပျောက်

ရှုံးအောင်ဆော့နေသော ကဲကဲ
တို့ကြည့်ပြီး မင်းခန့် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

နဖူးမှာ အာလူးသီးက တစ်လုံးမပျောက်ခင် ချိုစောင်း
အသစ်တစ်လုံး ထပ်ပေါ်လာသည်။

“ဂျာလင်ဂျာ” ဟုဆိုကာ လက်ကားယားခြေကားယား
ပေါ်စပ်ကလည်း အသံပေါင်းစုံ အော်ဟစ်နေသည်။

☺ အောင်မြင်စာပေ ☺

“မေမေ ဒီအတိုင်းသာဆို ကျောင်းစနေတာနဲ့ ပြဿနာပေါင်းစုံ စလာလိမ့်မယ်၊ မူကြိုပို့ရရင် မကောင်းဘူးလား မေမေ”

မင်းခန့်က သားဖြစ်သူ နောင်ရေးအတွက် ရတက်မအေးနိုင်ပဲ မိခင်အား စကားစလိုက်သည်။

သူက တိုင်ပင်ရန် မိခင်အကြံဉာဏ်ယူရန် စကားစရုံသာ ရှိသေးသည်။ မိခင်က ခါးခါးသီးသီးပင်. . .

“အံ့မယ်မယ် ဘယ်လိုများ ပြောလိုက်တာလဲ၊ မောင်မင်းခန့် ငါ သားချည်းပဲ ငါးယောက်မွေးခဲ့တာပါ။ တစ်ယောက်မှ မူကြိုမပို့ခဲ့ရဘူး၊ သူငယ်တန်း တန်းတက်တာချည်းပဲ၊ ဘာပြဿနာမှလည်း မဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ဆရာဝန်နှစ်ယောက် အင်ဂျင်နီယာသုံးယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်မှတ်လား၊

မင်းတို့ငါးယောက်ကိုတောင် ငါ နိုင်နိုင်နင်းနင်း အုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့တာ၊ ငါ့မြေး ကဲကဲလေးတစ်ယောက်လောက်နဲ့ကပျင်းတောင်ပျင်းသေးတယ်လို့ ပြောရမလို ဖြစ်နေတယ်”

မင်းခန့် မိခင်ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။

“မတူဘူးလေ အမေအသက်အရွယ်လည်းကြည့်ဦးကျွန်တော်တို့တုန်းက အလွန်ဆုံးရှိလှ အစိတ်သုံးဆယ်. . .”

“ကျုပ် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်မှ အိမ်ထောင်ပြုတာပါ၊ မင်းကိုမွေးတော့ အသက်သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ ခုမှ ကျုပ်အသက်ခြောက်ဆယ့်ခြောက်၊ အဲ. . . ယောင်လို့. . . ခြောက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်”

“ဟင်း. . . မေမေကလည်း တလောကမှ မေမေ့အသက် ခြောက်ဆယ့်ငါးပြည့်လို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတောင် ဆွမ်းကပ်သေးတယ်လေ၊ ဘယ်နှယ် ခြောက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ခြောက်ဆယ့်ခြောက်ပေါ့”

မင်းခန့်က မိခင်အမှားကို အေးအေးဆေးဆေး ထောက်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့စကား မမှားပါပဲ မိခင်က ပြူးတူးပြိုတ်နှင့်. . .

“ဟဲ့. . . မင်းမသိရင် အသာနေစမ်း၊ ခြောက်ဆယ်ခြောက်ဆိုတာ နှစ်စုံနှစ်ဟဲ့၊ သတိအထားရဆုံးနှစ်၊ ဒီတော့ အဲဒီနှစ်ကို အသက်တစ်နှစ်ကြီးရင် ကြီးသွားပါစေ. . . ကျော်ပြတ်လိုက်ရတယ်၊ ဒီတော့. . . ဘယ်သူမေးမေး ခြောက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပေါ့၊ ဒါလည်း ယတြာတစ်မျိုးပေါ့”

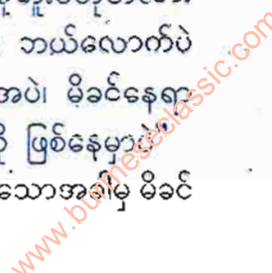
မင်းခန့် ယခုမှ သဘောပေါက်ကာ ပြီးလိုက်မိလေသည်။

“မေမေကတော့ စံပဲ၊ ဒါပေမယ့် မေမေ့မြေးအတွက်တော့ နည်းနည်းထပ်စဉ်းစားဖို့ လိုမယ်ထင်တယ် မေမေ”

“ဘာစဉ်းစားရမှာလဲ”

“ကဲကဲမှာက သားတို့လို မပြည့်စုံဘူးမဟုတ်လား မေမေ၊ မိတဆိုးလိုဖြစ်နေတော့ မေမေက ဘယ်လောက်ပဲ အတ္တာတွေပေးပေး၊ ဘွားအောက် ဘွားအေပဲ၊ မိခင်နေရာတော့ အစားထိုးမရတဲ့ ကွက်လပ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေမှာပဲ”

မင်းခန့် အလေးအနက် ပြောလိုက်သောအခါမှ မိခင်

ဒေါ်မြတ်လှ သက်ပြင်းချကာ လေသံပျော့ပြောင်းသွားသည်။

“အင်း ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ ပူစူးတို့ သဲသဲတို့မှာ မေမေရှိပြီး ကဲကဲမှာက မေမေလည်းရှိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေးရှာတယ်”

မိခင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှန်း သိလိုက်ရသဖြင့် မင်းခန့်က လေသံကိုလျော့လိုက်သော်လည်း ရင်ထဲက အနာ တရကိုတော့ လျော့မရသဖြင့် . . .

“ကဲကဲအမေ သေသွားပြီလို့ ပြောလိုက်ရောပေါ့. . မေမေရယ်”

“အင်း မေမေလည်း ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် သေပြီဆိုတာ ဘာလဲဆိုတဲ့ ပြဿနာရယ်၊ သူ့ကြီးတော်ရဲ့ အမေတစ်ဖိုး ရှင်းလင်းချက်ရယ်က ကဲကဲရဲ့ နုနယ်တဲ့ ဦးကျောက်မှာ အရှုပ်အထွေး ဖြစ်မှာစိုးလို့ မေမေက ပြန်လာမှာ ဟိုးအကြီး တစ်နေရာကို ခရီးထွက်သွားလို့ပါ ဆိုတဲ့ စကားလောက နဲ့ပဲ ကလေးကို နှစ်သိမ့်လိုက်တယ်”

ဒီတစ်ချိန် သက်ပြင်းချရသူမှာ မင်းခန့်ဖြစ်နေသည်။

ဒီအမေမွေး၍ မင်းခန့်တို့ ညီအစ်ကိုတွေ လူတစ်လူ သူတစ်လုံး ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ ခေတ်တစ်ဆက်ကို ကျော်ခဲ့ နှင့် အဘွားနှင့်မြေးငယ် ကွာခြားမှုက သိပ်ကိုခြားနားသွား မည်မဟုတ်ဟု တွက်ဆလိုက်သည်။

သို့သော် အင်တာနက်ခေတ် ဖြစ်၍လားမသိ၊ ခေတ် ကလေးများ၏အတတ်က အံ့ဩလောက်ဖွယ်ပင်။

“ဖေဖေ”

အဖေကိုတော့ ပီသအောင် ခေါ်နိုင်သည်။

“ကဲကဲ မိချောင်း စီးချင်ဒယ်၊ ဖေဖေ ရိုက်ပို့”

ဖအော့ပေါင်ပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ပူဆာလိုက်သည်။

မင်းခန့်ရင်ထဲ သားကိုမြင်တိုင်း ရင်နှင့်ရသည်။ သား

၏ပါးနှစ်ဖက်ကို မွှေးကြူလိုက်ပြီးနောက်. . .

“ဖေဖေအားတော့ လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်”

“ဟင့်အင်း ဖေဖေညာဒယ်၊ ခုရိုက်ပို့ ရိုက်ပို့”

မင်းခန့် အခက်ကြုံသွားသည်။

ကံဆိုးသော သားငယ်ကို ရင်ခွင်ဝယ် ထာဝရ ထွေး ပိုက်ထားလိုသော်လည်း မဖြစ်၊ သားနောင်ရေးအတွက်ဟုဆို ကာ မိုးရွာတုန်း ရေခံထားလိုက်မှဖြစ်မည်။

မိုးချုပ်မှ သူပြန်ရောက်တော့ သားက အိပ်နေသည်။ သူ မနက်အပြင်ထွက်တော့ သားကမနိုးသေး၊ တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်ပါးချိန် သားကိုတွေ့ချင်၍ အိမ်ကို တစ်ခေါက်ပြန်လာ မှ သားနှင့်တွေ့ဆုံရသည်။

“တီတီတို့ ပို့ခိုင်းပါလား ကဲကဲရယ်”

“ဟင့်အင်း တီတီကရဲ ပို့ပေးဘူး”

ခြေချင်းပွတ်ပြီး ပြောနေသော သားကို မင်းခန့် သနား လာသည်။ သို့သော် ကလေးငယ်တစ်ဦးနှင့် လက်ပွန်းတဖိုး နေပြီး ကလေးဆန္ဒကို ဘယ်လိုဖြည့်စွမ်းပေးရမည်ကို သူ မတတ်။ ကလေးတစ်ယောက်၏ အန္တရာတကိုခံပြီး တယု

တယ ပြုစုရမည့် အတတ်ကို သူ နားမလည်။

“ကျွန်မကလည်း ကစားကွင်းတွေဘာတွေ မျက်စိ နောက်လို့ ဘယ်တော့မှမသွားဘူး၊ စီးလည်း မစီးရဲဘူး၊ မူး နောက်နေတာပဲ၊ ရှင်ပဲ လိုက်ပို့လိုက်ပေါ့၊ ခု အားနေတယ်မှတ် လား။”

အဲဒီ ကဲကဲကြီးတော် . . . ကဲကဲအခေါ်အရ အန်တီ သည် အပျိုကြီးပီပီ အင်မတန် ဝှတီးဝှကျနိုင်သည်ကို မင်းခန့် သိပြီးသား။

သို့သော် မိုးလင်း သူ့အလုပ်သွားချိန်၌ ရောက်လာပြီး ညနေ ကဲကဲအိပ်ချိန်အထိ နေပေးတတ်သော ကဲကဲကြီးတော် ကိုပင် အမေအတွက်ကော သားကဲကဲအတွက်ပါ အဖော်ရ သည်ဟုလည်း ခံနေရသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ကဲကဲကြီးတော်သည် ကဲကဲအမေ၏ အစ်မ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူ မပါတ်သက်ချင်ပါ။

သို့သော် အမေက “ညီမ မကောင်းတာနဲ့ အစ်မနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး သားရယ်၊ သူ့သွေးနဲ့ သူ့လည်းဆိုင်တာပဲ လာ ပါစေ၊ မေမေအတွက်တောင် အဖော်ရသေးတယ်” ဟူသော စကားကြောင့် သူ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ရသည်။

မင်းခန့် မတတ်သာတော့။

ကဲကဲက မျက်ရည်ကျ ခြေဆောင့်ကာ ဆန္ဒပြုလေပြီ။

“ဖေဖေ ခုရိုက်ပို့ ရိုက်ပို့ဆိုမှ . . . ဟီး . . . ဟီး”

“အေးပါသားရယ် . . . ခု ပို့မယ်၊ မင်းအန်တီကို အကျီ

သွားလဲခိုင်း”

ကဲကဲကြီးတော်ကလည်းတမှောင့်။

“အို ကျွန်မက ဘာကိစ္စလဲရမှာလဲ၊ ရှင်တို့သားအဖပဲ သွား . . . ကျွန်မ မလိုက်ဘူး”

မင်းခန့်စိတ်ထဲ ခပ်ချဉ်ချဉ် ချဉ်တူးသည်မှ မိန်းမဆို လျှင် ကိုယ့်အမေတစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့မှ ကြည့်မရ သဖြင့် . . .

“ခင်ဗျားလည်း မခေါ်ပါဘူး၊ ကဲကဲ အကျီလဲဖို့ ခင် ဗျားကိုခိုင်းတာ”

ပညာကလည်း မတတ်၊ အိမ်တွင်းပုန်းကလည်း ဖြစ် သောကြောင့် ကဲကဲကြီးတော်သည် ခပ်နဲ့နဲ့ ခပ်ထုံထုံပင် ဖြစ် သည်။

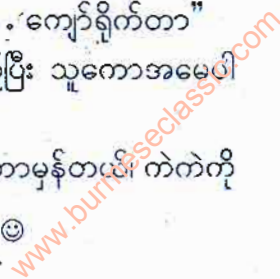
“ဪ . . . ဟုတ်လား မသိပါဘူး၊ လိုက်ရမယ် အောင်းမေ့လို့ လန့်သွားတာပဲ၊ ကိုင်း . . . ကဲကဲလာ အန်တီ သဲပေးမယ်”

ကဲကဲမျက်နှာသည် ယခုမှ ဖိုးလမင်းကြီးပမာ ကြည် လင်ဝင်းပသွားပြီး . . .

“ဟေ့ . . . ကျော်ရိုက်တာ တိုက်ကားစီးရတော့မယ်၊ ခြံကျွန်းတာ တွားရတော့မယ်၊ ဟေး . . . ကျော်ရိုက်တာ”

ကဲကဲ ပျော်သွားသည်ကိုကြည့်ပြီး သူ့ကောအမေပါ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်ရသည်။

“အင်း . . . မောင်မင်းခန့် ပြောတာမှန်တယ်၊ ကဲကဲကို

မူကြိုပို့သင့်မပို့သင့် အမေစဉ်းစားမယ်၊ လူပိုစုံတယ်၊ အဖေ အမေရဲ့ ယုယမှုတွေ ခံနေရတဲ့ ကလေးတွေနဲ့ယှဉ်ပြီး သူ့မှာ အားငယ်စိတ် ဝင်သွားရင်”

မင်းခန့် အမေ့စကားကြောင့် ရင်ထဲနာကြင်သွား သည်။ သား ကဲကဲအတွက် စိတ်မကောင်းနိုင်အောင် ဖြစ်ရ သည်။

စိတ်မကောင်းသော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။ ကဲကဲ မိခင်၏လုပ်ရပ်က ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည် ဆို တော့... .

“ကဲပါလေ... မိစုံဖစုံနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ ကလေးတစ် ယောက်ကို ပုံသွင်းလို့ လွယ်ကူပေမယ့် မပြည့်စုံတဲ့ အိမ် ထောင်တစ်ခုက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ကလေးကိုတော့... သူ့ လိုအပ်ချက်ကို အရင်ဖြည့်ဆည်းပေးပြီးမှ ပုံသွင်းယူလို့ ရနိုင် မယ့် မောင်မင်းခန့်၊ မေမေ သဘောကတော့ ကဲကဲအတွက် မိခင်နေရာ အပြည့်အဝ... .”

“ဟာ... ဒါတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး မေမေ ကျွန်တော်လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ကဲကဲအတွက် မိထွေးဆိုတာ လည်း မရှိစေရသလို ကဲကဲအမေရင်းဟာလည်း ကဲကဲဘဝ ထဲ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရောက်စေရဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကဲကဲ ကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေမယ့် ဟိုကောင်မ သွေးတွေတောင် ဖောက် ထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်သွေးတွေချည်းပဲ ပြန်ဖြည့်ပေးလိုက်ချင် တယ်”

သူသည် ကဲကဲမိခင်နှင့် ပါတ်သက်လာလျှင် ကြမ်း တမ်းစွာ ပြောဆိုမိလေသည်။

“အင်း ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကလေးတစ်ယောက်ကို ကြင်နာယုယစွာနဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်တတ်တဲ့ စာပေဗဟုသုတပါ ပြည့်စုံတဲ့ ဆရာမတစ်ယောက်ကိုပဲ ငှားရမ်းရတော့မှာပဲ၊ သူ့ခေတ်သူ့အခါနဲ့ လျော်ညီတဲ့ အတတ်ပညာဗဟုသုတတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ လိုအပ်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့ အသွားကြီးကို မော်ဒယ်အောက်ပြီလို့ အပြောမခံနိုင်ဘူး”

မင်းခန့်က ထောင်နေသော နဖူးကြော့များ ဖြေလျော့ သွားစေရန် စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်သည်။

“မေမေပြောတာလဲ ဟုတ်နေတာပဲ၊ ကဲကဲကြီးတော် နဲ့ဆို ကဲကဲပျက်စီးမှာပဲ... ကလေးပါ ထုံထိုင်းသွားနိုင်တယ်၊ စရိုက်လည်း ကြမ်းတမ်းသွားနိုင်တယ်”

“သူ့ကိုမလာနဲ့လို့ ပြောပြန်တော့လည်း မေမေတို့ကို သဘောထားသေးတယ်လို့ စွပ်စွဲကြပေဦးမယ်”

“ခါးမွမ်းခုနစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ခုနစ်ရက်တဲ့မေမေ၊ သားသမီး ကောင်းစားရေးအတွက်ဆို ကျွန်တော်ကတော့ ရင်ဆိုင်ရဲ တယ်၊ ဖေဖေခေါင်းချသွားတဲ့အိမ် ဖြစ်နေလို့သာ ကျွန်တော် တော့ အိမ်တောင်ပြောင်းချင်ပြီ”

သားအမိနှစ်ယောက်က အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောဖြစ်ကြ၊ အချိန်ရတုန်းလေး အလှအယက် ပြောကြရ သည်။

ဖြူလဲခင်

“ကဲကဲတောင် ဆင်းလာပြီ၊ ဆရာမကိစ္စ မေမေလဲ သင့်တော်သလို စီစဉ်ညှိနှိုင်းလိုက်ပါ မေမေ”

“ဖေကြီး သွားသားလှရား”

“ဟာ. . လှတာပေါ့ သားသားရယ်၊ ခဲတံနီပြာတန် လေးနဲ့တောင် တူတယ်၊ ဟတ်. . ဟား. . လာ ဖေဖေချီသွား မယ်”

မင်းခန့် ကဲကဲကြီးတော် ဆင်လိုက်သော အဆင်အပြင်ကို သဘောမကျသော်လည်း အပြစ်မပြောတော့ပဲ ကဲကဲကိုသာ ကောက်ချီပြီး. . .

“မေမေ ကျွန်တော်တို့ သွားမယ်၊ ကဲကဲကို ညနေစာ အပြင်မှာပဲ ကျွေးလိုက်တော့မယ်”

“အေးအေး မိုးမမချုပ်စေနဲ့ ရေခဲရေတွေ မတိုက်နဲ့ နော်”

“ကဲကဲ. . တဲ့တာ”

ဘွားအေနှင့် ကြီးတော်ကို လက်ပြရင်း ကဲကဲသည် သူ့နံဘေးတွင် ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာ လိုက်ပါလာသည်။

ကလေးတစ်ယောက်၏ စိတ်အလိုကို ဖြည့်ပေးရတာ မလွယ်ကူကြောင်း မင်းခန့်သည် ကလေးကစားကွင်း တစ်ခါ သွားလိုက်ရုံမျှနှင့် သိလိုက်ရလေသည်။

“ထုတ်. . ထုတ်ရဲပါဘူးဖေဖေ နေပူပီ” ဟူ၍ ဦးထုပ် တစ်လုံး ဝယ်ပေးရင်း လက်ညှိုးထိုးသမျှ လိုက်ဝယ်ပေးရ၍ ကားထဲမှာ အရုပ်များပြည့်နှက်နေသည်။

ကစားပြန်တော့လည်း ကလေးများနှင့် အမေများ ကြား လူငယ်များကြား သူ့မှာကြောင်တက်တက်။

ဒီကြားထဲ ကဲကဲက ကဂျိုးဂရောင် နိုင်သေးသည်။ နို့အေးချောင်း စားလျင်လည်း. . .

“ရက်. . နှစ်ခုရှိတာ နှစ်ခုပေး၊ နီနီရေး၊ စိမ်းစိမ်းရေး၊ ဝါဝါရေးရော လိုချင်ဒယ်” ဟု၎င်း၊ ပြီးတော့ ကုန်အောင်မစား ပဲ. . .

“တော်ပြီ ဖေဖေစားရိုက်” ဟု ဆိုပြန်သည်။ နောက် ရေခဲရေ သောက်ချင်ဒယ်၊ ပုလင်းနဲ့ဟုတ်ဘူး၊ ရေခဲတုံးကြီးနဲ့ ရေသောက်ချင်တာ၊ ပုလင်းထဲကရေက ကဲကဲအိမ်မှာရဲ ရှိတာပဲ ဒါပဲသောက်ချင်ဒယ်၊ တိုက်တိုက် ခုတိုက်”

မင်းခန့် စိတ်မရှည်တော့ လူကြားထဲ လက်ဆွဲကာ အော်ဟစ်ပူဆာနေသော ကဲကဲကြောင့် သူ ရှက်ကာ မျက်နှာ ဓထားတတ်တော့။

“အေးပါကွာ၊ သောက်သောက်” ဟုဆိုတာ ရေခဲရေ တို့လည်း တိုက်ရသည်။

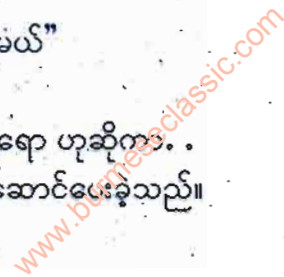
“တောင်းတယ်၊ ဖေဖေတောက်မရား”

“သောက်မိကွာ၊ မင်းပဲသောက်”

“ဟင့်အင်း ဖေဖေပါ တောက်ရမယ်”

“အေးပါကွာ”

မင်းခန့်က ဆူဆူပူပူမလုပ်ရင် ပြီးရော ဟုဆိုကာ. . . ထဲကဲ အလိုမှန်သမျှ မဆန့်ကျင်ပဲ လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

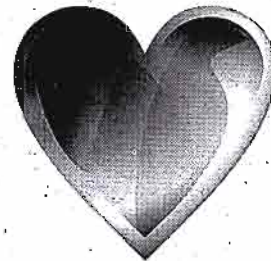
၁၆

မြပုလဲခင်

ထိုနေ့ ကဲကဲကို အလိုလိုက်မှုကြောင့် နောက်နေ့တွင် ကဲကဲဖျားလေပြီ။

ဪ... လူမမယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ဆိုတာ သူတို့ကို ယောက်ျားသားရင့်မကြီးများအတွက် အင်မတန်ခက်ခဲသော အလုပ်တစ်ခုပါလားဟု သူ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

နုနယ်သော ပန်းကလေးများနှင့် သူတို့လို လက်ကြမ်းကြီးများနှင့် လားလားမှ မအပ်စပ်ပါလား။

အခန်း(၂)

သွေး အတွက် လောကကြီးမှာ နေစရာ ဤမျှ ခက်ခဲသလားဟု တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသော်လည်း သွေး စိတ်ခါတ်မကျ။
သွေးအပေါ် အကောင်းဆုံး ကူညီဖေးမပေးနေသူ တစ်ယောက်တော့ လောကကြီးမှာ ရှိနေပါလားဟု အသိက သွေးအတွက် အားဆေးပင်။

www.burmeseclassic.com

အဖေနှင့်အမေသည် သွေးအား မျက်နှာငယ်စွာနှင့် ပစ်ထားခဲ့သည်။

အမေက သွေးကိုမွေးဖွားပြီး ဆုံးသွားခဲ့သည်။ သွေးတို့ သူ့အသက်နှင့် လဲလှယ်ကာ မွေးသွားပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု အဘိုးဘွားက ပြောပြခဲ့သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ဘွားအေလက်ပေါ်၌ ခြောက်နှစ်အထိ နေထိုင်ခွင့်ရသည်။ ဘွားဘွားဆုံးသွားတော့ အဖေကို ကပ်ရသည်။

သို့သော် အဖေသည် ဘွားဘွားဖနောက်သို့ မကြာခင် လိုက်သွားခဲ့သည်။

ခုနစ်နှစ်အရွယ် လူမမယ်ဘဝ၌ သွေးသည် အဖေ၏မောင် ဦးလေးအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

ဦးလေးက သာမန်အလယ်တန်းပြ ကျောင်းဆရာဖြစ်သည်။ ဦးလေးမိန်းမက ကုန်စုံဆိုင် ဖွင့်ထားသဖြင့် ဦးလေးသည် ကျူရှင်ပြစရာမလိုပဲ အေးဆေးစွာ ကျောင်းအလုပ်ထဲ မြုပ်နှံနိုင်သည်။ သွားထောက်သမီးခံ မရှိ။

ကလေးမရကြသော လင်မယားအတွက် သွေးတို့ မွေးခွင့်ကြိုကြိုခြင်းကို အများအမြင်တော့ သွေးကံကောင်းလေပြီဟု ထင်ကြသည်။

တကယ်တမ်းတော့ သွေး၏ဝင့်ကျေးက ဒီဘဝထေဆပ်ဖို့ကံ ပါလာသည် ထင်ပါသည်။

ဦးလေးမိန်းမ ဒေါ်လေးသည် သွေးကို ဦးလေးရွှေတွင်တစ်မျိုး၊ ကွယ်ရာတွင်တစ်မျိုး ဆက်ဆံတတ်သည်သာ

တ တခါတရံ ပေါ်ကင်ပင် စိန်ခေါ်တတ်၏။

“သွေး.. သမီး ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်ရမယ်ကွာ၊ သွေးအိမ်ရောင်းရတဲ့ငွေကို ဘဏ်ထဲထားမယ်၊ တက္ကသိုလ်တက်မှ သုံးရမယ်”

“ဪ.. ရှင့်လစာလေး တစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့ ရှင်ထစ်ပေါက်တင်မက ရှင့်တူမအပေါက်ပါ ကျုပ်ကလည်း ခွံရသေးတယ်၊ ကျွေးပဲကျွေးနိုင်မယ်တော်ရယ်၊ ပညာသင်စရိတ်တော့ ကျုပ်ဆိုင်ငွေနဲ့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပေးနိုင်ဘူး၊ ဆင်ဆည်းမဆင်နိုင်ဘူး”

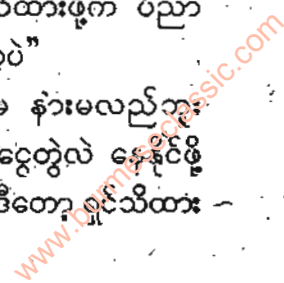
ဟူသော ပြဿနာကတော့ သွေး ဦးလေးအိမ်ပေါ်ရောက်သည့်နေ့မှ စတင်ခဲ့သည်။

ဒေါ်လေးသည် “ဆရာကတော်”ဟူသော ဂုဏ်ကို ရယူရုံသက်သက်ကလွဲ၍ ဦးလေးထံမှ လစာကိုမယူ၊ ဦးလေး သုံးရုံထားသည်။

သွေးရောက်လာတော့ ဆရာကတော်၏ စိန်ခေါ်သံထဲ စတင်ခဲ့သည်။

“အေး မဆင်နိုင်လည်း ရတယ်၊ ငါ ဆင်မယ်၊ ပညာသင်စရိတ် ငါပေးမယ်၊ မိန်းမရေ မင်းသိထားဖို့က ပညာမရမိဆိုတာ ဖြည့်ဆည်းကောင်းတဲ့အရာပဲ”

“ပညာပါရမိတွေ့ဘာတွေ စိန်မ နားမလည်ဘူးတော်ရေ၊ လူတန်းစေ့နေနိုင်ဖို့ ရွှေတွဲလဲ ငွေတွဲလဲ နေနိုင်ဖို့ ဆိုက်ဆောက်ဖို့ ကားစီးဖို့ပဲ ကျုပ်သိတယ်၊ ဒီတော့ ရှင်သိထား

ရမ္မာတ ကျုပ်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က မေးမငေါရအောင်တော့ ရှင်တူမကို ကျုပ်အိမ်မှာ ပေးထားမယ်၊ ကျုပ်အလုပ်လည်း ဝိုင်းကူရမယ်၊ နေစရိတ်နဲ့ စားစရိတ်လောက်တော့ ကျုပ်ကို လုပ်အားပေးသင့်တယ်လို့ ရှင်မထင်ဘူးလား၊ ပြောပါဦး.. ကျောင်းဆရာရယ်”

“မိန်းကလေးဆိုတာ အိမ်တွင်းမှ ကျွမ်းကျင်ရမယ် ဆိုတော့တော့ ငါနားလည်တယ် စိန်မ၊ ဒါပေမယ့် သူ့အိုးနဲ့သူ့ ဆန် တန်ရုံတော့ ခိုင်းပေါ့၊ ဒါပေမယ့်.. ပညာရေးကိုတော့ မထိခိုက်စေနဲ့၊ ထိခိုက်လာရင်တော့ ကိုလူအေးက အေးပေ မယ့် ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ မအေးနိုင်ဘူးဆို တာ မင်းသိတယ်မှတ်လား”

ဆေးလိပ်မသောက်၊ ကွမ်းယာမစား၊ အရက်ပင်မ သောက်ပဲ... စာအုပ်ဖိုးအတွက်သာ အကုန်ခံသော လင် ယောက်ျား၊ ရပ်ရွာကလည်း ကြည်ညိုလေးစားပြီး အိမ်တကာ ဌ် အိမ်ဦးခန်း၌ထိုင်နေသော ယောက်ျားကိုတော့ စိန်မ မပြစ် ပယ်ရဲ၊ သူပင်လျှင် လင်ဂုဏ်ဖြင့် “ဆရာကတော်.. ဆရာ ကတော်” နှင့် ဘယ်သွားသွား၊ မျက်နှာပွင့်လန်းခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် လင်တော်မောင် ဆရာကိုတော့ သိပ် တော့ကလန်ကဆန် မလုပ်ရဲ။

လူဖြောင့်စိတ်တို့ ဆရာဦးလူအေးက စိတ်မထင်၍ ပစ်သွားမှဖြင့်.. စိန်မ၌ ရှားရှားပါးပါးရှိနေသော ဆရာ ကတော်ဟူသည့် ဂုဏ်ပျောက်ကွယ်သွားပေလိမ့်မည်။

သို့နှင့် သွေးသည် ဒေါ်စိန်မ၏ ငြိုငြင်မှုကြားက တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်ခဲ့သည်။

ဦးလူအေးက သူ့အတွက် ကျွဲရှင်လေး တစ်စိုင်းနှစ် စိုင်းပြကာ ကျောင်းစားရိတ် ရှာပေးခဲ့သည်။

ဦးလူအေး အိမ်မကပ်ခြင်းက သွေးကို ထိခိုက်စေ သည်။

ကျောင်းချိန်မှအပ အလုပ်ကို မနားမနေ လုပ်ခဲ့ရ သော သွေးဘဝသည် ဦးလေးကွယ်ရာ၌ အိမ်ဖော်တစ်ဦးနှင့် မခြား ဖြစ်ခဲ့သည်။

စာကို.. အိပ်ချိန်ထဲမှငင်း၊ အလုပ်လုပ်ရင်းမှငင်း၊ ကျောင်းချိန် မနားစားဆင်းချိန်တို့၌ အလှူအယက် ကျက်မှတ်ခဲ့ ရသည်။

ဦးလေးကိုလည်း မတိုင်ရဲ၊ မိမိကြောင့် လင်မယားရန် ဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်ခဲ့သည်။

“ဟဲ့.. ပြိုဟ်မရေ နင့်ဦးလေး လာတော့မယ်၊ ရေ သွားချိုးချေ၊ မျက်နှာအပြောင်သားနဲ့ဆို သူ့တူမ မတရားနှိပ် စက်တယ် ထင်နေပါ့မယ်”

သွေးဘဝက ဦးလေးရှိနေချိန်၌ နားနေခွင့်ရပြီး ဦး လေးကွယ်ရာ၌ ကျွဲနွားတစ်ကောင်လို အလုပ်လုပ်နေရ သည်။

ဆယ်တန်းနှစ်..။ သွေးဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်ပေါက်တစ်ခုအနေနှင့်

သွေးဦးလေးကို ကျောင်း၌တွေ့ဆုံကာ

“လေးလေးရယ်၊ သွေး လေးလေးကို ပြောစရာစကား တွေ ရှိနေတယ်”

“ဆိုစမ်းပါဦးသမီး မုန့်ဖိုးလိုချင်လို့လား”

သွေးချိန်ဆရသည်။

“သွေးကို လေးလေး ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရလိမ့် မယ်လေးလေး၊ ဒါမှ လေးလေးကို သွေးရင်ထဲက သိုဝှက်ထား ရတဲ့စကားတွေ ပြောပြနိုင်မယ်”

ဆရာ ဦးလူအေးက ပါဝါစာကြည့်မျက်မှန်ကို နှာရိုး ပေါ်သို့လျှော့ချပြီး မျက်လုံးကိုပင့်ကြည့်ကာ . . .

“ဘာစကားမို့လို့လဲ သွေး”

“သွေးအတွက်ရော လေးလေးထို့အတွက်ပါ အရေး ကြီးလို့ပါ။ သွေးပြောတဲ့စကားကို လေးလေး ဘယ်သူ့ကိုမှ အထူးသဖြင့် ဒေါ်လေးကို မပြောပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိရမှ ပြော မယ်”

“လေးလေး သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ပါတ်ဝန်းကျင် က ပြောစကားတွေလည်း ရှိနေတော့ သမီး စိန်ပွင့်နဲ့ပါတ် သက်ပြီး ပြောလာလိမ့်မယ်ဆိုတာ လေးလေးသိနေတယ်”

သွေး ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်တို့ကို သူ၏ မျက် တောင်ကော့ကြီးဖြင့် ပုတ်ခတ်ပစ်လိုက်ပြီး . . .

“လေးလေးသိပြီးရင်လည်း လေးလေးရင်ထဲပဲ အား လိုက်ပါ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် လေးလေးရယ် သမီးအတွက် လေးလေး

ကျရှင်မပြပါနဲ့၊ သမီး မဝတ်ရရင် နေပါစေတော့၊ ဖေဖေထား ခဲ့တဲ့ ဒီကြီး ဒီလက်ကောက်နဲ့ လက်စွပ်ကိုရောင်းပြီး ကျောင်း ဆက်နေပါမယ်၊ ကျရှင်စားရိတ်ကို အိမ်ရောင်းရငွေထဲကပဲ ဖွဲ့ယူပြီး လုပ်ပါမယ်၊ သမီးနဲ့အတူ ကျောင်းချိန်ကလွဲရင် အိမ် ဈာပဲနေပေးပါ”

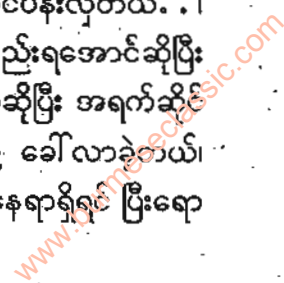
ပညာတတ်ပီပီ သွေးတာကို ဆိုလိုသည်ကို ဦးလေး ဦးလူအေးက သဘောပေါက်ကာ . . .

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ သမီး ဘာမှဆက်မပြောနဲ့ လေးလေး သဘောပေါက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးဖြစ်ချင်တာက ဆရာ ဝန်ဆိုတော့ သမီး ဆရာဝန်လိုင်းရဖို့ နောက်ပိုင်း ငွေက စာအားလိုမယ်၊ သမီး ပစ္စည်းတွေ ထိလို့မရဘူး၊ လေးလေး ကြံစည်ပါမယ်၊ သမီးကျရှင်ချိန်နဲ့ လေးလေးကျရှင်ချိန် ကိုက် အောင် ညှိပြီးလုပ်ပေးပါမယ်၊ စာသာကြိုးစား . . က သွားသွား တောင်းတက်ပြီ . . ”

သွေး ဦးလေးကို နှုတ်ဆက်ကာ စာသင်ခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ သည်။

သိပ်မကြာလှ ဦးလေးက . . .

“စိန်မရယ် ညည်းကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလှတယ် . . ညည်း လက်တိုလက်တောင်း အဖော်လည်းရအောင်ဆိုပြီး ထိုသို့တပည့်တစ်ယောက် ဝမ်းစာအတွက်ဆိုပြီး အရက်ဆိုင် ဘာ စားပွဲထိုးလုပ်နေတာ မကြည့်ရက်လို့ ခေါ်လာခဲ့တယ်၊ ထမင်းနပ်မှန်အောင် စားရပြီး အိပ်စရာ နေရာရှိရင် ပြီးရော

တဲ့”

ဒေါ်စိန်မက ဦးလူအေးကိုတစ်လှည့် ဦးလူအေး၏ နောက်ကပါလာသော ကလေးမလေးကိုတစ်လှည့် ကြည့်သည်။

သွေးသည် မီးဖိုချောင်ထဲ ညစာအတွက် ကသုတ်ကရက် ချက်ပြုတ်နေရာမှ အိမ်ရှေ့မှ အသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။

လူရိပ်လူစများကိုလည်း လှမ်းတွေ့နေရသည်။

“ဘယ်ရွာကလဲ”

“ညောင်ခါးရှည်ကပါ”

“မိဘတွေကကော”

“ပထွေးနဲ့နေရတာပါ ဒေါ်လေး၊ ပထွေးက အရက်ဖိုအတွက် ကျွန်မကို အရက်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းတာပါ မလုပ်နိုင်တော့လို့ ထွက်ပြေးအလာမှာ ဆရာနဲ့တွေ့ပြီး ဒေါ်လာတာပါ”

သွေးသည် စာနာစွာဖြင့် မိန်းကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မိမိနှင့် ရွယ်တူမိန်းကလေးဖြစ်၍ များစွာစာနာမိပြီး

“ငါ့ဘဝက သူ့ဘဝထက် အများကြီးသာပါသေးလား” ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်မှုပေးနိုင်သည်။

“အရှုပ်အရှင်းတွေဖြစ်ရင်”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ရပ်ကွက်ကို ကျုပ် တိုင်ခဲ့ပြီးပါပြီ စိန်မ

ရယ်၊ ကဲ... သူကတော့ ခြောက်တန်းကျပြီး ရွာပြန်သွားတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ကူညီပြီး ဆိုင်ထွက်ပေး ဈေးဝယ်စေ့စောင်းပေးနိုင်လိမ့်မယ်”

“အေးလေ ကျောင်းမနေဘူးဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့၊ ကဲကဲ... သွားသွား... မိသွေးရေ ဒီကောင်မလေး ဒါထက် ညည်းနာမည် ဘယ်သူ”

“လေးမေပါ ဒေါ်လေး”

“လေးမေ... အင်း... မိသွေး လေးမေကို နေရာချပေးလိုက်၊ ညည်းအခန်းထဲမှာပဲ နေကြပေါ့”

လွယ်အိတ်စုတ်ကလေးတစ်လုံးနဲ့ ရောက်လာသော လေးမေ၏ဘဝသည် ပြောသလို အမှန်အကန်ပဲလား လေးလေးကပဲ သွေးအတွက် အလုပ်သက်သာအောင် ရှာဖွေခေါ်လာခြင်းလား။ သွေး သဲကွဲစွာ မသိနိုင်။

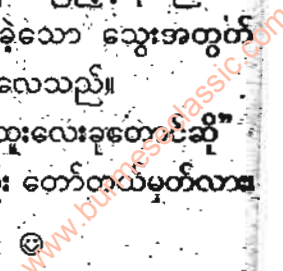
သို့သော် အမှန်တကယ်ပင် သွေးအတွက်တော့ ထမင်းဟင်းချက်ဖြတ်၊ အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်ကလွဲ၍ ကျန်ဈေးပြေး ဆိုင်ထိုင် အိမ်သန့်ရှင်းရေး အလုပ်တော့ လျော့ပါးသွားသဖြင့် စာကျက်ချိန်ပိုရသွားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သွေး ရည်မှန်းချက် ပြည့်ခဲ့ရသည်။

ဂုဏ်ထူးလေးခုနှင့် အောင်ခဲ့သော သွေးအတွက် ကြား၍မဆုံးသူမှာ ဒေါ်စိန်မ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

“ဆရာကတော် တူမ ဂုဏ်ထူးလေးခုတောင်ဆို”

“ဟုတ်ပတော် ဆရာကလည်း တော်တယ်မှတ်လား”

သူ့တူမလည်း တော်ရမှာပေါ့။ စိန်မတို့ကလည်း ပံ့ပိုးကောင်း တယ်မှတ်လား။”

ဒေါ်လေး ဘာပြောပြော သွေး အပြစ်မမြင်၊ ဒေါ် လေးကျေးသော ထမင်းကိုစား ဒေါ်လေး၏အိမ်၌ နားခိုခဲ့ရ ခြင်းအတွက် သွေး ကျေးဇူးတရားသိတတ်စွာဖြင့် ကန်တော့ခဲ့ သည်။

ပြီးတော့ ရန်ကုန်ကို သွားခွင့်ပန်ရသည်။

“ညီးက ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်မ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ဖို့အတွက် အပြင် ဆောင်နေပြီး အလုပ်တစ်ခုခု ရှာဦးမယ် ဒေါ်လေး”

“ဟုတ်တယ် စိန်မ သူ့ အဆောင်နေရမယ်၊ သူ့အ တွက် ဂိုဒ်အလုပ် ရှာပေးရမယ်၊ ဒါမှ သူ့ကျောင်းစားရိတ် ကာမိတာပေါ့”

“သူ့အမွေတွေက ဘယ်ရောက်ကုန်လို့လဲ၊ တော်ပဲ ဘာကိုမှာ အပ်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား ကျောင်းဆရာ ရယ်”

“ဪ ငွေလေးဆယ်ငါးသိန်းလောက်ဟာ ဘာ လုပ်လို့ရမှာလဲ မိန်းမရယ်၊ အရေးကြီးတဲ့အခါသုံးဖို့ . . သူ့ နာမည်နဲ့ ရန်ကုန်ဘဏ်တစ်ခုမှာ ပြောင်းအပ်ပေးလိုက်မယ်” ဒေါ်စိန်မက . . .

“အေးလေ ဆယ်တန်းအထိ ညည်းစရိတ်ကလည်း ညည်းဦးလေး ခါးချိုအောင် အာပေါက်အောင် အပင်ပန်းခံရ

ပြီးပြီဆိုတော့လည်း ကျန်တာ ညည်းခြေထောက်ပေါ်ညည်း ရပ်တော့တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ငါဆို ငါးတန်းတဖုတ်ဖုတ်ကျ ကတည်းက ဈေးရောင်းခဲ့ရတာ ဒီနေ့အထိပဲလေ . . ညည်း မြင်တဲ့အတိုင်း လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရတာဆိုတော့ . . ဒီ လောက်ကြီးမားတဲ့ ပညာသင်စားရိတ်ကို မထောက်နိုင်ဘူး”

ဒေါ်စိန်မက ပြတ်သားသည်။

သွေးကလည်း မမျှော်ကိုးပါ။

သွေးသည် လူ့အောက်ကျို ခံချင်သူမဟုတ်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေးရယ်၊ ကျွန်မလည်း နားလည် ပါတယ်၊ လေးလေးနဲ့ ဒေါ်လေးတို့ကိုလည်း ဒုက္ခမပေးချင် တော့လို့ပါ”

သို့နှင့် သွေးဘဝသည် လွတ်လပ်စွာဖြင့် ညောင်လေး ပင်မှသည် ရန်ကုန်မြို့ ကမာရွတ် စံရိပ်ငြိမ် ဘော်ဒါဆောင် တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဦးလေး အဆက်အသွယ်ဖြင့် ဆယ်တန်းကျောင်းသူ နှစ်ဦးကို ဂိုက်ဒ်လုပ်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ထိုငွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်သုံးစွဲရင်း ဆေးကျောင်း သူ့ဘဝနှင့် ဒုတိယနှစ် တိုင်ခဲ့လေပြီ။

ဦးလေးလည်း ကျူရှင်ပြသော အပိုငွေလေးကို သွေး ထံ မှန်မှန်ပို့ပေးရှာသည်။ သွေး ဦးလေးကျေးဇူးကို ဆပ်ချင် လှပြီ၊ ဆပ်ခွင့်မသာသေး။

တနေ့ အဆောင်ပါလာခန်း၌ သတင်းစာ ထိုင်ဖတ်

နေ့စဉ် ကြော်ညာတစ်ခုကို ဖတ်မိသည်။

ပိခင်ရင်းနှင့်မခြား

သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ဦးအား ပိခင်ရင်းနှင့်မခြား ဖြူစင်စောင့်ရှောက်ပြီး တတ်သိလိမ္မာအောင် သင်ကြားပေးနိုင် သော ဘွဲ့ရပညာတတ် အမျိုးသမီးဆရာတစ်ဦး အလိုရှိသည်။ စားဝတ်နေရေး တာဝန်ယူသည်။ (လစာညှိနှိုင်းရန်)

ဒေါ်မြတ်လှ

ဖုန်း(.....)

(...)လမ်း၊ ပါရမီ၊ ရန်ကုန်မြို့။

စားဝတ်နေရေး တာဝန်ယူထားခြင်းကို သွေး စိတ်ဝင် စားသည်။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်... မိမိက ကျောင်းသူတစ် ယောက်ပေပဲ။

မိခင်ရင်းနှင့်မခြားဆိုတော့ မိတဆိုးဖြစ်ပေသည်။

စာနာစိတ်ကလေးက ရင်တွင်းဖြစ်ထွန်းလာသည်။

ဒီနှစ်အတွက် ဝိုက်ကလည်း တစ်ဦးတည်းသာ ရ သေးသည်။ ကျောင်းစားရိတ် အဆောင်စားရိတ် စားစရိတ် နှင့်က ဘယ်နည်းနှင့်မှ မလောက်၊ ဦးလေးကိုလည်း တာဝန် မပေးချင်။

ဘာပဲပြောပြော ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမှဟု ဆုံးဖြတ်ကာ သွေးသည် သတင်းစာထဲမှပါသော ဖုန်းနံပါတ်လေးအတိုင်း ဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲလို..”

“ဒေါ်မြတ်လှနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“သတင်းစာထဲက ပါတဲ့ကိစ္စမှတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ဒေါ်မြတ်လှပါလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်မြတ်လှက တစ်နေ့လုံး ဖုန်းပြောရ လွန်းလို့ ဖုန်းဖုန်းလဲသွားပြီ ဟော... ကဲကဲ ကျမယ်ကျမယ်၊ မိကျွ... ကလေးကို ကြည့်စမ်း၊ ဆရာမအလုပ်လား၊ မလိုဘူး ငါ့ရှိတယ်... ဒါပဲ”

ဖုန်းချသွားလေပြီ။

သွေးမှာ ကြောင်တက်တက်ကလေး ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။ ပြီးမှ ဖုန်းကို ချလိုက်ပြီး...။

ဘယ်လိုအိမ်မျိုးပါလိမ့်။

စကားပြောသူဟာ ဘယ်သူနည်း။ ကလေးတစ် ယောက်ကိုလည်း လှမ်းအော်ပြောလိုက်သေးသည်။ ထိန်းရ မည့်ကလေးက ထိုကလေးလား။

မိမိနှင့် မဖြစ်နိုင်။ မိမိသည် ဘွဲ့လည်းမရသေး။

ကလေးအတွက် အချိန်ဖြည့်ပေးနိုင်မှာလည်း မဟုတ် လေ။ သို့သော် လိုရမယ်ရဟုဆိုကာ လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို သူ၏ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးထဲ၌ ကူးထားလိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃)

သားတို့တွေချည်းပဲ မွေးထားခြင်း၏ ရလဒ်ကို ဒေါ်မြတ်လှ စတင်ခံစားရလေပြီ။

သူ့အိုးသူ့အိမ်နှင့် အိမ်ထောင်ကွဲ သားအကြီး လေးယောက်သည် အမေထံသို့ တစ်လနေ၍ တစ်ခေါက် မရောက်ကြပေ။ တခါတရံမှသာ ဖုန်းကလေးဆက်၍ . . . “အမေနေကောင်းလား၊ သားတို့လည်း လာမယ် . . . လာမယ်နဲ့ မအားတာနဲ့ မလာဖြစ်ကြဘူး၊ ဆေးခန်းပြေးရ ဆေးရုံပြေးရနဲ့ သံသ

ရာလည်နေတာပဲ”

ဟု သားတော်မောင် ဆရာဝန်နှစ်ယောက်စကား။ ကျန်သား အင်ဂျင်နီယာ နှစ်ယောက်က . . .

“အမေ နေကောင်းလား၊ သားတို့ လာခဲ့ပါဦးမယ်၊ ဆိုက်(ဒ်)ထဲပြေးရ၊ ကုမ္ပဏီခွဲတွေပြေးရနဲ့ မအားပါဘူး အမေရာ၊ ကိစ္စရှိရင် ဖုန်းသာဆက်လိုက် အမေ”

. ဟု ၎င်း

သမီးမိန်းကလေး ပါလျှင်တော့ အမေ့အိမ် ဟင်းတစ်ခွက်တော့ ရောက်နိုင်လိမ့်မည်။

ဒေါ်မြတ်လှ သက်ပြင်းချပြီး သတင်းစာကို ကောက်တိုင်စဉ် . . .

“အန်တီ”

“ဪ . . . ဆရာမ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကဲကဲဆရာမက အိတ်ဆွဲကာ သူ့အနီး ရောက်လာသဖြင့် ဒေါ်မြတ်လှ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ဆရာမ တစ်ယောက်သည်လည်း သုံးရက်နှင့် ပြန်ပြေးသွားသည်။

ယခုတစ်ယောက်က တစ်ပါတ်တော့ မြီနေသဖြင့် ဒေါ်မြတ်လှ တယ်ဟုတ်ပါလားဟုဆိုကာ ကျေနပ်နေစဉ် သူ့ပါလာသော ခရီးဆောင်အိတ်ဆွဲကာ မိမိအား ယာတွေ့သည်ဆိုတော့ ဒေါ်မြတ်လှ မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးကာ နှလုံးထုန်ရင်ခုန် ဖြစ်ရလေပြီ။

www.burmeseclassic.com

“ထိုင်ပါဦး ဆရာမရယ်”

ဆရာမကတော့ အေးဆေးစွာ ဝင်ထိုင်ပြီး

“အန်တီကိုတော့ အားနာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အလုပ်ထွက်ခွင့်ပေးပါ။ ဒီမှာ အန်တီပေးထားတဲ့ လစာထဲက တစ်ပါတ်စာပဲ ယူလိုက်ပါတယ်၊ ဒီမှာ ကျန်ငွေပါ”

“ဟင်း..”

ငွေရေးကြေးရေးက ဒေါ်မြတ်လှအတွက် အကြောင်း မဟုတ်၊ မြေးကဲက နောင်ရေးက အကြောင်းဖြစ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာမရယ်၊ အန်တီကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပါဦး”

ထိုအချိန်တွင် ဧည့်ခန်းတစ်နေရာ၌ ကဲကဲကြီးတော် ငုဝါနှင့် ကဲကဲသည် ထိုင်ကာ အရုပ်ကားချပ်လေးများ ဆက်နေသည်။

ဆရာမက လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“အန်တီကို ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျွန်မ မပြောပြချင်ပါဘူး၊ သူတစ်ပါး အိမ်တွင်းရေးကိစ္စ၊ ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကုလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ ပြုပြင်ချင်ပါတယ်၊ လူကြီးဦးနှောက် ပယောဂပူးနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို မပြုပြင်ချင်ပါဘူး၊ အန်တီလည်း ပညာတတ်ပါ၊ ကျွန်မ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ လေ့လာကြည့်ရင် သိပါလိမ့်မယ် အန်တီ ခွင့်ပြုပါဦး”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ဆရာမရယ်၊ ဒီလစာကိုပါ သွားလာစ

ရိတ်အဖြစ် လက်ခံလိုက်ပါတော့”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်မက ထိုက်သင့်တဲ့ လစာငွေကလွဲရင် ပိုမယူတတ်ပါဘူး၊ အန်တီကိုတော့ အစစ အရာရာအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ခွင့်ပြုပါ အန်တီ”

ဒေါ်မြတ်လှ မောဟိုက်ကာ ခြေပစ်လက်ပစ် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ပိုက်ဆံ တစ်သိန်းမှာ စားပွဲပေါ်၌ မျက်နှာငယ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ လစာကို အသားတင်တစ်သိန်းခွဲ ပေးထားတာတောင် ဒီအလုပ်ကို တစ်ပါတ်နှင့်ထွက်သည်ဆိုတော့ စဉ်းစားစရာပင်။

“တွားဘီ ပိုင်းရုံးမ တွားဘီ”

ကဲကဲက ထအော်သည်ကို ဒေါ်မြတ်လှက နားစွန်နားဖျားကြားကာ...

“ကဲကဲ.. သား ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ ဘွားဘွားကို ပြန်ပြောပြပါဦး”

“တွားဘီ ပိုင်းရုံးမ တွားပြီ”

ဒေါ်မြတ်လှ ခေါင်းကို မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည့်အလား ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဘုရား.. ဘုရား.. ကဲကဲ ဘယ်လိုဘယ်လို ပြောလိုက်တယ်၊ ထော်ပြီ ပြန်မပြောနဲ့တော့ ဘွားဘွားနားလာမယ်”

ဒေါ်မြတ်လှ ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဘက်နှင့်အုပ်ကာ

ဘုရားတပြီး မြေးကို တဆက်တည်း ပြောလိုက်သည်။

“ရာဘူး၊ ဘွားဘွားကို ကဲကဲထော်ဘူး၊ ဝိုင်းရုံးမတွေ ထော်ရင် . . ကဲကဲ ဘွားဘွားကို ထော်ဘူး၊ အန်တီ ကဲကဲကို ကားတွန်းပေး”

ဒေါ်မြတ်လှ ကျောက်ဆစ်ရှုပ်သဖွယ် ကြက်သေသေ ကာ ငေးကြည့်လျက်သား ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

တူဝရီးနှစ်ယောက်က ကစားခန်းထဲဝင်သွားပြီး ခိုးခိုး ခစ်ခစ် ရယ်မောသံ၊ ကစားရှုပ်များမှထွက်သော အသံပေါင်း စုံတို့ ဆူညံနေလေပြီ။

“လူကြီးဦးနှောက် ပယောဂပူးနေတဲ့ ကလေးတစ် ယောက်” တဲ့ . . ဘယ်လူကြီးရဲ့ ဦးနှောက်ပရောဂလဲ။

ဒေါ်မြတ်လှ ဦးနှောက်စားရပြီ။

ကဲကဲကြီးတော်က ပညာအရည်အချင်းကလည်း သိပ်မရှိ၊ ရိုးရိုးအအပါ၊ ကလေးတစ်ယောက်ကို ပြုပြင်သိမ်း သွင်းနိုင်စွမ်း မရှိ၍ ဆရာမ ဌားရသည့်အဖြစ်။

အိမ်အလုပ်သမားထဲက ဒေါ်စိန်အေးနှင့် မိကျွဲပဲ ကဲကဲ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ကြသည်။ ဒွိုင်ဘာနှင့် မာလီကတော့ သူတို့ဖာသာ အလုပ်သမားတန်းလျားနေပြီး ခြံထဲမှာသာ နေ တတ်ကြသည်။

မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒေါ်စိန်အေးကိုတော့ တိုးတိုးတိတ် တိတ် မေးမြန်းဦးမှ . . .

ကဲကဲအိပ်ချိန်ရောက်၍ ကဲကဲအိပ်ပျော်သွားသည်

နှင့် ငဝါပြန်သည်။

ကဲကဲကြီးတော် ငဝါသည် မိမိတို့လမ်း တစ်လမ်း ကျော်၌ နေထိုင်သည်။

ကဲကဲမိခင်မေတ္တာကြောင့် တစ်မျိုးလုံးနှင့် အဆက်အ သွယ် ပြတ်သွားသည်ဟု ဆိုပေမယ့် . . နဂို မေတ္တာရှိစဉ်က စည်းက လာရောက်ပြုစုပေးနေသော ငဝါကိုတော့ အဆက် အသွယ် မဖြတ်ရက်၊ သားဖြစ်သူက လက်မခံချင်သော်လည်း မိမိက ဇွတ်လက်ခံသဖြင့် မပြောသာခဲ့။

ဆရာမနှစ်ဦး ထွက်သွားသည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဒေါ်မြတ်လှ ပထမဦးဆုံး သံသယဝင်မိသည်။

“ကြီးကြီး ကျွန်မပြန်မယ်၊ မနက်ဖြန် အဖေနဲ့ ဆေးရုံ ထိုက်သွားရမှာမို့လို့ ကျွန်မနောက်ကျမယ်နော်”

“အမေက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့သမီးစိတ်နဲ့ နှလုံးရောဂါ ပြန်ထတာ နေမှာပေါ့”

သူ့သမီးဆိုသည်မှာ ခေတ္တာကို ရည်စူးကြောင်း ဒေါ် မြတ်လှသိသဖြင့် နာကျည်းနေသည့်ကြားက မေးလိုက် သည်။

“နောက်ကောင်နဲ့ အဆင်မပြေပြန်ဘူးတဲ့၊ နောက် တစ်ယောက်နဲ့ ဆိုလား”

“အို . . ဘုရား . . ဘုရား”

“ဒီညီမအတွက်လည်း စိတ်ပျက်ပါတယ် ကြီးကြီး ရယ်၊ ကျွန်မပြန်မယ်”

“အေးကွယ် မအေကို ဂရုစိုက်ပါ။ လိုအပ်ရင် ပြုစုပါ။ ကဲကဲတာဝန် ကြီးကြီးပဲ ယူပါမယ်”

“ရပါတယ် ကျွန်မလာမှာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ထဲမှထွက်သွားသော ငုဝါ နောက်ကျောက်ကြည့်ပြီး ဒေါ်မြတ်လှ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိသည်။ နောက်...

“မစိန်အေးနဲ့ မိကျွဲရေ၊ ညီးတို့ တီဗွီခဏပိတ်ထားပြီး ကျုပ်အနားကို လာကြစမ်းပါဦး”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မ”

“ကြီးကြီး နေမကောင်းလို့လား၊ မိကျွဲ နင်းပေးရမလား”

“အေး... စိတ်နေမကောင်းဘူး၊ ထိုင်ကြဦး ငါမေးစရာတွေရှိတယ်၊ ညည်းတို့ အမှန်အတိုင်းပြော၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်စရာမလိုဘူး”

ဒေါ်စိန်အေးနှင့် မိကျွဲမှာ မျက်လုံးကလေးများ တလည်လည်နှင့် ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့ ဘာအပြစ်များ လုပ်မိတာပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားနေကြဟန်တူသည်။

“မစိန်အေး”

“ရှင် အစ်မ”

“ညည်း ဒီအိမ်မှာနေတာ ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ်နှစ်ကျော်ပါပြီ မမ”

“မိကျွဲကကော”

“ကဲကဲ လသားမှာဆိုတော့ သုံးနှစ်ပေါ့နော်၊ ဟုတ်တယ် သုံးနှစ်ကျော်ပြီ”

“အေး... အဲဒီလောက် နေကြတဲ့ နှစ်တွေမှာ ငါဆဲဆိုတာ ညည်းတို့ ကြားဖူးကြသလား”

“မကြားဖူးပါဘူး”

“ဟင့်အင်း..”

“ကဲကဲ ဆဲတာကော”

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာပျက်သွားကြသည်ကို ဒေါ်မြတ်လှ ရိပ်မိလိုက်သည်။

“ကဲကဲ ဆဲတတ်နေပြီမှတ်လား၊ ဘယ်တုန်းက ဆဲတတ်တာလဲ၊ ဘယ်သူသင်ပေးတာလဲ ငါသိချင်တယ်၊ အမှန်အတိုင်း ပြော၊ ဒီအိမ်မှာ ညည်းတို့ သစ္စာရှိရမှာ ငါရယ် ညည်းတို့ဆရာလေးရယ်၊ ငါ့မြေးကဲကဲ အပေါ်မှာပဲရှိတယ်၊

ငါတို့သုံးယောက်ရဲ့ အကျိုးပျက်စီးစေရမယ့်၊ ဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်းစေမယ့်၊ ဒုက္ခရောက်စေမယ့် ကိစ္စဆိုရင် ညည်းတို့က ဖွင့်ဟပြောသင့်တယ်လို့ မယူဆကြဘူးလား”

နှစ်ယောက်စလုံးက ပျာပျာသလဲပင်...

“ပြောသင့်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကဲကဲ ဆဲတတ်နေတာ ငါ့ကို ဘာလို့မပြောကြသလဲ”

“ကြီးကြီးလဲ သိပြီ ထင်လို့ပါ”

“ဟေ... ”

မြေးဆဲတတ်တာ မိမိက ဘာဖြစ်၍ မသိရသနည်း။ အခုတလော ကလေးထိန်းဆရာမ အလိုရှိကြောင်း ကြော်ညာထည့်ပြီးသည့်နေ့မှစ၍ သူ မအားရ။

ဖုန်းဖြင့်၎င်း၊ စာဖြင့်၎င်း၊ လူကိုယ်တိုင်၎င်း သာကြသည်။ ထိုကိစ္စများ ဒိုင်ခံဖြေရှင်းရသည်။

ထိုအထဲမှ ရုပ်ရည်ရော ပြောဆိုပုံပါ ရည်မွန်သော ဆရာမတစ်ယောက် ခန့်လိုက်သည်။ သုံးရက်ပဲခံသည်။

ထိုစဉ်က လစာတစ်သိန်း ပေးသည်ကို နည်းလို့များလားဟုထွေးကာ နောက်တစ်ဦးကို ထပ်ခန့်ပြီး ငါးသောင်းပိုပေးလိုက်သည်။ တစ်ပါတ်ပဲခံသည်။ မိမိအား ပညာတတ်စကားမျိုး ပြောသွားပြီး ထွက်သွားပြန်သည်။

ဒါတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်၍ ကဲကဲကို မကြည့်မီ ဆရာမများနှင့် ရင်းနှီးစေရန် တမင်ပစ်ထားသည်လည်းပါသည်။

ဒါကိုကပဲ မိမိအများ ဖြစ်ရလေပြီလား။

“ဆရာမတွေ ရောက်လာကတည်းက ဆဲတတ်တာ”

“မဖြစ်နိုင်တာ... ဆရာမဆိုတာ လိမ္မာရေးခြားမို့ အောင် သင်ပေးတာ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မတို့လည်း မပြောတတ်ဘူးအစ်မ၊ ဆရာမတွေကိုလည်း ဆဲတယ်၊ ကုတ်ဖဲတယ်၊ တခါ ထမင်းစားတုန်းကလည်း ထမင်းတွေနဲ့ ပေါက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ကြီးကြီး၊ မိကျွဲတို့လည်း ဆရာမတို့ အားနာလို့ တောင်းပန်လိုက်ရတာ ဆရာမတွေက သည်းခံရာ

တယ်၊ ဆုံးမပေမယ့်... ကဲကဲ နားမဝင်ဘူး”

ဒေါ်မြတ်လှ နားရှိ၍သာ ကြားရသည်။ မယုံနိုင်စရာဝင်။

“ငါ့ရှေ့မှာတော့ ဆဲသံဆူသံ မကြားမိဘူး၊ ခုနကမှ ငါ့သိလိုက်ရတာ”

“ဟုတ်တယ် ကြီးကြီးရှေ့မှာ ကဲကဲက ဘာမှ မဟုတ်ဆလိုပဲ”

“အစ်မစိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ကျွန်မအထင် ပြောရမလား”

ဒေါ်စိန်အေး မဝံ့မရဲ ပြောလိုက်သည်ကို ဒေါ်မြတ်လှက

“ဪအေး... စောစောကပဲ ငါ ပြောပီးပါပကော၊ ငါတို့အကျိုးပျက်စေမယ့် ကိစ္စဆိုရင် ဘာကိုမှ မဝံ့ပါနဲ့ ပြောပါနဲ့... ကိုယ့်အကျိုးအတွက်ပဲ ငါက စိတ်ဆိုးဝါးမလား၊ မစိန်အေးရယ်”

ဒေါ်စိန်အေး ပြောရဲစေရန် သေချာစွာ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မတို့လည်း ကျားထက် ကျားချေးပြောတ်နေရတာကိုး”

“ဘယ်ကျားချေးလဲ”

“ကဲကဲကြီးတော်လေ”

“ငုစါ... ငုဝါက”

“ဟုတ်တယ်အစ်မ ငုဝါက ကဲကဲနား တိုးတိုးတိုးတိုး
တပ်ပြီး ဘာတွေသင်ပေးနေမှန်းကို မသိဘူး”

“ပုံပြောပြတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါတော့ ကျွန်မတို့လည်း မသိဘူးအစ်မ၊ ကျွန်မတို့
အနားတပ်ရင်လည်း မကြိုက်ဘူး၊ ကျွန်မဆို တော်သေး၊
မိကျွဲကိုများတော့ ခွေးချေးနိုင်သလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်ကြီးကြီး အနားကပ်တာနဲ့ အော်ငေါက်
လွှတ်တာပဲ၊ ခု ကဲကဲက ကျွန်မကိုပါ ဆဲနေပြီ”

ဒေါ်မြတ်လှ မိကျွဲကို ကြည့်လိုက်သည်။

မြေးကဲကဲရလာတော့ အိမ်အီလုပ်နှင့် ကလေးအ
လုပ်ပါဆို ဒေါ်စိန်အေးတစ်ယောက်တည်း မနိုင်မှာစိုးသဖြင့်
လူထပ်ရှာခိုင်းသောအခါ မိကျွဲရောက်လာသည်။ ရောက်
လာခါစက ဆယ့်သုံးလေးနှစ် ကလေးသာသာ ယခုတော့
အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီ။

“မစိန်အေးကိုကော ဆဲသလား”

“ကျွန်မကိုတော့ မဆဲဘူး”

“ငုဝါကိုကော”

“ငုဝါကိုတော့ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ဆဲလည်း မဆဲဘူး၊
ဂျီလည်း သိပ်မကျဘူး”

“အင်း တစ်ခုတော့ တစ်ခုပဲ၊ အေး ထူးခြားတာရှိရင်
ငါ့ကို လက်တို့ဖို့ မမေ့ကြနဲ့ ငါလည်း စောင့်ကြည့်မယ်၊ ကဲကဲ
ကြည့်ကြတော့ ငါသွားအိပ်တော့မယ်၊ တကယ်လို့ ညီးတို့

ဆရာ ရောက်လာရင် . . ငါ မအိပ်သေးရင် ငါ့ကို လာတွေ့
ခိုင်းလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်မြတ်လှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။

မြေးနှင့် အတူအိပ်သည်။

မိသားစု ကုတင်ကြီး၌ မြေးအဖွားနှစ်ယောက် ကျယ်
ကျယ်လွတ်လွတ်အိပ်နိုင်သော်လည်း ကလေးနှင့်ဆိုတော့
ဒေါ်မြတ်လှ နီးနီးကြားကြားအိပ်ရသည်။

နာနီကို ကဲကဲ တစ်နှစ်ခွဲအထိသာဌားပြီး နောက်ပိုင်း
ဒေါ်မြတ်လှနှင့် ဒေါ်စိန်အေးက တာဝန်ယူသည်။

ဒေါ်စိန်အေးက သူတို့အခန်းထဲ၌ လာအိပ်ပေး
သည်။ ညဘက်ကဲကဲနီးလျှင် သူပင်ထကာ တာဝန်ယူပေး
သော်လည်း ဒေါ်မြတ်လှ မနိုးပဲမနေ။

ဆရာမတွေ ရောက်လာတော့ ဆရာမတွေနှင့် သိပ်
သော်လည်း နီးလျှင်တော့ မစိန်အေးပင် တာဝန်ယူသည်။
လက်မလွှတ်ရဲသေး။

“အင်း . . ဒုက္ခဒုက္ခ၊ အရွယ်ခြင်းက သိပ်ကွာခြားလာ
တော့ ဒီအရွယ်လေး လူလားမြောက်ဖို့ ပြုစုရတာ မလွယ်
တော့ပါလား”

သားငါးယောက်ကို ပြုစုရတာ ဒီလောက် အခက်
အခဲမရှိပါပဲလျက်၊ မြေးနှင့်ကျမှ အခက်အခဲတွေ စိတ်ပင်ပန်း
မှုတွေ ကြုံတွေ့နေရသည်။

• ငွေမ ခတ္တာကို ပို၍ နာကျည်းမုန်းတီးမိလေသည်။
ထို့ညက တော်ရုံနှင့် အိပ်မပျော်၊ နောက် အိပ်ပျော်
သွားသည်။ မိုးလင်းလာတော့ ကဲကဲ မနိုးသေး။

သားဖြစ်သူ မင်းခန့်စည်သူ အခန်းသို့ သွားကြည့်
တော့မရှိတော့။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ခုနစ်နာရီ ခွဲနေလေပြီ။
ခါတိုင်း ဒီအချိန်မသွားတတ်ပါဘူး။

“အစ်မ ညက ဆရာ အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူး၊ ဖုန်းဆက်
ပြောတယ်၊ ကုမ္ပဏီမှာပဲ အိပ်လိုက်မယ်တဲ့၊ ကျွန်မတောင်
ဆရာမထွက်သွားတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်သေးတယ်”

ဒေါ်စိန်အေးက သူနိုးလာသည်နှင့် ရောက်လာပြီး
အရိပ်အကဲကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကဲကဲ ဆဲတဲ့အကြောင်းကော”

“ဒါတော့ မပြောပါဘူး၊ ဆရာက ဘာဖြစ်လို့ ထွက်
သွားပြန်တာလဲ၊ ထပ်ခန့်ပေါ့တဲ့၊ အဲဒီလိုပြောပြီး ဖုန်းချ
သွားတာ”

ဒေါ်မြတ်လှ ခေါင်းခဲရပြီ။

“ငါ့ခေါင်းပေါ် ပုံကျမှာပဲ၊ ဒီဟာမနဲ့ ပေးစားမိတာကို
က ငါ့အမှားပေကိုး၊ မစိန်အေးရယ်” ဟုသာ ငြီးတွားလိုက်လေ
တော့သည်။

အခန်း(၄)

“ငွေ့” ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

“ဟုတ်လား”

အဆောင်သူတစ်ဦးက လာခေါ်သဖြင့် ငွေ့ ဝမ်းသာ
သွားသည်။ လေးလေးပဲနေမှာပါဟုတွေးကာ ပျော်သွားသည်။
လေးလေး တစ်လတစ်ခါလိုလို ဆင်းလာတတ်ပြီး
မိမိအား ကျူရှင်လစာငွေလေး လာပေးတတ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ခူ လေးလေး လာနေကျရက်ပဲဟု တွေးကာ ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်မကိုက်ချေ။ လေးလေးမဟုတ်ပဲ ဒေါ်လေးကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ရင်ထဲစိုးထိတ်သွားသည်။

ပြဿနာတစ်ခုတရာတော့ ပါလာလိမ့်မည်ဟု တွေးမိသည်။

“လာပါဦး ဆရာဝန်လောင်းမကြီးရယ်၊ ညည်း ဆရာဝန်ဖြစ်မဖြစ်တော့ ကျုပ်မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် . . . ညည်းဦးလေး မသာဖြစ်ဖို့ကတော့ နီးစပ်နေပြီ”

သွေးမျက်နှာ မီးအဟပ် ခံလိုက်ရသည့်နှယ် ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်လေး အပြောအဆိုအနေအထိုင် ကြမ်းတမ်းသည်ကို သွေးသိထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း ယခုလို လူပုံအလည်မျိုး၌ ပြောဆိုခြင်းကိုတော့ . . . သွေးလဲ သေချင်လောက်အောင် ရှက်မိလေသည်။ သို့သော် လေးလေးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်က ရှက်စိတ်ကို ဖုံးပြီး . . .

“ဟင် . . . လေးလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် . . . လေးဘက်နာဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါတောင် ကျူရှင်ပြနေလို့ ကျုပ်က ညည်းကို သတိလာမေးတာ၊ ညည်း ကိုယ့်ကျိုးအတွက်ပဲ ကြည့်မလား . . . ညည်းဦးလေး ကျမ်းမာတာ မြင်ချင်သလား၊ ကျောင်းတစ်ခုတည်းဆိုရင်

ရောဂါအတွက်တောင် ထွက်ပေါက်ရသေးတယ်၊ ကျူရှင်တွေ ဆက်နေတော့ နားချိန်မရှိဘူး၊ အဲဒါ ညည်းဘာလုပ်သင့်တယ်၊ ညည်းဦးလေးကို ဘာပြောသင့်တယ်ဆိုတာ ညည်းဇာသာ စဉ်းစားပြီးလာပြော၊ ညည်းတို့က ပညာတတ်ပါတယ်၊ တို့ယ့်ဦးလေးအတွက် ဘယ်လိုလုပ်ပေးသင့်တယ်ဆိုတာ ညည်းအသိဆုံး နေမှာပါ”

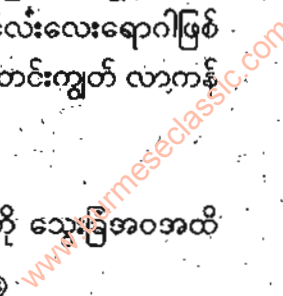
ဒေါ်လေးသည် မနားတမ်း ပြောချသွားလေသည်။ သွေးရင်ထဲ နာကျင်လျက် မျက်ရည်တို့က ရစ်သိုင်းလာသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်၊ ကျွန်မလည်း လေးလေးကို တာဝန်မပေးပါဘူး၊ လေးလေးကသာ . . .”

“အေးလေ ညည်းဦးလေးက ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ်နီခဲကြီးလေ၊ ပညာပါရမီ . . . ပညာပါရမီနဲ့ ရုန်းတန်လိုက်တာ ကျုပ်လာပြောတယ်ဆိုတာ ညည်းမပြောနဲ့ဦး၊ ညည်းဇာသာ ညည်း တစ်ဖက်လှည့်နဲ့လာခဲ့၊ ဒါပဲ . . . ကျုပ်ပြန်မယ်၊ ကျုပ်ရန်ကုန်လာတာ သူမသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဒေါ်လေး၊ ခုလိုလာပြောတာ ကျွန်မ သိပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မအတွက် လေးလေးရောဂါဖြစ်ရတာမျိုး စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်မ သိတင်းကျွတ် လာကန်တော့သလိုနဲ့ လာခဲ့ပါ့မယ်”

“အေးအေး . . . သွားမယ်”
“ဟုတ်ကဲ့”ဟု ဆိုပြီး ဒေါ်လေးကို သွေးခြံအဝအထိ

၄၆

ပြုလုပ်ခင်

လိက်စဉ်းလေသည်။ သွေးဖြေသာပါသည်။

ဒေါ်လေးသည် သွေးအပေါ်၌ မကြည်ဖြူသော်လည်း လေးလေးအပေါ်တွင်တော့ ကောင်းနေသည်ကိုကပင် ဒေါ်လေးကို ကျေးဇူးအထူးတင်မိသည်။

ဒေါ်လေးအပေါ်၌ မကျေမနပ်စိတ်တို့ လွင့်ပါးသွားလေသည်။ သူ့ရှာသည့်ငွေ သူ့သစ္စာသူ့ကိုသာ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပေးကမ်းချင်ပေးကမ်းမည်။ မိမိနှင့်ဘာမှမဆိုင်...။ သူမကြည်ဖြူခြင်းအပေါ် မိမိစိတ်ကွက်စရာမလို။

မိမိအသက်လည်း ဆယ့်ကိုးနှစ်တောင် ပြည့်ပြီးပြီပဲ။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ကာ လျှောက်ဆင့်သည်။ သူတို့တာဝန်မရှိဟု ယူဆလိုက်သည်နှင့် စိတ်မှာ ပေါ့ပါးသွားပြီး သတ္တိတွေ ရှိလာသည်။

အလုပ်တစ်ခုခု အမြန်ရှာမှဖြစ်မည်။ သွေးအဆောင်ထဲ ပြန်ဝင်ကာ မှတ်စုစာအုပ်ကလေး ယူလိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်လခန့်က မှတ်သားထားသော ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲလို...”
“ဒေါ်မြတ်လှနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါရှင်”
“ဒေါ်မြတ်လှ ပြောနေပါတယ်”
အောင်မြင်ထယ်ဝါသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သွေးအားတက်သွားသည်။
“မိခင်ဆရာမ အလိုရှိသည် ကြော်ငြာနဲ့ပတ်သက်ပြီး

မေးချင်လို့ပါရှင်”

“ဪ... အေးအေး... မင်း လုပ်ချင်လို့လား၊ လုပ်ချင်ရင် လူကိုယ်တိုင် လာခဲ့လေ၊ အန်တီနဲ့ လာတွေ့ပါဦး၊ အသေးစိတ် ပြောကြဆိုကြတာပေါ့”

အားတက်သရော ဖိတ်ခေါ်လိုက်သောအသံကြောင့် သွေး ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

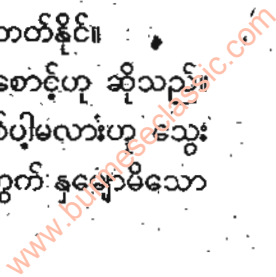
“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”
“ဒီနေ့လာမှာလား၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အခုပဲ လာပါလား တွယ်၊ အန်တီအိမ်မှာ ရှိနေပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ အခုပဲ လာခဲ့ပါမယ်”
“အေး... အေး... ဒါပဲနော်”

သွေးအတွက် ကံကောင်းခြင်း လမ်းစကို စတင်နှင်းမိလေပြီထင်။ တစ်ခါမှ ယခုလို လိုလိုလားလားနှင့် ဖိတ်ခေါ်သောအလုပ်ရှင်မျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး၊ မကြုံဘူး၊ မကြားဘူး ခဲ့ဖူးချေ။

ကံကောင်းခြင်းဆိုတာ နှစ်ခါမရနိုင်ဟု သွေးတွေးမိပြီး ချက်ချင်းပင် အဝတ်ကောက်လဲပြီး ကားငှားကာ ထွက်ခဲ့လေသည်။

Taxi ဖိုး နှမော့သော်လည်း မတတ်နိုင်။
“အချိန်နှင့်ဒီရေ”သည် လူကို မစောင့်ဟု ဆိုသည်။
ငါ့ကိုမြင်မှတော့ ငါးစာဖိုး နှမော့လို့ ဖြစ်ပါမလားဟု သွေးတိုက်သွေး အားပေးရသည်။ Taxi ဖိုးအတွက် နှမော့မိသော

စိတ်ကို ပြန်လည်ဖြေသိမ့်မှုပေးရသည်။

အားပါး . . ကျယ်ဝန်းလှသည့် ခြံကြီးဂိတ်၌ အစောင့်ထားသော လုံခြုံရေးဂိတ်တောင်မှ ကြွေပြားကပ်ထားသည်။

သွေးအတွက်တော့ ခန့်ညားထယ်ဝါမှု အရှိန်အဝါကြောင့် သိမ်ငယ်သလို ဖြစ်မိသည်။

Taxi ကားခပေးပြီး ဆင်းမည်လုပ်တော့ ဂိတ်မှလူကြီးက တံခါးဖွင့်ပေးပြီး . .

“ကားဝင်သွားခိုင်းပါ။ သူဌေးကတော် စောင့်နေပါတယ်”

Taxi ကို ဆက်မောင်းခိုင်းလိုက်ရသည်။

ခန့်ညားထယ်ဝါလွန်းသော သုံးထပ်တိုက် အိမ်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်၌ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသော မိန်းမတစ်ဦးက လာကြိုလေသည်။

“စောစောက ဖုန်းဆက်တဲ့ ဆရာမလေးထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“လာ . . အဲ . . ကြွပါဆရာမ၊ အစ်မ စောင့်နေပါတယ်၊ ပစ္စည်းတွေကော မပါဘူးလား”

“ရှင် ကျွန်မတို့ အလုပ်စကား မပြောရသေးဘူးလေ၊ ဘာမှန်းမသိတော့ ဘာမှမယူလာပါဘူး”

“ဪ . . ဟုတ်လား”

Taxi ဒရိုင်ဘာက . .

“စောင့်ရဦးမလား ခလေးမ”

“ရပါတယ်ဦး၊ ကြားဦးမှာ” ဟု ပြောပြီး သွေးပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ အမလေး အသွားအပြန်နှင့် ရပ်နားခပါ ထည့်ထွက်သော တက္ကစီမျိုး စီးရလောက်အောင် သွေး၌ အပိုဝင်အား မရှိပါချေ။

သွေးသည် ဆယ်တန်းကျောင်းသူများကို ကျက်စားခံလုပ်ပေးနေသည် မှန်သော်လည်း ဒီလောက်ခမ်းနားကြီး ညွှယ်သော အိမ်မျိုးကို တစ်ခါမှ မရောက်ခဲ့ဘူးပါချေ။

“လာ . . ဆရာမ၊ အို . . ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲ”

ညှော်ခန်းအလယ်၌ ရှိနေသော ဆိုဖာဆက်တီဝိုင်းတွင် ခန့်ညားစွာထိုင်နေသော မိန်းမချောကြီးက သွေးအား သွင်းမိတ်ခေါ်ရင်း သွေး၏ ငယ်ရွယ်သော အသက်အရွယ်ကို ခန့်မှန်းကာ တအံ့တဩ ဆိုလေသည်။

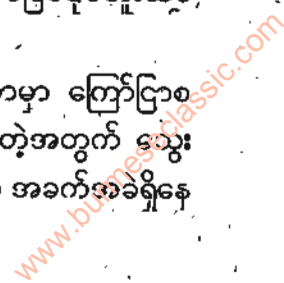
“ထိုင် . . ထိုင်ပါ မိန်းကလေးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ကြီးမေ”

အန်တီထက် ကြီးသောအရွယ်ဟု သွေးခန့်မှန်းလိုက်သည်။ မိမိမိဘများရှိလျှင် လေးဆယ်ကျော်မျှသာ ရှိမည်။ မိမိထက် ကြီးသူဆိုတော့ ကြီးမေဟု ခေါ်လိုက်မိသည်။

“မိန်းကလေး ဘွဲ့ရပြီးသားတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကြီးမေ၊ သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာစေ့ကတည်းက အဲဒီအချက်နဲ့ မကိုက်ညီတဲ့အတွက် သွေး ခလျောက်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် အခု သွေးမှာ အခက်အခဲရှိနေ

လို့ . ဒီ တစ်ချက်အတွက်ရယ်၊ သွေးပညာရေးအတွက်ရယ်၊
တောင်းပန်ကြည့်မယ်ဆိုပြီး အရဲစွန့်လာတာပါ”

“နံမယ်က”

“သွေးပါ”

“တစ်လုံးတည်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ တစ်လုံးထဲပါ”

ဖြူဖွေးသန့်စင်ကာ ချောမောခန့်ညား ကျက်သရေရှိ
သော ကြီးမေကို သွေးမြင်မြင်ချင်းပင် ချစ်ခင်မိလေသည်။
ဘွားအေကို သတိရမိသည်။

“ကိုင်း . ဒါဖြင့် မိန်းကလေးရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို
ပြောပြပါဦး”

သွေး၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ချွင်းချက်မခန်းပဲ ပြော
ပြလိုက်လေသည်။

“ဖြစ်ရမယ်၊ လောကဇာတ်ခုံကြီးမှာ လူသားတိုင်းမှာ
ဘဝဖြစ်စဉ်ကိုယ်စီနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေကြတာပဲ၊ ကိုင်း . ဒါဖြင့်
ကလေးမကို ကြီးမေ ပညာပါရမီ ဖြည့်တဲ့အနေနဲ့ ဒီအလုပ်ကို
ပေးလိုက်မယ်၊ ကလေးမကလည်း ကြီးမေမြေးကို အတတ်နိုင်
ဆုံးသည်းခံပြီး လူယဉ်ကျေးလေး ပညာစိတ်ဝင်စားတဲ့ကလေး
ဖြစ်အောင် အနီးကပ်ပြုစုပေးရမယ်ကွယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ . . .”

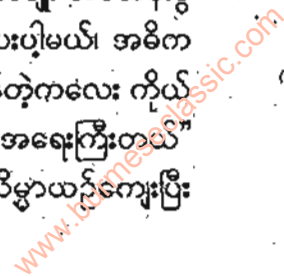
“မိခင်မရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို
သွေးကိုယ်ချင်းစာပါတယ် ကြီးမေ၊ သွေးဘဝမှာလည်း လေး
လေးလို ပညာကို တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ ပြုစုဆုံးမတတ်တဲ့

လေးသာ မရှိခဲ့ရင် သွေးဘဝ ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ မ
တွေးတတ်အောင်ပါပဲ၊ ဒါကြောင့် သွေးရဲ့ ခံစားချက်နဲ့တူတဲ့
အမိမဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို သွေး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြု
ပြင်ပေးပါမယ်၊ ခု လောလောဆယ် ကျောင်းပိတ်ထားတုန်း
သွေး အချိန်ပြည့် ပေးနိုင်ပါတယ် ကြီးမေ”

သွေး ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ ဤအလုပ်ကို အရမ်းလို
ဆင်နေသည်။ ခန့်ညားထယ်ဝါလွန်းသော အိမ်ကြီးကြောင့်
ထား . . မဟုတ်နိုင်။

အမိမဲ့ကလေးအတွက် သွေး၏ အထီးကျန်အားငယ်
မှုမျိုး ထိုကလေး မခံစားစေချင်၊ ဦးလေးက သွေးကို ဆုံးမ
ထတ်သလိုမျိုး သွေးကလည်း ထိုကလေးကို ပြန်ပေးချင်သည်။

“ကဲကဲ . . ကဲကဲဆိုတာ ကြီးမေမြေးပဲ မိတဆိုးလေး၊
အခုတလော ဆဲတတ် ရိုင်းတတ်နေတယ်၊ ခုတော့ သူ့အဖေ
ထိတ်ဒိထဲခေါ်သွားလို့ မရှိဘူး၊ ကဲပါလေ . . တွေ့တော့ သွေး
အိပ်လိမ့်မယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေ့ပဲ ပြောင်းလာနေပေးပါလား၊
အားတစ်ခါတည်းယူသွားပြီး ပစ္စည်းတွေသိမ်းခဲ့၊ အဆောင်ကို
အခန်းပြန်အပ်လိုက်ပါ၊ ဂိုက်ဒ်အလုပ်လည်း ဖြုတ်လိုက်ပေါ့၊
သွေးအတွက် ကျောင်းစရိတ်နဲ့ မုန့်ဖိုးသဘောမျိုး တစ်သိန်းခွဲ
ပေးမယ်၊ လိုရင်လိုသလို ကြီးမေက ထပ်ပေးပါမယ်၊ အမိက
မထဲကလေးလိမ္မာဖို့၊ စိတ်ခါတ်ကောင်းမွန်တဲ့ကလေး ကိုယ်
တို့တရားကောင်းမွန်တဲ့ကလေး ဖြစ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”
ကြီးမေ ဘာကြောင့် ကဲကဲကို လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး

၅၂

ပြုလုပ်ခန့်

ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်ခြင်းကို ဦးစားပေး တဖွဖွ ပြော
နေသည်ကို သွေး အစကတော့ မသိခဲ့။
နောက်မကြာခင်၌ သိရှိလာရလေသည်။

အခန်း(၅)

“မေ မအိပ်သေးဘူးလား”
“မင်းကိုစောင့်နေတာ မောင်မင်းခန့်ရဲ့”
“ကိစ္စရှိလို့လား မေမေ၊ ကဲကဲကော အိပ်ပြီလား၊
ဓမ္မေအခန်းမှာပဲလား”
“မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာမလေးနဲ့ တစ်ခန်းစီစဉ်ပေးလိုက်
ပြီ အပေါ်ထပ်မှာ”

မင်းခန့် ပြုံးမိလေသည်။

“လာပြန်ပြီလားတစ်ယောက် ဘယ်နှစ်ရက်ခံမှာလဲ”

“ခုတော့ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီသားရဲ့၊ မင်းသားက လူလည်း ဒီဆရာမလေးက ငယ်ငယ်ချောချောဆိုတော့ သဘောကျတယ်နဲ့ တူတယ်၊ အရင်ကလို ရန်မလုပ်တော့ဘူး၊ ခိုးခိုးကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေတယ်”

မင်းခန့်က သားဖြစ်သူ အမူအယာကို စိတ်မှန်းဖြင့် လှမ်းကြည့်ပြီး သဘောကျစွာ ပြုံးမိသော်လည်း... ချောမောသော မိန်းမဆိုလျှင် ကြောက်ရွံ့ကြီး ဖြစ်နေသဖြင့်...

“သားအတွက် စိတ်ချရရင် ကျွန်တော် မြို့ထဲတိုက်ခန်းမှာပဲ နေလိုက်မယ်၊ တခါတရံမှ လာတော့မယ်၊ သားအတွက် အချိန်ပေးနိုင်တဲ့ နေ့ခင်းအားတဲ့အခါမျိုးပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာမရှိလို့လား၊ ဆရာမဌားရတာ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ မင်းသားအတွက်ပဲ မှတ်လား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်က အိမ်မှာ မိန်းမဆို မေမေနဲ့ ဒေါ်စိန်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ ထားချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ မြင်လည်းမမြင်ချင်ဘူး မေမေရယ်၊ မေမေနဲ့သားကြောင့် ကျွန်တော် အခုလောက်ထိ လိုက်လျောနေရတာပါ”

“အေးလေ... မင်းသဘောပဲ မင်းအတွက်ထက် မင်းသားအတွက်ကိုပဲ မင်းကြည့်တတ်ဖို့တော့ လိုမယ်နော်”

မင်းခန့် အမေ့စကားတွေကို မသွေဖည်ရဲ့ အမေ

သည် ခတ္တာဟူသော မိန်းမကို ချွေးမအဖြစ် ရွေးလိုက်တာ ထစ်ခုကလွဲရင် အမေ့အမှား မရှိခဲ့ချေ။

သို့သော် ထိုအမှားသည် မင်းခန့်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးအတွက် တစ်သက်တာ နလန်မထူနိုင်အောင် ဖြစ်စေခဲ့သည်ဟု မင်းခန့်မှတ်ယူထားမိသည်။

“ဒီညတော့ ဒီမှာအိပ်မှာလား”

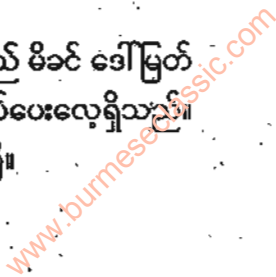
“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းသား မအိပ်သေးဘူးထင်တယ်၊ သွားတွေ့လိုက်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းခန့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ အိမ်မြေညီထပ်က ဧည့်ခန်း ထမင်းစားခန်း ပီးဖိုချောင်နှင့် ကစားခန်းတို့ ထားရှိပြီး ပထမထပ်၌ အိပ်ခန်းလေးခန်းရှိသည်။ ဒုတိယထပ်၌ ဘုရားခန်း စာကြည့်ခန်းနှင့် မိသားစု ဧည့်ခန်းနှင့် ထာသာဆောင် အပန်းဖြေနေရာဟူ၍ ဖွဲ့စည်းထားသည်။ အိမ်နှင့်ကပ်ရက်တွင် ကားဂိုဒေါင်နှင့် အပေါ်ထပ်၌ ဒေါ်စိန်အေးနှင့် မိကျွတ်တို့ အခန်းရှိသည်။ အိမ်မကြီးနှင့် ဆက်နေသည်။

သို့သော် ဒေါ်စိန်အေးနှင့် မိကျွတ်သည် မိခင် ဒေါ်မြတ်ထူးအခန်း၌ပင် စောင့်ရှောက်ရင်း လာအိပ်ပေးလေ့ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က အိမ်သားလိုဖြစ်နေပြီ။ အိပ်ခန်း၌ ရှိကောင်းရှိနေမည်။

ဆရာမဟူသော သူစိမ်းမိန်းမကို မတွေ့ချင်၍ သူ့ကိုတွေ့ချင်သည့်စိတ်ကိုပါ ရုပ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

အပေါ်ထပ် လသာဆောင်သို့တက်ပြီး အပန်းဖြေရန် ဝက်ခွဲသည်။

“လမင်းကြီးက ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင်မရှိဘူး ဖြစ်လေးရဲ့၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဒီည မမြင်ရတာပေါ့”

“ဟိုဟာရေးတွေက ဘာရဲဟင် မမ”

“ကြယ်ကလေးတွေလဲ သားရဲ့၊ သူတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင်ရှိလို့ လင်းနေတာပေါ့”

“ဟုတ်ရား”

“ဟုတ်တယ်၊ လာ... အေးပြီ၊ သားနဲ့မမ ဘုရားရှိပြီးရင် ဘွားဘွားကို ကန်တော့မယ်၊ ပြီးရင် သားသားကို ပြောပြပြီး မမ သိပ်ပေးမယ်နော်”

မင်းခန့် မှင်သက်ပြီး နားထောင်နေမိပြီးမှ သတိဝေလာသည်။ သို့သော် နောက်ကျသွားပြီ။

ဒန်းကလေးပေါ်မှ သားကိုချီပြီး နောက်လှည့်လိုက်သော မိန်းကလေးနှင့်သူ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်း... ဖေဖေ၊ ကဲကဲ ဖေကြီးရေ မမ”

ကဲကဲ ဝမ်းသာအားရ မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။ ပါးချိုင့်နှင့်ပါလား။ မင်းခန့်ရင်ထဲ ဒေါသတရားက အလိုလို ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခတ္တာ၌လည်း ပါးချိုင့်ရှိသည်ပဲ။ ထိုအမွေက ကဲကဲထံ၌ပင် ထင်ကျန်နေသည်။ ယခု လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်... .

“ကလေးမ မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

ဆရာမဟု မသုံးစွဲ မိမိထက် များစွာငယ်လွန်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ ဆရာမဟု မသုံးစွဲချင်သဖြင့် တမင်တကာပင် ကလေးမဟု သုံးလိုက်သည်။

“အသက် နှစ်ဆယ်ထဲမှာပါ ဦး”

“ဘာဦးလဲ၊ ကျုပ်ကို အိမ်သားတွေခေါ်သလို ဆရာပဲခေါ်”

“ဖေဖေ ဘာရှိအော်တာရဲ့ အော်ရင် ဘုရားမကြိုက်၊ နတ်မကြိုက်ဘူးတဲ့၊ လူတွေကလည်း မချစ်တတ်ဘူးတဲ့နော်၊ မမနော်... မမပြောရာ”

ကဲကဲစကားကြောင့် မင်းခန့် သတိပြန်ဝင်သွားသည်။

ဟုတ်ပါရဲ့... မိမိက ကလေးရှေ့ ကြမ်းတမ်းလျှင် ကလေးက လိုက်ကြမ်းမည်ပေါ့။

မင်းခန့် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“မင်း ဘွဲ့ရတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီကိစ္စ ကြီးမေက ချွင်းချက်အနေနဲ့ ခွင့်ပြုလို့ပါဆရာ”

ဆိုးတော့ မဆိုးဘူး၊ ရုပ်ချောသလို ကျိုးနွံမှုလည်းရှိတယ်။

“ပညာအရည်အချင်းက”

“ဆေးတက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်ဖြေထားပါတယ်ဆရာ”

“မမသားတို့ ဘုရားရှိခိုးမယ်ရေ”

ကဲကဲက ပျင်းလာပုံရသည်။ ကြားထဲမှ ပူဆာလိုက်သည်။

“ခွင့်ပြုပါဦးဆရာ၊ ဆရာ သွေးကို ညွှန်ကြားစရာရှိရင် သွေး ဖိုးကဲလေးကို သိပ်ဖြိုး . . လာခဲ့ပါမယ် ဆရာ”

“မလိုဘူးရတယ်၊ မေမေကျေနပ်ရင် ပြီးတာပဲ၊ သားကို လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး အကျင့်စာရိတ္တကောင်းအောင်သာ ပုံသွင်းပေးရင် လုံလောက်ပြီ၊ ကဲ . . သွားကြတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

မင်းခန့် တအံ့တဩ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မေမေ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။

ဒီလောက်လှပငယ်ရွယ်နုနယ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးက သားအပေါ် ဘယ်လိုမိခင်မေတ္တာမျိုး ပေးနိုင်မှာလဲ။

မင်းခန့် အတွေးနှင့်အတူ ဒရင်းဘက်ပေါ်၌ လှလျောင်းကာ ကြောဆန့်လိုက်သည်။

ကြာကြာခံမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

ကဲကဲကလည်း အတော်ကဲကာ အတော်ဆိုးသည်။

ကဲကဲတို့ အသံတိတ်သွားမှ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းခဲ့ကာ မိခင်ထံသို့ သွားရသည်။

“မေမေ ဟိုတစ်ယောက်ကော မမြင်ပါလား”

“မမြင်ဆို မင်းယောက္ခမကြီး ဆေးရုံတက်နေရတယ်လေ”

“တော်ပါအမေရယ် မကြားချင်ဘူး၊ မလာလေ အေးလေပဲ၊ ဆရာမလည်း ရနေပြီ၊ မလာနဲ့လို့သာ အပြတ်ပြောလိုက်၊ သူလာရင် ဟိုကောင်မအကြောင်း သယ်သယ်လာတယ်၊ သယ်လာရင် မလာနဲ့လို့သာ ပြောလိုက်”

မေမေအပြုံးက မချိပြီးပင်။

“မင်းသိတာက ဒီလောက်ကိုး၊ သူလည်း ဘယ်လောက် ဒုက္ခပေးသလဲဆို ကဲကဲကို လာသမျှ ဆရာမတွေကို ဆဲဆိုပြီး ဒုက္ခပေးဖို့ သင်ပေးတာသူပဲ၊ ကဲကဲအဖေကို ယူဖို့ ယာတာဆိုပြီး ကလေးကို ဆဲခိုင်းတယ်လေ”

“မြတ်စွာဘုရား”

“အဲဒါ မေမေက သည်းခံနေသလား”

“ဪ . . သူကခမျာကလည်း သူ့သွေးဆိုတော့ မပြန်နိုင်ရှာဘူး မှတ်လားကွယ်၊ အမေပြောတော့လည်း မျက်နှာငယ်ကလေးနဲ့ နားထောင်ရှာတယ်၊ ကလေး မိထွေးရဲသွားမှာ စိုးရိမ်လို့တဲ့၊ စဉ်းစားကြည့်ရင် ကျပ်ပြည့်တယ်လို့တောင် ခေါ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

မင်းခန့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒါ သူ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ညီမတစ်ယောက်နဲ့ တင် မိန်းမတွေကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့ပါ၊ နောက်တစ်ခါ သားနဲ့ ဝတ်သက်ပြီး ဝင်စွက်ဖက်မှုတွေလုပ်ရင် သား သည်းခံနိုင်မှာ”

မတုတ်ဘူးနော် မေမေ”

“အေးပါ မင်းခန့်ရယ်၊ မေမေလည်း သည်းမခံနိုင်ပါဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့အမေလည်း ဆေးရုံတောင် တင်ထားရတာဆိုတော့ မေမေလည်း လူမှုရေးအရ တပူပေါ် နှစ်ပူဆင့် မလုပ်ရက်လို့ပါ”

“ဒီကလေးမကကော ကျောင်းသွားရင် ဘယ်နေ့လုပ်မလဲ”

“ကျောင်းသွားချိန် ကလေးကိုလည်း အများနဲ့နေ တတ်အောင် လေးနှစ်ပြည့်ပြီးရင်တော့ မူကြိုပို့မယ် ပြောတာပဲ၊ စောင့်ကြည့်ကြပေါ့။ လောလောဆယ် မင်းသားကတော့ မမ. . မမနဲ့ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ သူ့အန်တီသာသိရင် ရင်ကျိုးဦးမယ်”

“ထားပါမေမေရာ၊ အဲဒီမိန်းမကို ခေါင်းထဲမထည့်ပါနဲ့”

မင်းခန့် အမေကြောင့်သာ ငုဝါကို လက်ခံနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲတွေပဲဟု မြင်ပြီးသား ဖြစ်နေတော့ ငုဝါအပေါ် ဘယ်လိုမှ အကောင်းမမြင်နိုင်ချေ။

“ကဲ. . သား မေမေသွားအိပ်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“သွေးရောက်လာကတည်းက မစိန်အေးနဲ့မိကျွဲ လာအိပ်ဖို့မလိုတော့ဘူး၊ သွေးကပဲ သူ့အအိပ်ဆတ်တယ်၊ အမေတို့ မြေးအဖွားနှစ်ယောက်စလုံး စောင့်ရှောက်နိုင်တယ် ပြော

လို့ မခေါ်တော့ဘူး”

“တုတ်မှလဲလုပ်နေအာမေ”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေ စမ်းပြီးပါပြီ၊ မေမေတရေးနိုး ထာနဲ့ သူ့လည်းနိုးတယ်၊ ထကြည့်တယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားမရှိရင်တော့ ဒေါ်စိန်ကော မိကျွဲတော အမေအခန်းမှာပဲ အိပ်ပါစေ”

“သူတို့လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိပ်စက်ချင်မှာပေါ့သားရယ်၊ ရပါတယ် အမေမှာ ဘာရောဂါမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မရှိတာ နေရဲအိပ်ရဲပါတယ်”

မင်းခန့် သက်ပြင်းချကာ စဉ်းစားရသည်။

သူရှိမှဖြစ်မှာပါ။

“ဒီလိုဆိုလဲ တိုက်ခန်းမှာ ပြောင်းမနေတော့ပါဘူး၊ တိစ္ဆရှိမှပဲ ညသွားအိပ်မယ်”

အမေမျက်နှာ ဝင်းပသွားသည်ကို မင်းခန့် အကဲခတ်လိုက်မိတော့ သူ့ရင်ထဲ အပူငြိမ်းအေးသွားသည်။

ရင်ထဲက ဒေါသအစိုင်အခဲကြီး ကျေပျက်ချင်ပြီ။

သို့သော် ဘယ်သောအခါမှတော့ ကျေပျက်နိုင်လိမ့်မည်မထင်. . ကဲကဲကို မြင်တွေ့နေရသရွေ့ပင်. . .။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၆)

သွေး ကဲကဲဖခင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရတော့
တုန်လှုပ်သွားသည်။

ခက်ထန်မှာကျောသော မျက်နှာထားနှင့် မိမိအပေါ်
လိုလားဟန်မပြသော အိမ်ရှင်၏အိမ်၌ မိမိအနေကျဲ့စေ
သည်။

သွေးအိပ်ချိန်သည် တစ်နေ့ ငါးနာရီသာရှိသည်။

ငါးနာရီဆိုလျှင် သွေးက လူငယ်တစ်ယောက်အတွက် လုံ
လောက်သော အိပ်ချိန်ဟု သတ်မှတ်ပြီးသား ဖြစ်သည်။

ဤ ဆယ်နှစ်နာရီ အိပ်ယာဝင်ပြီး နံနက်ငါးနာရီ အိပ်
ထာမှန်းသည်။ ဒါသွေး၏ ငယ်စဉ်ကတည်းက အလေ့အကျင့်
ဖြစ်နေလေပြီ။

ဒေါ်လေးအိမ်မှာ နေစဉ်ကတည်းက ဒေါ်လေးကြည့်
ပြုဖို့ စောစောထ ထမင်းဟင်းချက်ရင်း စာကျက်ရသော
အလေ့အကျင့် သွေး၌ ရရှိနေလေပြီ။

ယခုလည်း ကျောင်းပိတ်ရက် ဆိုပေမယ့် ဆရာဝန်
အတတ်ပညာသည် 'မေ့လျော့ထား၍မရ။ အမြဲတမ်း မှတ်
သားလေ့လာနေရသည်။' ဆေးပညာနှင့် ပတ်သက်သော
စာအုပ်များကို ရှာဖွေဖတ်ရှုရုံမက ဆေးအခေါ်အဝေါ်
ရောဂါအမည်များကိုလည်း . . သွေး တစ်နေ့လေးငါးလုံးရရ
ကျက်မှတ်နေလေ့ရှိသည်။

“ဆရာမလေးရယ် အိပ်နေပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ထ
လာတာလဲ”

“ဒေါ်လေးစိန်ရယ် သွေးကို ဆရာမလေးလို့ မခေါ်
ပါနဲ့၊ သွေးပဲခေါ်ပါ။ သွေးက ကလေးထိန်းသက်သက် တနည်း
အားဖြင့် နာနီသာသာပဲ ရှိတာပါ။ သွေးကို အဲဒီလောက်အထိ
တလေးတစား မလုပ်ပါနဲ့၊ သွေးမနေတတ်လို့ပါ”

လေးလေး သွန်သင်ဆုံးမထားသော ကိုယ့်ကို နှိမ့်ချ
အမြဲနေတတ်ရမည်ဟူသော စကားကို သွေးနည်းသွင်းခဲ့

www.burmeseclassic.com

သည်။

သို့သော် သွေးသည် ပညာရဲရင့် ပွဲလည်တင့်ခဲ့သည်။
လောကကြီးကိုတော့ အရှုံးမပေးတတ်၊ ရဲရင့်စွာ ရင်ဆိုင်ရ
မည်ဟူသော စိတ်ဓါတ်က အမြဲရှိနေသည်။

“အိမ်မှာ အာရုံဆွမ်းကပ်နေကျ ဒေါ်လေးစိန်၊ ငါး
နာရီခွဲလောက် ဆွမ်းကျက်ရင် ရပါတယ်”

“ဟုတ်ပဲ ဒေါ်စိန်လည်း လေးနာရီခွဲတာနဲ့ နိုးနေကြ၊
ချက်နေကြပဲ.. ရပြီ၊ ဆရာမလေး.. ဪ.. မေ့လို့ မေ့လို့
သွေး.. သွေး”

သွေက ဘယ်လိုကပ်သလဲဟု ကြည့်ပြီးနောက် ကိုယ်
တိုင်လိုက်လုပ်ကာ ဆွမ်းဘန်းလေးယူပြီး အပေါ်ထပ်တက်
ဟန် ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ မိကျွဲ နိုးလာသည်။

“မိကျွဲကတော့ ငါးနာရီခွဲမှ ထနေကြလေ၊ နောက်
ကလေးကို စောင့်မအိပ်ရရင်တော့ ညည်းလည်း ကျုပ်နဲ့အတူ
ထရမယ် မိကျွဲ”

“ဒေါ်လေးကလည်း.. .”

“ဒေါ်လေးကတွေ့တာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ အိမ်ရှင်တွေ
သဘောကောင်းတိုင်း အခွင့်အရေး မယူရဘူး၊ လူဆိုတာ
ကိုယ့်နေရာကိုယ် သိရတယ်၊ ဆရာမလေးကို ကြည့်စမ်း၊
အရင်ဆရာမတွေနဲ့ တူသလား လခစားလို့မနေဘူး၊ အိမ်
သားလိုနေတယ်၊ စေတနာထားတယ်၊ ဘယ်လောက် ချစ်

စရာ အတုယူစရာ ကောင်းသလဲ ရုပ်လှသလို စိတ်လည်းလှ
တယ်၊ ပညာကလည်းတတ်တယ်၊ မကြာခင် ဆရာဝန်ဖြစ်
ထားမှာ ညည်းဘာသိလို့လဲ”

ဒေါ်စိန်အေးက မိကျွဲကို ဆုံးမရင်း သွေးအား ထုတ်
ဖော်ချီးကျူးလိုက်သည်ကို ဒေါ်မြတ်လှက ကြားလိုက်သည်။

ဒေါ်မြတ်လှကလည်း လူကြီးပီပီ အအိပ်အနေနည်း
လာ သည်။

စောစောနိုးသည်။ အပေါ်ထပ်ကို တက်လိုက်ဆင်း
ထိုက် မလုပ်ချင်သဖြင့် အောက်ထပ်၌ပင် သတိအမှတ်က
လေးဖြင့် လမ်းလျှောက်ရင်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေစဉ် ဒေါ်
စိန်အေးတို့ လှုပ်ရှားမှုကို တံစေ့တစောင်းကြည့်နေမိသည်။

“သွေး”၏ တတ်သိလိမ္မာမှုများကို မြင်တွေ့လိုက်ရ
သောအခါ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားသည်။

မြေးအကြီးဆုံး တစ်ယောက်ပင်လျှင် ဒီနှစ် ဆယ်
စန်းအောင်ပြီး ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

သွေးကိုလည်း မြေးတစ်ဦးပမာ သဘောထားလိုက်
သည်။ ပြည့်လျှံနေသော မိမိအတွက် သွေးလိုလိမ္မာရေးခြား
နဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးစားဖို့အရေး
ဝန်မလေးပေ။

“ကြီးမေ ခြံထဲလမ်းလျှောက်မလားတင်၊ သွေး ကူ
လျှောက်ပေးမယ်လေ”

“အေး.. ကောင်းသားပဲ”

နံနက်အာရုဏ်ဦး နိုးထလာသော ကျေးဌာန်ကလေးများ၏ တေးသံသာကို နားစွန့်ရင်း မိုးသောက်ယံထက် ရောင်နီပျို့လာမှုကို သွေးနှစ်သက်တတ်သည်။

“ဘုရားပန်းအတွက် မာလီကို ခူးခိုင်းဦးမှကြီးမေပန်းညှိုးနေပြီ”

“အေးအေး.. သွေးပဲ ပြောလိုက်ကွယ်”

“သွေးစကား နားမထောင်မှာ စိုးလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ နားမထောင်ရမှာလဲ၊ ကောင်းတာဆို နားထောင်ရမှာပေါ့”

သွေးက မာလီထံလျှောက်သွားပြီး ရည်မွန်စွာပင်..

“ဦးလေးရေ ဘုရားပန်းတွေ ညှိုးနေလို့ နှင်းဆီရရင် သွေးလိုချင်တယ် ရမလား”

“ကြည့်လိုက်မယ်လေ မိန်းကလေး၊ လေးငါးခက်ဆို ရမလား”

“ရပါတယ်၊ ပြတ်သိပ်ကြီး ထိုးတာလဲ မကြိုက်ပါဘူး ရပါတယ် ဦးလေး”

သွေးကိုကြည့်ရတာ လန်းဆန်းနေသော နှင်းပန်းတစ်ပွင့်လို အေးချမ်း၍ ချစ်စရာ ကောင်းနေသည်။

ဒေါ်မြတ်လှ ချစ်ခင်စိတ်ကလေး ဂရုဏာစိတ်ကလေးဖြင့် သွေးအပေါ် အပြည့်အဝ အမှတ်ပေးနေစဉ်.. သားဖြစ်သူ မင်းခန့်စည်သူ အိပ်ယာမှ နိုးလာလေပြီ။

“ကြီးမေ သွေး ဘုရားပန်းလဲရင်း ကဲကဲကို စောင့်

ကြည့်ပြီး ကဲကဲနိုးမှ ဆင်းလာတော့မယ်နော်”

သွေးက မင်းခန့်စည်သူ၏ မျက်နှာကြောကို ရင်ဆိုင်ရမှာ မခံမရဲဖြစ်နေသည်။ ဒီလူကြီးက သွေးအပေါ် ကျေနပ်ပုံမရဘူးဟု သွေး အကဲခတ်မိပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

“နေပါဦး ကဲကဲက ရှစ်နာရီလောက်မှနိုးတာ သမီးရဲ့၊ ယာ ကြီးမေနဲ့အတူတူ နံနက်စာ စားသောက်ရအောင်”

“နေပါစေ ကြီးမေ၊ သွေး ဖိုးကတို ကျွေးရင်းနဲ့မှ စားလိုက်ပါ့မယ်၊ သွေးကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ကြီးမေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခပ်ရိုရိုကလေးပင် ဦးမင်းခန့်စည်သူကြီးနံဘေးမှဖြတ်ကာ နောက်ဖေးမီးဖိုဖက်သို့ ကသုတ်ထရက် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

သူ့ကွယ်ရာရောက်လောက်ပြီဟု ထင်မှတ်ရသော နေရာရောက်မှ သွေးအသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူရဲတော့သည်။

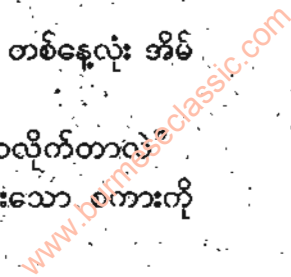
ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ အဲဒီလူကြီးမျက်နှာကို ကြည့်တာ အလိုလိုရင်တုန်နေသည်။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်။

သူ၏ စူးရဲရဲအကြည့်များက သွေးအသံနှလုံးများကို သက်ထွင်းယူငင်တော့မည့်အလားပင်၊ သွေးခံရခက်လေသည်။

“အမလေး တော်ပါသေးရဲ့၊ သူက တစ်နေ့လုံး အိမ်ထဲမှာပဲရှိလို့”

“ဘာလဲ.. သွေး.. သွေးဘာပြောလိုက်တာလဲ”

သွေးက နှုတ်မှ ယောင်ထွက်သွားသော စကားကို

ဒေါ်စိန်အေးက ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်လေသည်။

သွေးက... .

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲကဲအဖေကို ကြောက်လို့... .

သွေးလာနေတာ ကြိုက်ပုံမရဘူး”

သွေး အားငယ်သွားသည်။

မပြည့်စုံခဲ့သော မိမိဘဝ၏ အားငယ်စိတ်ကို ဇွတ်ဖျောက်ပြီး လောကဇာတ်ခုံ၏ စင်မြင့်တစ်နေရာ၌ နေရာယူဖို့ အရေး ကြိုးစားနေသည့်ကြားက တချီတချီတော့ အားငယ်စိတ်တို့ ဝင်ရောက်နေရာယူလေသည်။

“အမလေး သူက သွေးမှမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်မိန်းမမှ လာနေတာ ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ အစ်မကြောင့်သာမဟုတ်ရင် ဒေါ်စိန်တို့တောင် ဘယ်ဆီဘယ်သောင်ကမ်း ဆိုက်နေမယ် မပြောတတ်ဘူး”

“ဟုတ်လား၊ သွေး ဘုရားပန်းသွားလဲပြီး ကပ်လိုက်ဦးမယ် ဒေါ်လေးစိန်၊ နောက်မှ စကားပြောကြမယ်နော်”

သွေး စကားစဖြတ်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။ ရဲတိုက်ကြီးတမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဤအိမ်ကြီးဝယ် သွေး ကဲကဲဖခင် ဦးမင်းခန့်စည်သူကို ရှောင်နေဖို့မလွယ်ကူလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ကဲကဲဖခင် မိန်းမတွေကို စိတ်နာနေရခြင်းမှာ အကြောင်းတော့ရှိမည်။

ကဲကဲကိုမေးတော့ “ကဲကဲမေမေ တေဘီ”ဟု

ထားရသည်။

ကြီးမေကလည်း “ကဲကဲမိခင် သေပြီလို့သာ မှတ်ယူထားလိုက်ပါ မိန်းကလေး”ဟု နှုတ်ပိတ်စကား ပြောပြီးသားဖြစ်၍ သွေး ထပ်မစပ်စုသင့်ဟု ထင်သည်။

ကဲကဲမေမေ၏ ဓါတ်ပုံနှင့် ပတ်သက်၍လည်း အိမ်၌ အလှချိတ်ခြင်းကို တွေ့ဖို့နေနေသာသာ အယ်လ်ဘန်များ၌ ထည်း ကဲကဲပုံ ကဲကဲအဖွားပုံလောက်သာ တွေ့ရသည်။

သွေး ဘုရားခန်းကို အာရုံဆွမ်းစွန့်ပြီး သန့်ရှင်းရေး ယူလိုက်သည်။ ဘုရားပန်းကပ်လိုက်ပြီးချိန်၌ ခုနစ်နာရီ ခွဲပြီ။

အတော်ပဲ ကဲကဲကိုနိုးကာ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပေးပြီး နံနက်စာစားသောက်ရန် ကလေးတစ်ဦးအတွက် သင့်တော်သောအချိန်ဟု သွေး သတ်မှတ်လိုက်သည်။

“ဖိုးကဲ သားလေးထ၊ နေဖင်ထိုးနေပြီကွ”

ပါးကြီးလုံးလုံးနှင့် ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းသော ဤကလေးကို ချစ်ခင်စိတ် အပြည့်အဝဖြင့် မွေးကြူကာ နိုးလိုက်သည်။

“အင်... .”

“သားလေးရေထ၊ သားလေးရဲ့ ကိုယ်စောင့်နတ်သား သားက နတ်သဘင် အစည်းအဝေး တက်ချင်ပြီတဲ့ကွ”

ကလေးအတွက် ထူးဆန်းသော စကားတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ဝင်စား သွားပုံရသည်။ ချက်ချင်းပင် သတိုင်ကာ... .

“မမ ဘာကြောတာရဲ့၊ ကဲကဲ နတ်တားရေး ဘယ်မှာရဲ့၊ ဘယ်တွားမှာရဲ့”

သွေးအတွက် အဘွားနှင့် နေခဲ့ရသည့်အကျိုး လေးလေး၏ သွန်သင်မှုတို့ အကျိုးတရားတို့က သွေးကို အကျိုးပေးနေလေပြီ။

သွေးက ကဲကဲကို ပွေ့ချီကာ ရေချိုးခန်းထဲခေါ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပေး၊ သွားတိုက်ပေးရင်း။

“လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ကိုယ်စောင့်နတ်ရှိတယ်၊ သူတို့နတ်သဘင် အစည်းအဝေးက မနက်တိုင်း အရုဏ်တက်ချိန်မှာ ကျင်းပတယ်”

“ဟုတ်ရား..”

“ဟုတ်တယ် မျက်နှာမသစ်ရင် နတ်သဘင်အစည်းအဝေးကို သွားတက်လို့မရဘူး၊ အဲ.. ကဲကဲမနိုးသေးရင် ကဲကဲရဲ့ ကိုယ်စောင့်နတ်လေးက မျက်နှာသစ်လို့မရဘူး၊ ကဲကဲနိုးပြီး မျက်နှာသစ်ရင် သူလည်း အလိုအလျောက် မျက်နှာသစ်ပြီးသား ဖြစ်သွားပြီ၊ နတ်သဘင် အစည်းအဝေး သွားတက်နိုင်တယ်”

“အစည်းအဝေး တွားတက်တော့ ဘာချစ်ရဲ့ မမ”

သွေးက ငယ်စဉ်က ဘွားဘွားမိမိကို ပြောသကဲ့သို့ပင်

“သွားတက်တော့ လူချစ်လူခင်ပေါတယ်၊ မုန့်တွေ ရုပ်ရုပ်တွေ အများကြီး ရတယ်၊ သွားချင်တဲ့ဆီ သွားကစားလို့ရတာပေါ့ သားရဲ့”

“ဘယ်အချိန် ကဲကဲ ထရမှာရဲ့”

သွေး ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် သုံးရသည်။

စည်းစိမ်ချမ်းသာအပြည့်နှင့် အိပ်ရေးဝရေးကို အာရုံစိုက်ပေးနေရသော ဤကလေးအတွက်တော့ သင့်တော်သော နတ်သဘင်အစည်းအဝေးကို သွေးပါးစပ်မှ ဖန်တီးလိုက်ရလေသည်။

“မမနိုးတဲ့အချိန်ပေါ့၊ ကဲကဲအတွက် မမက မှတ်ပေးထားတယ်၊ လူကြီးနတ်အစည်းအဝေးနဲ့ ကလေးနတ်သဘင်အစည်းအဝေးက မတူဘူး ကဲကဲရဲ့၊ မမတို့က စောတယ်၊ ဒါကြောင့် စောစောထရတာ”

“ဟုတ်ရား..”

“ဟုတ်တယ်..”

“ခါးခါးလေး လူးမယ်နော်”

“မမရိုရား”

“အေးပေါ့သားရဲ့၊ ခါးခါးလေး လူးထားတော့ သားလေးရဲ့ ကိုယ်စောင့်နတ်သားလေးက မွေးနေတော့ နတ်တွေအစည်းချစ် လူတွေလည်း ချစ်တာပေါ့”

“ဟုတ်ရား လှလှရေး ရှုပေးနော် မမ”

“လူးပေးမှာပေါ့၊ မမက သားသားကို ချစ်တာပဲဟာ”

သွေးက ကလေးကိုပေါင်ပေါ်တင်ပြီး သေသေချာချာလှည့်လှည့်လူးပေးလိုက်သည်။ ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းသော ဤကလေးကို သွေးအမှန်တကယ်ပင် ချစ်ခင်တယ်တာမိလေ

သည်။

သွေးဘဝတစ်သက်တာ၌ ချစ်စရာကောင်း မြတ်နိုး တွယ်တာစရာကောင်းလွန်းသော ဤသက်ရှိလက်ဆောင် ကလေးကို ကံတရားက အလိုလိုက်ကာ ဖန်တီးပေးလိုက် သည်ဟုပင် သွေးမှတ်ယူလိုက်မိလေသည်။

“သားလေး သိပ်လှသွားပြီ၊ လာ.. ပေါင်ဒါဖို့မယ် ပြီးရင် အကျီသစ်သစ်ဝတ်မယ်၊ ပြီးရင် မှန်ကြည့်မယ်နော်”

“အင်း..”

“အင်းလို့.. မပြောရဘူး သားလေးရဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့လို့ ပြောမှ သားလေးရဲ့၊ ကိုယ်စောင့်နတ်လေးကိုကော သား လေးကိုကော လူတွေ နတ်တွေက ချစ်မှာပေါ့”

သွေးက ကဲကဲအတွက် အကျီထုတ်လိုက်သည်။

“မမနဲ့ဆင်တူ ဝါဝါလေး ဝယ်မယ်နော်”

“အင်း..”

“အင်း.. ဟုတ်ဘူးလေ၊ ကဲကဲ ဟုတ်ကဲ့လို့ ပြောရမှာ ပြောကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟယ်.. လိမ္မာလိုက်တဲ့ ကလေးလေး၊ ဒါကြောင့် မမက သိပ်ချစ်တာ”

သွေးလိမ်းပေးသော သနပ်ခါးကို သွေးကပင် ဖျော် ဖောက် နမ်းရှိုက်လိုက်မိပြန်သည်။

နောက် ကဲကဲကိုချီကာ နှစ်ယောက်သား အောင်

ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့လေသည်။ သွေး ဝိုက်ဆာလှပြီ၊ အဆောင်မှာ နေစဉ်တော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် မုန့်ခြောက်တစ်ခုခုကို စား လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

သွေး မမြင်ကွယ်ရာတစ်နေရာ၌ သွေးကို စောင့် ကြည့်နေသော ဒေါ်မြတ်လှ၏ ပီတိမျက်နှာကို သွေး မတွေ့ လိုက်ပါချေ။

အခန်း(၇)

“ဪ” ရောက်လာပြီပဲ။ ငုဝါ မင်း ကဲကဲတာ ဝန်ကို ယူပေးဖို့ မလိုတော့ဘူး။ မင်းအမေကိုသာ ဂရုစိုက်ပါ ကွယ်”

ဒေါ်မြတ်လှက ငုဝါရောက်ရောက်ခြင်း ဆိုသလို ဆောက်နဲ့ထွင်း စကားဆိုလိုက်သည်။
ငုဝါ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

“သွေးဆိုတာ”

“ဆရာမလေး၊ ကဲကဲ လိမ္မာရေးခြားရှိဖို့ တာဝန်ယူ ပေးမယ့် ဆရာမပဲ။ ဆရာမဆိုပေမယ့် အသက်က ငယ်ငယ် လေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ခု ကဲကဲနဲ့ တစားကွင်းသွားနေကြတယ်”

ငုဝါရင်ထဲ မလိုတမာစိတ်များဖြင့် ဖြစ်ပေါ်နေသော ဝံ့ရိပ်သည် မျက်နှာပြင်ထက်၌ ထင်ဟပ်လာသည်။ မျက်နှာ ညှိမဲကာ အကြည်ဓါတ် ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

“အစောကြီး”

“နေပူမှာစိုးလို့တဲ့လေ၊ သူ့အဖေပဲ အလုပ်သွားရင်း ချပေးသွားတယ်။ ကိုးနာရီမှာ အိမ်ကဒေရိုင်ဘာ လွှတ်ကြိုခိုင်း လိုက်မှာ၊ ဘာစားပြီးပြီလဲ ငုဝါ သွေးချက်ထားတဲ့ မုန့်ဟင်းခါး လေး စားသွားပါဦးလား၊ ကလေးမက မီးဖိုချောင်လည်း နိုင် တယ်ကွယ်၊ တော်တော်တော်တဲ့ မိန်းကလေး”

ဒေါ်မြတ်လှက “စားသွားပါဦးလား” ဆိုလိုက်ခြင်း သည် တမင်နှင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ငုဝါက သိပုံမရချေ။

ငုဝါ ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ဒေါ် စိန်အေးတို့နှင့်လည်း အဖွဲ့မကျ၊ ကဲကဲမရှိသည်နှင့် သူ့မှာ နေစရာထိုင်စရာ မရှိတော့သလို ခံစားနေရသည်။

ဒေါ်မြတ်လှကလည်း တမင်ပင် မသိကျိုးကျွံပြုကာ ဖြစ်ထားလိုက်လေသည်။

“မိကျွဲရေ ဟိုမောင်နှမအတွက် သနပ်ခါးလေးဘာ လေး သွေးထားလိုက်ဦး ပြန်လာရင် ချွေးတွေသံတွေနဲ့ ရေခိုး

ကြာမှာ”

ငုဝါ၊ စောင့်သင့်မစောင့်သင့် စဉ်းစားနေပုံရသည်။ ယခုမှ ရှစ်နာရီ ရှိသေးသည်။ ယခင်ကဆို ဒီအချိန် ကဲကဲမထသေး၊ ရှစ်နာရီကျော်မှ မနည်းနှိုးယူရသည်။ နှိုးသည့်အခါ ဂျီတွန်၍ မနည်းချောရသည်။

ယခုတော့ . .

“ဘယ်အချိန်ကများ ထသွားကြပါလိမ့်”

“ခု ကဲကဲ ခုနစ်နာရီထပြီ၊ ကစားကွင်းသွားမယ်ပြောတော့ ပိုတောင် ပီရိယကောင်းနေသေးတယ်၊ ဪ မနက်ဖြန် ညောင်လေးပင် သွားကြလိမ့်မယ်”

ဒေါ်မြတ်လှက ငုဝါကို မလာပါနှင့်ဟုတော့ တိုက်ရိုက်မနှင်ရက်၊ သို့သော် ငုဝါသည် ဆရာမများ အိမ်ရောက်လာစဉ် မိမိကွယ်ရာ၌ ကဲကဲကို အဆဲပေါင်းစုံနှင့် မိုက်ရိုင်းနည်းပေါင်းစုံသင်ပေးကာ မနေနိုင်အောင် လုပ်သည်ကို ကဲကဲကို စစ်မေးကြည့်သောအခါ ပေါ်လေသည်။

ကလေးစကားကို အတည်ယူလို့မရဟု ဆိုပေမယ့် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ငုဝါအမေက ဆေးရုံတက်ရသဖြင့် ငုဝါက အိမ်သို့မလာနိုင်ချိန် သွေးက ရောက်လာချိန်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်သွားပြီး တစ်ပတ်ဟူသော အချိန်တိုလေးအတွင်း၌ ကဲကဲသည် ယူပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ပြောင်းလွဲသွားသည်ဖြစ်ရာ ကဲကဲဖခင်ပင် အံ့အားသင့်ကာ ယနေ့ လိုလိုလားလားပင် မြကျွန်းသာကစားကွင်းသို့ ဝင်ပို့ပေးသွားလေသည်။

“ညောင်လေးပင်ကို ဘာကိစ္စသွားရမှာလဲ”

“သွေးလေ သူ့ဦးလေးကို သွားကန်တော့ချင်တယ်ဆိုလို့ သွားကြမှာ မမစိန်အေး အဖော်ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါထက် ငုဝါအမေကော ဆေးရုံဘယ်တော့ ဆင်းရမလဲ”

“မသိပါဘူး ရောဂါရှာတုန်းပဲ၊ ကဲကဲကို သတိရလို့လာတာ၊ ပြန်တော့မယ် ထမင်းချိုင့်ပို့ဖို့ စီစဉ်ရဦးမယ်၊ ညနေအချိန်ရမှ လာခဲ့တော့မယ်”

“အင်း . . ကဲကဲကို ဖုန်းဆက်လို့ရပြီ၊ ကဲကဲ ဖုန်းပြောတတ်နေပြီ ငုဝါရဲ့”

ဒေါ်မြတ်လှ၏ ရွန်းရွန်းဝေမှုကို ငုဝါ ကြည့်မရမှာသေချာသည်။ မတတ်သာ၊ ငုဝါသည် နံ့အာအပေမယ့် သားကို ချိန်ဘူးဟု မပြောနိုင်၊ သားကတော့ ပြတ်သည်၊ ခတ္တာနှင့် ဝတ်သက်လာလျှင် တစ်မျိုးလုံး အိမ်ရိပ်မနင်းရဟု . . ငုဝါကို ထက်ခံခြင်းမှာ အမေကြောင့် မလွဲသာ၍ ဖြစ်သည်။

ဒါတောင် ငုဝါအိမ်မလာခင် ထွက်သွားပြီး ငုဝါပြန်သွားချိန်မှ အိမ်ပြန်လာသည်။

မလွဲမကင်းသာ၍ သူ့သားကို တွေ့ချင်လွန်းမှ နေ့ခင်းခဏတဖြုတ် ပြန်လာတတ်သည်။

“ကဲကဲအတွက် စပို့ရုပ်လေးတွေ့လို့ ဝယ်လာတယ်၊ ထားခဲ့မယ်နော်”

“ကိုယ်တိုင်ပေးချင်ရင် လာမှပဲပေးပါလား ငုဝါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ”

ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နှင့် ပြန်ယူသွားလေသည်။
 ဒေါ်မြတ်လှသည် သူ့ဌေးသမီး ဖြစ်သော်လည်း
 တိတ်နှင့်ဟန်နှင့် အဆောင်အယောင်နှင့်လည်း မနေတတ်ရာ
 သော ငှုဝါကိုတော့ သနားမိသည်။ သို့သော် မတတ်သာ...
 ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲပဲဖြစ်မှာပါလေဟူသော အသိဖြင့် ငှုဝါအပေါ်
 ထားမိသောဂရုဏာနှင့် သံယောဇဉ်ကြီးကို ဖြတ်တောက်
 လိုက်လေသည်။

သိပ်မကြာလိုက် ဆယ်နာရီ ထိုးလုလုတွင် သွေးနှင့်
 ကဲကဲ ပြန်ရောက်လာသည်။

“မြေးလေးကဲကဲ ပြန်လာပြီ၊ ပျော်ရဲ့လား၊ သားရေ”
 “ပျော်ရာပေါ့ ဘွားဘွားရဲ့... တိုက်ကားစီးခါ မမ
 ကားကို လိုက်တိုက်ရုံ မမနဲ့တားကရဲ ပြန်တိုက်ပစ်ရောပေါ့။
 ဘာရမရဲ အဲဒီရှုကြီးတွေကား ရယ်ထွက်တွားရောပဲ”

“ကဲကဲ ရော့ ရေဝဝသောက်၊ ဒီပုလင်းထဲက ရေကမု
 သားအသားတွေ ကြီးထွားပြီး ဖေဖေလို လူကြီးဖြစ်လာမှာ
 သိလား၊ ဒါမှ သားနေကောင်းပြီး သားနဲ့မမ တစ်ပါတ်တစ်ခါ
 သွားဆော့ကြမှာပေါ့”

ရေခဲရေကို ပူဆာတတ်သော ကဲကဲကို သွေး ဘယ်
 လိုဖြေရှင်းခဲ့သည်ကို မကြားသိရသော်လည်း သွေးအနိုင်ရခဲ့
 သည်ကိုတော့ သိသာသည်။

“ကိုင်း ချွေးလေးသုတ်မယ်၊ ပြီးရင် သားနဲ့မမ ရေကူး
 မယ်”

“မမရေတူးတိုက်ရာ”

“တတ်တာပေါ့”

ရဲနွယ်ချောင်း ရေများချိန်၌ ရေထဲ၌ သူငယ်ချင်းများ
 နှင့် အပြိုင်ကူးခဲ့သော သွေးကို နိုင်သူမရှိသဖြင့် သူငယ်ချင်း
 များကပင်လျှင် ရေသူရဲမလေးဟု ကမ္မည်းတင်ထားကြလေ
 သည်။ တပါတ်စာ လျှော်စရာ အဝတ်တပ်တပ်ကို ယူငင်ပြီး
 ရဲနွယ်ချောင်းဘေး လာခဲ့ရသည့် စနေ တနင်္ဂနွေနေ့ရက်များ
 သည် သွေးအတွက် အပျော်ဆုံးအချိန်များ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းများက အဝတ်ကူလျော်ပေးသည်။
 နောက် ရေကူးပြိုင်ကြသည်။ ဦးလေးက မလှမ်းမကမ်း၌
 စာဖတ်ရင်း လှမ်းထားသော အဝတ်များကို စောင့်ကြည့်ပေး
 ထာတ်သည်။

အဝတ်လည်းခြောက် လူတွေလည်းခြောက်ပြီး ပြန်ခဲ့
 ကြသည့်တိုင် သွေးပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။

“တားရဲတူးချင်တယ်”

“ဘွားဘွားကို ခွင့်တောင်းလေ၊ ဘွားဘွားကူးခွင့်ပြု
 ရင် ကဲကဲကို မမက သင်ပေးမှာပေါ့”

ဒေါ်မြတ်လှက မြေးအတွက် သွေးလိုမိန်းကလေးမျိုး
 ချိန်ခြင်းကို ဘုရားမခြင်းဟုပင် မှတ်ယူနေမိလေပြီ။

မြေးကဲကဲ ဘယ်လိုခွင့်တောင်းမလဲ၊ စောင့်ကြည့်နေ
 ထိတ်သည်။ “ဓားကိုဖျက်တာ ဝါ၊ မြေးကိုဖျက်တာ အဘွား”
 စာဆိုရှိကြသည်။ ထိုအဘွားထံ ဒေါ်မြတ်လှ မပါဝင်လို။

“ဘွား. . . ဘွား”

ကဲကဲက ပေစောင်းစောင်းနှင့် ဒေါ်မြတ်လှအနားသို့
ချဉ်းကပ်လာသည်။

“ရှင်. . . ရှင်”

“ကဲကဲ ရေကူးချင်တယ်၊ မမတင်ပေးမယ်တဲ့”

“သင်ပေးမယ်သူရှိရင်သင်. . . ဒါပေမယ့် နာရီဝက်
ထက် ပိုကြာလို့ မဖြစ်ဘူးနော်”

ကဲကဲမျက်နှာသည် သော်တာလမင်းကြီးနှယ် ဝင်းပ
ကြည်လင်သွားလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“ကဲကဲ ကတိပေးလိုက်လေ ဘွားဘွားကို”

“ဂတိ. . . ဂတိ ပေးရယ် ဘွားဘွား”

“ယောက်ျားဂတိဆိုတာ တည်ရတယ်နော်. . . သား

ကဲကဲ”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“လာဟေ့. . . တို့တွေ အင်္ကျီသွားလဲကြမယ်”

ဒေါ်မြတ်လှက ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေသော မြေးကို
ကြည့်ပြီး ရင်ထဲတွင် ပီတိမိုး ရွာသွန်းဖြိုးလျက်ရှိသည်။

နောက် ရေကူးကန်နှင့် မလှမ်းမကမ်း ထီးရိပ်တွင်
ထိုင်ပြီး ရေထဲဆင်းလာသော သွေးနှင့်ကဲကဲကို ကြည့်လိုက်

သည်။

ကဲကဲသည် ဘောင်းဘီတိုကလေးနှင့်ဖြစ်ပြီး သွေးမှာ

ခြေသလုံး တစ်ဝက်ဖုံးသော ဘောင်းဘီနှင့် စပိုရှပ်ကလေးနှင့်
ဖြစ်သည်။ သွေး၏ ရှည်လျားသော ဆံပင်ကြီးကို တောင့်
တောင့်တင်းတင်းကလေး ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

လူကြီးဂိုက် ဖမ်းသော်လည်း ကလေးတစ်ဦးလိုနုနယ်
၍ ဘယ်လိုနေနေ ဝတ်ဝတ် ကြည့်၍ ကောင်းနေလေသည်။
သွေးသည် ကဲကဲကို ရေကူးသင်ပေးသည်။ သူတို့

နှစ်ဦး ပျော်ရွှင်စွာ ဆော့ကစား ဆွဲနေကြသည်။
ဤအရွယ်သည် ရေကူးသင်ရ လွယ်ကူသည်။ ကဲကဲ
ဘူးတတ်စ ပြုနေလေသည်။

“ကြီးမေရေ နာရီဝက်ပြည့်ပြီလား”

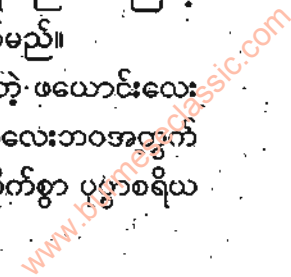
ဒေါ်မြတ်လှက လက်၌ နာရီမပါသဖြင့် ထိုင်ရာမှထ
ဆိုက်သည်။ သွေးက ဘာကိုဆိုလို၍ မေးကြောင်း သိသည်။

“တထောက်ကူးအုံးမယ်၊ တထောက်ထဲ. . .”

“တော်ကြာ ဘွားဘွားက သားကတိမတည်ဘူးဆိုပြီး
နောက် ပေးမကူးရင် ခက်မယ်သိလား၊ ကဲကဲ. . . ဒီတခေါက်
တော့ ဘွားဘွားမလာခင် ကူးလိုက်ရအောင်”

သွေးအတွက် ကလေးတစ်ဦးကို သူ့အကြိုက်ဆောင်
သမျှ ကိုယ့်အကြိုက်ကို သိမ်းသွင်းယူရသည်။ ဒါကြောင့်
သည်း ပညာရှင်များက ပြောကြတာ ဖြစ်မည်။

ကလေးဆိုတာ ပျော့ပြောင်းလွန်းတဲ့ ဖယောင်းလေး
ဆိုပဲ အင်မတန် ပုံသွင်းရလွယ်ကူတယ်၊ ကလေးဘဝအတွက်
အရေးအကြီးဆုံးက ‘လက်ဦးဆရာ မည်ထိုက်စွာ ပုပ္ဖာစရိယ

၈၂

ပြုလုပ်ခန်း

မိန့်နှင့်ဖုတ်' လေးလေးသွန်သင်မှုသည် သွေးရင်ထဲ၌ စွဲနေသည်။ ကဲကဲလေးကို တာဝန်ဝတ္တရားထက် ပိုမိုသောစေတနာသည် သွေးရင်ထဲ၌ အပြည့်အနှက် ရှိနေလေတော့သည်ကို သွေးကလွဲပြီး မည်သူမှ မသိနိုင်ပေ။

“လွန်တော့ လွန်နေပြီ၊ တက်ခဲ့တော့”

ဘွားအေပြန်ရောက်လာချိန်၌ ကဲကဲကျေနပ်စေရန် တခေါက်ကူးပေးပြီး ဖြစ်သဖြင့် ကဲကဲက ကျေနပ်စွာပင်...

“ဟုတ်တဲ့ဘွားဘွား” တု ယောက်ျားပီသသော ကတိကို ပြုလိုက်လေတော့သည်။

လမ်းကလေး

၈၃

အခန်း(၈)

ကားအဖိုးတန်ကြီးစီးပြီး သူတို့ဆိုင်ရှေ့ ထိုးရပ်လိုက် နှိုင်းကို ဒေါ်လေးသည် တအံ့တဩနှင့် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူစွာ ထမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုမှ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိမှန်း ဒေါ်လေးသိမည် မတုတ်သော်လည်း ဝိဒီယိုကားထဲတွင် သူဌေးခန်းမှာ ပါဝင် ကြသော မင်းသမီး မင်းသားများ စီးသည့်ကားဟုတော့ သိ

www.burmeseclassic.com

ထားရာ . .

“ဘာလိုချင်လို့လဲ”

ထိုထက်ပိုပြီး အံ့ဩသွားစေသည်က ထိုကားပေါ်မှ သွေးသည် ဖြူဖွေးသန့်စင်ဝကစ်နေသော ကလေးတစ်ဦးကိုပါ ချီ၍ ဆင်းလာသည်။ ထိုမျှမကသေး ဒေရိုင်ဘာနှင့် အဖော် မိန်းမကြီးတစ်ဦးက အထုပ်အပိုးများ ယူဆောင်ကာ ဆင်းလာ သည်။

“အဲတော် . . မိသွေးပါလား၊ ဆရာရေး . . တော့တူမ လာတယ်တော့”

ဝမ်းသာအယ်လ်လဲကြိုဆိုလေသည်။ သွေး၏ပြောင်း လွဲခြင်းကို မနာလိုခြင်းမရှိပဲ ဝမ်းသာသွားသည်ကပင် စိတ် ရင်းမဆိုးပါဘူးဟု သွေးနားလည်လိုက်သည်။ သွေးအပေါ် ဝန်တိုကာ မြည်တွန်တောက်တီးပြီး မညှာမတာ ခိုင်းတတ် သည်မှအပ လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့တာကိုတော့ သွေး ကျေးဇူး အတင်ကြီး တင်ခဲ့ရသည်ပင်။

အိမ်ရှေ့ခန်းသို့သွားပြီး ဖျာအသစ်များကို ထုတ်ကာ ကမန်းကစန်း ချခင်းပေးရှာသည်။

သွေးက ရယ်ချင်သွားသည်။

ယခင်က ဆေးပေါ့လိမ်ကြီးဖွာကာ ထိုင်ရာမှ မထပဲ သွေးသော်လည်းကောင်း၊ လေးမေကိုသော်လည်းကောင်း အမိန့်ပေးလေ့ရှိသည့် ဒေါ်လေးဒေါ်အေးသည် ယခုတော့ ကိုယ်တိုင်ထုလုပ်နေသည်။ လေးမေက ဆိုင်ထဲမှနေ၍ သွေး

ထို သွားအပြီးသား လှမ်းရယ်ပြလေသည်။ လေးမေလို ရိုး သားသောမိန်းကလေးကို ရထားခြင်းကလည်း လေးလေးတို့ အတွက် ကံကောင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“သမီးသွေး လာထိုင်ကြ”

“မမ ကဲကဲကို စက်ဘီးနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်ဆို”

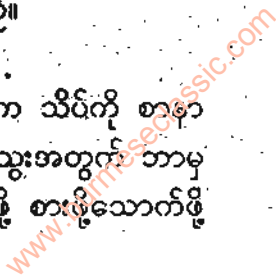
“ပို့ပေးမယ်၊ မမရဲ့ ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်လေးကို အရင်ကန် တော့မယ် ပြီးရင်ထမင်းစားမယ်၊ စားပြီးရင် . . ကဲကဲနဲ့ မမ ဇော်ဘီးတစ်စီးနဲ့ ကမ္ဘာပတ်ပစ်လိုက်မယ် သိလား”ဟု ကဲကဲ ထို နှစ်သိမ်းပြီး တဆက်တည်းဆိုသလို “ဒေါ်လေး ကျွန်မတို့ ထမင်းချိုင်ပါလာတယ်၊ ဒီမှာ ထမင်းစားကြမယ်နော်၊ ခဏ ထိုင်ပါဦး ကန်တော့ချင်လို့၊ ဒါ သမီးအလုပ်ရှင်ကလေးလေ ထဲကဲတဲ့၊ သူ့အတွက် နာနီ၊ သူ့အတွက် ဆရာမ၊ သူ့အတွက် နှာပဲ(စ်) ဆိုပါတော့ လေးလေးရယ်”

သွေးကိုကြည့်ကာ လေးလေးမျက်နှာ မကောင်းချေ။

လေးလေး၏စိတ်ထဲ၌ သွေးကို ဘာအလုပ်မှ မလုပ် ဆောင်ရွက်ပဲ သူကသာ ထောက်ပံ့ကြေးပေးပြီး ကျောင်းတက်စေ ချင်သည်။ သို့သော် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်သည့် လေး သေးဘဝကို သွေးက နားလည်လေသည်။

“ကျောင်းစာကော”

“ဆက်တက်မှာပါ၊ ကဲကဲအဘွားက သိပ်ကို စာနာ ထောက်ထားတတ်တယ် လေးလေးရဲ့၊ သွေးအတွက် ဘာမှ အလုပ်ပါနဲ့တော့ လေးလေးရယ်၊ နေဖို့ထိုင်ဖို့ စားဖို့သောက်ဖို့

အပြင် ကျောင်းစရိတ်အတွက်ပါ မပူပင်ရတော့ဘူး၊ စကား
တောင်းလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ သွေး ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်လေးကို ကန်
တော့ပါရစေ”

သွေးက သူ စုဆောင်းထားသော ငွေများထဲ ဆေးဝါး
နှင့် အဝတ်တစ်စုံ ဒေါ်လေးအတွက် သူကြိုက်တတ်သော
ပါတ်တစ်စုံနှင့် ကိတ်မုန့်တို့ကို ကန်တော့တော့ ကဲကဲကဲ
လိုက်ကန်တော့လေသည်။

ကဲကဲကို ဆိုင်မှာတင်ထားသော ကလေးကစားစရာ
ပစ္စည်းများကို ဖြုတ်ကာပေးတော့ ကဲကဲပျော်သွားလေသည်။

ကဲကဲကို ထမင်းကျွေးရင်း သွေးတို့လည်း စားကြရင်
ဖြင့် လေးလေးမေးသမျှကို သွေးဖြေကြားပေးရလေသည်။

ဦးလေးက အစစအရာရာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးနောက်
“ကံဆိုတာ အလုပ်ပဲမှတ်လား သမီး၊ ကောင်းသော
အလုပ်ကိုသာလုပ်ပါ၊ ကောင်းသော ကံကိုသာ သမီးရမှာ
ဒါပေမယ့် ဉာဏ်မရှိ ကံရှိတိုင်းမဲ့ ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း သမီး
ဆင်ခြင် သုံးသပ်ရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါလေးလေး၊ သမီး လေးလေးဆုံးမစကား
တွေ နာယူထားတဲ့အတွက် ကဲကဲလေးကိုလည်း လူတော်
ကောင်းလေးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် မြေတောင်မြှောက်ပေး
နိုင်မယ်လို့ သွေးကိုယ်သွေး ယုံကြည်ထားပါတယ်”

“သာဓုကွယ် သာဓုသာဓု . . ဒါကြောင့် ပေါင်းသင့်
ကြုံ တွေ့လာတဲ့ မိသားစုအပေါ် အကျိုးဖြစ်ထွန်းအောင်သာ

ဆောင်ရွက်ပေးပါကွယ်”

“စိတ်ချပါ လေးလေးရယ်၊ ကိစ္စရှိရင် ဆက်သွယ်နိုင်
အောင် ကဲကဲတို့ အိမ်လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို သမီးလေးလေး
နိုင်ယာရီမှာ ရေးမှတ်ထားခဲ့မယ်နော်”

“အေးအေး. . .”

လေးလေးက ကဲကဲကိုအကဲခတ်ကာ. . .

“ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်ပြီး ထူးချွန်မယ့်ကလေးပါ”

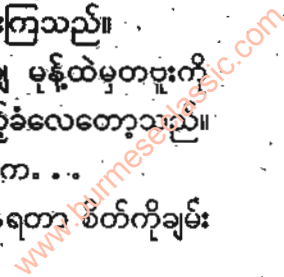
ကဲကဲထမင်းစားရင်းပင် ကားစီးလာသော ပင်ပန်းမှု
ဖြင့် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ သွေးသည် ကလေးကိုချသိပ်
ရင်း စကားပြောမဆုံး ဖြစ်ရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဈေးဝယ်လာသမျှ လူတွေကို သွေး
သရာမ လုပ်တဲ့အိမ်က ကားကြီးလေ အရမ်းတန်ဖိုးကြီးတာ၊
သူဌေးတွေ. . နေတာက ပါရမီဆိုလား ဘာလားပဲ”

သွေးက မကြားချင်ဟန်ဆောင်ကာ လေးလေးနှင့်
တောားပြောနေလိုက်သည်။ လေးလေးက အိမ်နီးချင်းတပည့်
လေးအား မည်သို့ ခိုင်းလိုက်သည်မသိ။ သွေးသူငယ်ချင်းများ
သရာတပည့်များ ရောက်လာပြီး သွေးအတွက်လက်ဆောင်
အသီးအနှံနှင့် ငါးချဉ်ထုပ်များ လာပို့ပေးကြသည်။

လေးလေးက သွေးဝယ်လာသမျှ မုန့်ထဲမှတစ်ခုကို
ဝယ်ထားပြီး ကိတ်မုန့်များချကျွေးကာ ဧည့်ခံလေတော့သည်။
ဒေါ်စိန်အေးနှင့် ဒဂိုင်ဘာဖိုးထူးက. . .

“ခုလို တို့ တောခလေ့လေးနဲ့ နေရတာ စိတ်ကိုချမ်း

သာပြီး အသက်ရှူချောင်လိုက်တာဟယ်”

ကဲကဲပင်လျှင် အိပ်ယာမှန်းလာပြီး သွေးသူငယ်ချင်း လေးလေးတပည့်များနှင့်အတူ စကားတွေပြော ဆော့ကစားကာ ပျော်ရွှင်သွားသည်။ စက်ဘီးလိုက်စီးပြီးနောက် ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ကြတော့... .

“ဟင့်အင်း.. . ကဲကဲ ပြန်ချင်ဘူး နေဦးမယ်၊ ပြန်နဲ့အခု ပြန်နဲ့အုံး” ဟု ဂျီနေကြရာ သွေးက... .

“ဘွားဘွားကို မမက ဒီနေ့ပြန်လာပါမယ်လို့ ကတိပေးထားရတယ်လေ.. . လူဆိုတာ ကတိတည်ရတယ်လေ သား”

“ကဲကဲမှ ဘွားဘွားကို ဂတိမပေးရာဘူးရေ” ဟုဆိုသဖြင့် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြလေသည်။

ဒေါ်လေးဒေါ်အေးပင်လျှင် သူငွေကြေးပချင်တာလား၊ မျက်နှာကြီးရာ ဟင်းဖတ်ပါချင်တာလားမသိ.. .

“နေချင်နေပါစေ၊ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ပါလား”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါ်လေးရယ်၊ အခွင့်အရေးဆိုတာ တေတိုင်းယူလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကဲပါ သားလေးဖိုးကဲရယ်၊ နောက်တစ်ခေါက်လာရင် ဘွားဘွားဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး မမနဲ့သားအကြာကြီးနေကြမယ် ဟုတ်လား”

“ဒကယ်ရား.. .”

“တကယ်ပေါ့”

“ဂတိရား”

“ဂတိပေးတယ်၊ ကဲ.. . မမတို့ ကိုကိုတို့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး”

ကဲကဲကို အသာပွေ့ချီကာ ကားပေါ်တင်ရလေသည်။ လေးလေးတို့ လင်မယားကိုပင် ကမန်းကတန်း ဦးချရုံ ချလိုက်နိုင်သည်။ ကဲကဲစိတ်မပြောင်းခင် အမြတ်ဆုံး ထွက်ခွာနိုင်မှဟု... .

လန်ခရူစာကား၏ နောက်ခန်းတွင် ခြင်းတောင်းအကြမ်းများဖြင့် အသီးအနှံများ အပြည့်ဖြစ်နေသည်။

“ဒိုက်ဦးရောက်ရင် ဘဲကင်နဲ့ကွာစေ့ ဝင်ဝယ်ဦးမှ ဘဲတင်ဆိုင်က လေးလေးတပည့်လေ.. . လေးလေးမှာလို့က်လို့”

“ဟာ ဘဲတင်ရား၊ ကဲကဲသိပ်ကြိုက်တာပဲ”

“မောင်မင်း မကြိုက်တာ ဘာရှိသလဲ”

“ရှိဒယ်.. .”

“ဘာရဲ့”

သွေးက မိဝိကလာပြောကာ စလိုက်သည်။

“ဒိုး.. .”

“ခွေးလေး တော်တော်တစ်နေ”

“ခွေးက ဒိုးစားရယ်၊ ကဲကဲက စားဘူး”

“ကဲကဲက ဒါဖြင့် ဘာကောင်လေးလဲ”

“ယူကောင်ရေးပေါ့”

“မမကကော”

“ယူကောင်မကြီး”

မြပုလဲခင်

“အိုဒါဖြင့် ဖွားလေးစိန်ကကော”

“ယူကောင်ဖွားလေး”

“ဦးဦးဖိုးထူးကကော”

“ယူကောင်ဦးကြီး”

ကလေးတစ်ယောက်သည် လောကကြီး၏ အရေးပါ
သောနေရာ၌ အမြဲရှိနေတတ်သည်။ ကလေးတစ်ယောက်
နှင့်အတူ သွားလာနေထိုင်ခြင်းသည် သွေးအတွက် သော
က၊ ဒုက္ခ၊ ဆင်းရဲမှန်သမျှတို့ မေ့ပျောက်စေသည်။

လောကကြီးသည် တရားမျှတစွာဖြင့် ကံဆိုးခြင်း
တစ်လှည့် ကံကောင်းခြင်းတစ်လှည့်တို့ကို လေးနိုင်စွမ်းရှိသည်
ဟု မှတ်ယူလိုက်မိလေတော့သည်။

အပိုင်း (၂)

အခန်း(၉)

သွေးသည် အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း ရင်ဝဆီး အကန်ခံလိုက်ရသည့်နှယ် ဖြစ်သွားရလေသည်။

ဦးမင်းခန့်စည်သူ၏ ခက်ထန်သောအကြည့် ပြင်းထန်သောစကားက သွေး၏ စေတနာကို ပုတ်ခတ်စော်ကားလိုက်သည့်အလား ဆတ်ဆတ်ထိ နာကြင်စေသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းရဲ့ လက်တောက်လောက် အသံ

ညာက်လေးနဲ့ လူမမယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို မိဘမျက်တွယ် မိုင်အဝေးကြီး ခေါ်သွားရလောက်အောင် အခွင့်အဇော ဘယ်သူက ပေးလိုက်လို့လဲ”

“ရှင်. .”

သွေး၏ ဝိုင်းစက်နေသော မျက်ဝန်းနက်ကလေးမှာ ဝိ၍ပြူးစက်သွားရသည်။

ရုတ်တရက် ရန်လိုစကားများကို ချေပနိုင်သော အထက်ပညာတို့သည် ထွေး၏ သည်းခံတတ်မှုအောက်ဝယ် သောက်ဆုံးနေခဲ့သည်။ ဒေါ်လေး၏ ငြူစူစောင်းမြောင်းမှု အောက်ဝယ် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ရသဖြင့် သွေး၌ သည်းခံတတ်မှုပါရမီကို ရရှိနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့. . မောင်မင်းခန့် ငါလွတ်လိုက်တာလေ၊ နင် ဒီထောက် မကျေမနပ်ဖြစ်နေရင် ငါ့ကိုပြောစမ်း”

“ကျွန်တော့်ကို ငရဲမပေးပါနဲ့၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်နေရာ ဆိုက်သိ၊ ကိုယ့်တာဝန်ကို သိရတယ်၊ ဘာမှ အပိုလုပ်စရာ မရှိဘူး၊ ဒီမှာချာတိတ်မ သားကိုသွားသိပ်ပြီး မင်း ငါ့ကိုလာ သွား ဒါပဲ သွား”

သွေး ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်များကို မျက်တောင် ချိတ်ကာ သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး ကဲကဲကို ပွေ့ချီလျက်နှင့်ပင် အော်ထပ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။

ဒေါ်စိန်အေးနှင့် ဦးဖိုးထူးကလည်း ပစ္စည်းများသယ် သွားသွေးအတွက် ကူပြောပေးနေသံကို ကြားဘစ်ချက်

www.burmeseclassic.com

မကြားရတစ်ချက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

သွေး အားလုံးကွယ်ရာ၌ မျက်ရည်တာ ကျိုးခဲ့ရသည်။

သွေး ကဲကဲကို ညအိပ်အကျီလဲလှယ်ပေးပြီး သေချာစွာ ချသိပ်ပြီးနောက် သွေး အပြင်အဝတ်အစားပင် မလဲနိုင်ပဲ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ အောက်ထပ်ရောက်တော့ ကြီးမေက မျက်စိမျက်နှာမကောင်းပဲ... .

“သမီး ဘာမှအားမငယ်နဲ့၊ မိန်းမဖောက်ပြန်တာနဲ့ သူ့ဦးနှောက်တွေပါ ဖောက်ပြန်နေပြီ ထင်တယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှမိန်းမတွေကို သူ့မိန်းမလိုပဲ မကောင်းဘူး မြင်နေပြီ၊ ဘာပဲပြောပြော သွေးဘက်မှာ ကြီးမေရှိတယ်၊ ဒင်း ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျေနပ်အောင်တော့ သွေးတွေ့လိုက်ပါ”

သွေးသည် လုပ်ရဲလျင် ခံရဲသည်။ သွေးလည်း ဘာအမှားမှ မကျူးလွန်ဘူးဟု ယုံကြည်စိတ်က ရှိနေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ”

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့နော် သမီး၊ သူပြောရုံပဲ ပြောရဲမှာပါ၊ ဘယ်ဘက်နားကသာဝင်ရင် ညာဘက်နားကသာ ထုတ်ပစ်လိုက် ကြားလားသမီး၊ သမီးဘက်မှာ ကြီးမေတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်၊ မစိန်အေးတို့ ပြောပြလို့ အားလုံးသိပြီးပြီ၊ လက်ဆောင်တွေအတွက်လည်း သမီးဦးလေးတို့ကို ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကဲ... သွားသွား ဘာမှမကြောက်နဲ့နော်၊ သမီး

စေတနာကို သူ တစ်နေ့ကျ နားလည်လာမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးမေ၊ သွေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သွေးခံနိုင်ရည် ရှိပါတယ်”

ခံနိုင်ရည် ရှိပါတယ်ဟူသော မျက်နှာလေးသည် မျက်ရည်များကြောင့် မျက်နှာသစ်ခွဲရကြောင်း ကြီးမေ ရိပ်ခိုနေမည်ကို သွေးသိသော်လည်း မုသားသုံးလိုက်ရသည်။

သွေး အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ကဲကဲဖခင် ဦးမင်းခန့်စည်သူသည် အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်း၌ ခေါက်တုန့် ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။

သွေးဝင်လာသည်ကို မြင်တော့ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်သည်။

သွေးရင်ခုန်သံ မြန်လာသည်။ ခြေဖျားလက်ဖျားများ ဝင် အေးစက်လာသည်။ သွေး၏ နုနယ်သောနှလုံးသားသည် သူစိမ်းယောက်ျားများနှင့်ပတ်သက်၍ ရင်ခုန်မှု တုန်လှုပ်မှုတို့ကို ယခုမှ စတင်ခံစားတတ်လေပြီ။

“ဆရာ သွေးကို ဘာအပြစ်ပေးမှာလဲ”

“အပြစ်ဟုတ်လား၊ မင်းအပြစ်ကို မင်းသိနေပြီပေါ့၊ ဘုတ်လား”

“ဆရာက သွေးမှာအပြစ်ရှိတယ်လို့ ယူဆနေမှတော့ အပြစ်သာ ပေးပါတော့၊ သွေး ဆင်ခြေပေးချင်တဲ့ဆန္ဒလည်း မရှိပါဘူး”

သွေးက အားငယ်စွာပင်ပြောရင်း မျက်ရည်က ကျ

ချင်လာသဖြင့် ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

“ထိုင်စမ်းပါဦး”

သွေးမထိုင်ချင်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီလူကြီးရှေ့မှ အဝေးဆုံးတစ်နေရာသို့သာ ပြေးထွက်သွားလိုက်ချင်ပြီ။

“ဟေ့ နားပင်းနေသလား၊ ထိုင်ခိုင်းနေတယ်လေ”

ဪ... သူက အလုပ်ရှင်ပေပဲ။ သွေး နာခံရမည်ပင်။ သွေး ဆက်တီတစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူက သွေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး...

“မင်း အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ”

“ရှင်...”

“မင်း နားမပင်းပါဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့... နှစ်ဆယ်ပါ”

“ငါ့အသက် နှစ်ဆယ်အရွယ်တုံးက ကလေးပဲ...။

မေမေ့ဆီက မုန့်ဖိုးလက်ဖြန့်ခံယူပြီး အမေက ဒီနေရာဆို ဒီနေရာပဲ အမေ့မျက်ကွယ်ကနေ ဘယ်ကိုမှ မသွားလာခဲ့ဖူးဘူး”

“သွေးမှာ အမေ့မရှိပဲ ဆရာ”

သွေး၌ မိခင်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ခံစားရသော အားငယ်စိတ်က အချိန်အခါ နေရာမရွေး ဖြစ်ပေါ်တတ်လေသည်ဖြစ်ရာ ပြောရင်းမှ မျက်ရည်တို့က အတားအဆီးမဲ့စွာဖြင့် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာလေသည်။

“မငိုစမ်းနဲ့...။ ငါ မင်းကို ဘာမှပြောနေတာ မဟုတ်

သေးဘူး၊ မေမေက မင်းဘက်က ကာဆီးကာဆီး ဖြစ်နေ

မင်းကိုငါ ဘာအပြစ်မှ မပေးပါဘူး၊ ကဲကဲဟာ ငါ့အဖေ၊ ကဲကဲကြောင့် ငါ့ဘဝကို ငါ ရပ်တည်နေတယ်၊ ကဲကဲဟာ မင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင် မင်းကို ငါ့အဖေခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါမသိပဲ ကဲကဲဟာ မင်းသဘောနဲ့မင်း ခေါ်ချင်ရာ ခေါ်သွားလို့ မရဘူး”

သွေးက ငိုရွှက်ရင်းမှ...။

“ကြီးမေ ခွင့်ပြုလို့ပါ”

“မေမေ ခွင့်ပြုတိုင်းလဲ မင်း လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး၊ ငါ့ကို ခြိတ်တောင်းရမယ်၊ မေမေက အသက်ကြီးပြီ၊ မြေးကို အလိုအတတ်တတ်တဲ့ ဘွားအေးတွေရဲ့စတိုင် မေမေ့မှာ ရှိနေတယ်၊ မေမေ့ကို ငါ ပြန်ပြောနေရရင် မေမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းနားလည်ရမှာက မေမေနဲ့ငါ့ကို ရန်တိုက်ပေးသလို မဖြစ်ဖို့ပဲ”

သွေး မျက်ရည်သုတ်လိုက်သည်။ သုတ်စရာ ဘာအပြစ်မှမပါသဖြင့် လက်ဖမိုးနှင့် သုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးမင်းခန့်စည်သူ၏ ဆိုလိုရင်းကို သွေးသဘောမကောင်းလိုက်ပြီဖြစ်၍ သွေးကြေကွဲမှုလေး ရပ်ထုန့်သွားရသည်။

ထိုစဉ် သွေးပေါင်ပေါ်သို့ တစ်သျှူးပေပါထုပ်လေး တစ်ထုပ်ကျလာသည်။

ဦးမင်းခန့်စည်သူ ပစ်ပေးလိုက်တာဟု သွေးသဘောမကောင်းလိုက်ပါသည်။ ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့ပဲ သွေး

ဖောက်ကာ ယူသူတ်လိုက်သည်။

“ကဲကဲကို တခါမှ ငါမပါပဲ ခုလိုခရီးဝေးမျိုး တစ်ခါ မလွတ်ဖူးဘူး၊ ငါ ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း သိလိုက်ရတော့ ထူပူသွားတာပဲ၊ နောက် မင်းသွားချင်ရင် မင်းဖာသာ မသွားပါ။ ကဲကဲကိုတော့ ငါမပါပဲ၊ ဒီလောက်ဝေးတဲ့ခရီးပဲ ခေါ်မသွားပါနဲ့၊ မင်း သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲဆရာ၊ နောက်ဆိုရင် ဆရာမသိပဲ ကဲကဲ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စမျိုး ကျွန်မ မလုပ်တော့ပါဘူး”

သွေးက ဦးမင်းခန့်စည်သူ ကျေနပ်စေရန် တောင်းပန်လိုက်သည်။ ဦးမင်းခန့်သည် စောစောက သွေးပြန်ရောက်ကလိုတော့ မျက်နှာကြော တင်းမာမနေတော့ပေ။

သွေး၏ ငုတ်လျှိုးနေခဲ့သော ပင်ကိုယ်ဝတ္ထုလေး ခေါင်းပြုထလာလေသည်။

“မင်းက ပါးရည်နပ်ရည်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်၊ မေမေနဲ့ ငါကြားမှာ မင်းကြောင့်စိတ်ဝမ်းကွဲရတာမျိုးကို ငါဘာမှမဖြစ်ချင်ဘူး”

“စိတ်ချပါ ဆရာ၊ ကျွန်မ ကဲကဲကို တာဝန်အရ ပြောစောင့်ရှောက်ပေးတာမဟုတ်သလို ကြီးမေ့ကိုလည်း ဝတ္တရံအရ ဆက်ဆံခြင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ယုံကြည်အားထား လေးစားချစ်ခင်စွာနဲ့ကို ခံစားပြီး အဘွားတစ်ယောက်လို သဘောထားတာပါ”

“ဒီလိုဆို ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ မယုံဘူး”

ဒီလိုပဲ မာယာတစ်သိန်း အပလိန်းအနန္တနဲ့ ငါ့အမေ နှလုံးရောဂါဖြစ်အောင် ငါတို့မိသားစု တစ်ဘဝလုံး ခေါင်းမဖော်ပုံအောင် လုပ်သွားတဲ့သူက လုပ်သွားပြီပဲ”

“အဲဒီမိန်းမမျိုးထဲ သွေး မပါပါဘူးဆရာ”

“အပြောပဲလေ၊ အပြောထဲမှာမှ နှုတ်ခမ်းလှလှလေးတွေအပေါ်က အပြောဟာ ပိုပြီးဆိုးတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်တွေ့နဲ့ငါ ယုံကြည်တယ်”

ဦးမင်းခန့်၏ မိန်းမတစ်ယောက် မကောင်းခြင်းကြောင့် ဝါးလုံးရှည်နှင့် သိမ်းကြိုးရိုက်သည့် အယူဝါဒကို သွေး လက်မခံလိုသော်လည်း တုန့်ပြန်မပြောချင်ပါ။ သွေး ခရီးပန်းလာသဖြင့် နားချင်နေပြီ၊ သို့သော် ခွင့်မတောင်းရသေး။

“ဒေါ်စိန်နဲ့ ကိုထူးပြောပြလို့ ပြန်ချိန်နောက်ကျရတဲ့ အကြောင်း ငါသိပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ကြိမ် ငါ ခွင့်လွတ်လိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆို ကဲကဲနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ မင်းသဘောနဲ့မင်း ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ နားလည်ထားပါ။ ကဲ. . သွားနားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့. . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ” ဟုဆိုကာ သွေးသည် ဇောင်းထဲက လွတ်လိုက်သော မြင်းပမာပင် ဝမ်းသာအားရနှင့် ဦးမင်းခန့်စည်သူကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

“နေဦး. .”

သွေးခြေလှမ်းတို့ တုန်ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ရှင်ထံ

www.burmeseclassic.com

လည်း တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။ ဤလူကြီး၏ မျက်ဝန်းတွေ
ကို ရင်ဆိုင်ရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်မိသည်။

မဝံ့မရဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့... .

“မင်းနာမည် အပြည့်အစုံက”

“သွေးတစ်လုံးထဲပါ”

“အမိစိ ဝမ်းလား၊ တူးလား”

“ဝမ်းပါ”

“ဘယ်ရိုးယား(ဒ်)ရောက်ပြီလဲ”

“စက္ကင်းရိုးယား(ဒ်)အောင်ပါပြီ”

“ကောင်းပြီ သွားတော့”

ဒီတစ်ချိတွင်တော့ ထပ်မခေါ်သဖြင့် သွေး လွတ်
လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ပင် ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းပြင်ပ
ရောက်သည်နှင့် အသက်ရှူချောင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီး
မိမိအတွက် စိတ်ပူနေမည်ဖြစ်သော ကြီးမေအား သားအမိ
ကြား တိုက်ပေးသလိုလည်း မဖြစ်အောင် စကားလှလှလေး
သုံးကာ ပြန်ပြောပြမှဖြစ်မည်ဟု သွေးကတွေ့ကာ ကြီးမေ
အိပ်ခန်းသို့ ဦးတည်လိုက်ရလေသည်။

ဪ... . ဘဝနယ် ခရီးပန်းလာလို့ နားချင်တာ
တောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနားရသေးပါလား။

အခန်း(၁၀)

မင်းခန့်သည် သွေးဆိုသော ကလေးမ၏
ဇနီးကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ရှည်လျားသော ကျစ်ဆံဖြိုးရှည်
ဖြိုးသည် အဖျားပိုင်းတွင် ထုံးထားသည့်တိုင်အောင် ခြေ
အောက်နား ဝဲလှဝဲခင် ဖြစ်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး တံအံ့တံ့
ဖြစ်မိလေသည်။

မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားမှ ပင့်ဘက်ရွှက်လိုက်

မိသည်။ မိန်းမတွေနှင့် ပတ်သက်၍ ခံတွာကြောင့် နာကျည်း မုန်းတီးသွားမိသည်။

ခတ္တာကို သေသည့်တိုင်အောင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။ ခတ္တာအပြုအမူသည် ခွင့်လွှတ်ထိုက်သော အပြုအမူ မဟုတ်ပါချေ။

အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့် သားတွေတိုချစ်သူရှိမရှိ မေးမြန်းပြီး ရှိပါကလည်း ချစ်သူကိုလေ့လာ၊ မရှိပါကလည်း မေမေက သူ့သဘောကျ ရွေးချယ်ပေးသော မိန်းကလေးနှင့် အိမ်ထောင်ချပေးလေ့ရှိသည်။

“သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ရမှာ ခံမ္မတာပဲ... သဘာဝတရားကို လွန်ဆန်ပြီး လူပျိုကြီးပဲ လုပ်မယ်တွေ ဘာတွေနဲ့ တစ်ဘက်စွန်း ရောက်မနေနဲ့၊ ကြီးလာမှ ဆေးပေးဖို့ယူလို့လို့ပါဆိုပြီး မသင့်ထော်ရာပဲ ရရာယူ အိမ်ထောင်ဖက်မို့ဆို မေမေသဘောမတူနိုင်ဘူး...” ဟုဆိုကာ သားတွေ ပညာစုံ၍ အလုပ်အကိုင် တစ်ခုကို ခြေကုတ်ရရှိဆိုသည်နှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပေးစားပြစ်ရာ...

ထိုအထဲတွင် ကံဆိုးသူ မောင်ရှင်မှာ မင်းခန့် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

“ခတ္တာလေးက မဆိုးရှာပါဘူး၊ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ထဲရှိတော့ မင်း ယောက်ဖဒဏ်ကိုလည်း ခံစရာမလိုဘူးပေါ့၊ ကိုယ့်ထက် နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ငယ်တာဆိုတော့ သိပ်ပြီးအလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်စရာ ချောစရာမျိုးလည်း ဖြစ်မှာ

ထုတ်ဘူး၊ မိဘတွေကလည်း ကုန်သည်ပွဲစားတွေပဲ သမီးတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ပူစရာ သိပ်မလိုဘူး၊ ယောက္ခမတာဝန်ကိုလည်း ထမ်းပေးစရာ မလိုဘူးပေါ့”

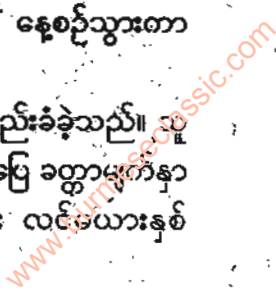
မေမေက တွက်ကိန်းနှင့် အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကို နှိပ်စားပေးခဲ့သည်။

ခတ္တာသည် လှသည်။ သို့သော် အလည်အပတ်များသည်။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းကို စုံလင်နေသည်။ ဆိုးဆုံးက အပျော်အပါးမက်ခြင်းနှင့် လောင်းကစား ဝါသနာပါခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်တစ်ခုကို နိုင်နင်းစွာ မအုပ်ချုပ်နိုင်သည့်အပြင် အိမ်သုံးစားရိတ်များကို အတိုင်းအဆမရှိ လောင်းကစားပစ်လိုက်ခြင်းမျိုးသည် နောက်ဆုံး ဆင်ထားသော ရွှေငွေများ အတုဖြစ်လာရုံမက အိမ်ကိုပင် ပေါင်သည်ကို သိသောအခါ မင်းခန့် အလွန်စိတ်ဆိုးခဲ့ပြီး အိမ်သုံးစရိတ်ကိုပင် ပေးဆိုင်ပဲ အမေ၏အိမ်ကြီးသို့ ပြန်တက်ကာ ဒင်းကို အမေ့အရိပ်အောက်မှာ ထားလိုက်သည်

အမေပင်လျှင် လက်လန်လာသည်။ အပျော်အပါးအသင်းကစားကို မလျော့၊ သူ့မိဘများထံ နေ့စဉ်သွားတာ အချိန်ပြုန်း ငွေသုံးတတ်သည်။

မေမေက မြေးကိုယ်ဝန်ကြောင့် သည်းခံခဲ့သည်။ သူ့အသင်း ဒီအတိုင်းပင် အိမ်တွင်းရေးအဆင်မပြေ ခတ္တာမျက်နှာမကြည့်ချင်အောင်ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး လင်မယားနှစ်

ယောက် စကားမပြောကြသည့်အဖြစ်ကို ရောက်နေကြသည်။

သားမွေးပြီးမကြာခင်၌ ခတ္တာသည် သူ့ဘယ်နည်းနဲ့ မျှ ခွင့်မလွတ်နိုင်သော ပြစ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်လိုက်သည်။

ရှေ့နေရှေ့ရပ်များနှင့် တိုင်ပင်ကာ သတင်းစာထဲ ရားဝင်ဇနီးအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ကြောင်း ကြော်ညာလိုက်ပြီး တရားဝင် စာချုပ်စာတန်းများဖြင့် ပြတ်စဲပြီး လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလိုက်သည်။ ငွေပေးမှ လက်မှတ်ထိုးပေးနိုင်မည်ဆိုပါက ဖြင့် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းရောင်းကာ ပေးလိုက်ရသည်။

ထိုမိန်းမ၏ အမည်ကိုပင် မကြားချင်အောင် ကျည်းမုန်းတီးခဲ့သည်။ လသားအရွယ် နို့စို့ကလေးနှင့်ပါ သက်၍ ဘာမျှတောင်းဆိုခြင်း မရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ လူစာရင်းပင် မသွင်းချင်အောင် နာကျည်းမုန်းတီးခဲ့သည်။

ဒီကြားထဲ ခတ္တာအစ်မ ငုဝါက မရမနေ အောက်ဖက်က မေမေထံမှတစ်ဆင့် သူ့ အလုပ်သွားခိုက်များကို ဝင်ရောက်နေခဲ့သည်။

မေမေ၏ တားဆီးချက်ကြောင့် သူ ခွင့်မပြုချင်ခွင့်ပြုရသော်လည်း ကလေးကိုတော့ ငုဝါအား ပြင်ပဆောင်ခွင့် မပြုသလို ခတ္တာတို့နှင့် လုံးဝမပတ်သက်စေတော့ ပြင်းထန်စွာ ကန့်ကွက်ထားခဲ့သည်။

“သား မောင်မင်းခန့် ဘာတွေတွေးနေသလဲ၊ မေမေ ရောက်နေတာကြာပြီ၊ သား သတိမထားမိဘူးထင်တယ်”

“ဪ၊ . . မေမေ ထိုင်လေ”

မိခင်က မင်းခန့်အနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“နဖူးကြောကြီးတွေ ထောင်ထနေပုံထောက်တော့ ဟိုကောင်မအကြောင်း တွေးမိသွားပြီ ထင်တယ်”

“တော်ပါ မေမေရာ၊ ကျွန်တော် မကြားချင်ဘူး”

“မကြားချင်ရင်လည်း မပြောဘူး၊ ဒါပေမယ့် သွေးနဲ့ ပါတ်သက်ပြီးတော့ ပြောရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် သူ့ကို မဆူလိုက်ပါဘူး၊ သူ မေမေ့ကို လာတိုင်လို့လား”

“မတိုင်ပါဘူး၊ မေမေစိတ်ပူမှာစိုးလို့ ဆရာက မဆူပါဘူး၊ ကဲကဲအတွက် စိတ်ပူလို့ နောက်ကိုသွားချင်ရင် သူ့ကို ပြောပါ၊ သူ စိတ်ချလက်ချဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးမယ်လို့ သတိပေးရုံပါလို့ပဲ ပြောတယ်ဟုတ်လား”

မင်းခန့်စိတ်ထဲ သွေးကို လေးစားသွားသည်။ ငယ်ပေမယ့် အသိကြွယ်သည်။ မိခင်နှင့်သူကြား စိတ်ဝမ်းမကွဲအောင် ဖြေလိုက်နိုင်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ”

“အင်း ဒီလိုဆို တော်သေးတာပေါ့”

“အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားဝဲဆိုပြီး နိုင်တက်စီးနင်း ပြောဆိုလိုက်တာမျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့ သားရယ်၊ သွေးဟာ ကဲကဲ

ကို ဝတ္တရားအရ ပြုစုစောင့်ရှောက်နေခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ကို ကိုယ်ချင်းစာနာတဲ့စိတ်၊ မေတ္တာစိတ်ကလေးနဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးနေတာ သားသိအောင် ပြောရဦးမယ်၊ အစကတော့ ငဝါအပေါ် သားစိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ မေမေမပြောပဲနေခဲ့တာ၊ အခုတော့ ပြောမှဖြစ်မယ်”

မင်းခန့်သည် အစချီလာသော မိခင်၏ စကားနိဒါန်းကြောင့် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘာများလဲ မေမေ”

“ငဝါက ခုလို ကဲကဲအတွက် ဆရာမ ဌားတာကို မကြိုက်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကဲကဲ သူ့ကိုမချစ်တော့မှာ စိုးလို့ပေါ့၊ သားရယ်၊ ကဲကဲ သူ့ကို ချစ်နေ တွယ်တာနေမှ သူ့အတွက်လည်း ဝင်ထွက်လို့ကောင်းမယ်၊ ကဲကဲအနာဂါတ်ကိုလည်း သူ ချယ်လှယ်နိုင်မှာပေါ့”

“သူ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရမလား၊ သူညီမ သွေးပုတ်သွေးယုတ်တွေကိုစောင် ကျွန်တော်က ဖောက်ထုတ်လို့ ရရင် ဖောက်ထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်သွေးပဲ ပြန်ဖြည့်သွင်းပေးလိုက်ချင်တာ”

“ကဲပါသားရယ် စိတ်ကြီးမနေပါနဲ့၊ မေမေပြောတာ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး”

မင်းခန့် စိတ်ကိုဖြေလျော့လိုက်သည်။

“အရင်ဆရာမတွေတုန်းက ငဝါဟာ မေမေကွယ်ရာမှာ ဆရာမတွေ မနေနိုင်အောင် ကဲကဲကို ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ ပြောဆိုဖို့ကော အဆပေါင်းစုံကော မိုက်ရိုင်းနည်းပေါင်းစုံကို သင်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာကို မေမေသိလိုက်ရလို့ သူ့ကိုသတိပေး ဝယ်လုပ်တုန်း ငဝါအမေ ဆေးရုံတင်လိုက်ရလို့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့တာ၊ ဒီမှာပဲ သွေးက ရောက်လာတယ်”

မင်းခန့် ငဝါအပေါ် အလွန်စိတ်ဆိုးသွားသည်။ ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲပါပဲဟု စိတ်ထဲကောက်ချက်ချလိုက်ပြီး မိခင်စကားကို ဆက်နားထောင်နေလိုက်သည်။

“သွေးကိုလည်း ကဲကဲက ငဝါသင်ထားတဲ့ အချိန်နဲ့ စောင်ဆဲဆိုပြီး ရိုင်းရိုင်းပြပြ ဆက်ဆံတယ်၊ သွေးကရယ်ပြီး သား ဘာပြောလိုက်တာလဲလို့ ပြန်မေးတော့ ပြန်ဆဲပြတယ်၊ ဒီမှာပဲ သွေးက သားသားဘာလိုချင်လို့လဲ၊ သားသားပြောတာ နားမလည်ဘူးဆိုပြီး ထပ်မေးတယ်၊ ထပ်ဆဲတော့ ကဲကဲတော့လာတယ်၊ အဲဒီမှာပဲ သွေးက ပုံပြင်လေးတွေ စပြောပြီး ဆဲတဲကို ဆဲဆိုရင် လူတွေမချစ်ဘူး၊ နတ်တွေ မချစ်ဘူးလို့ ပုံပြင်ပတ်စတွေနဲ့ စည်းရုံးလိုက်တာ အဲဒီကတည်းက ကလေးလေးဟာ လူငယ်ပေမယ့် အရည်အချင်း အတွေးအခေါ်တွေ မသေးလှဘူးလို့ မေမေအကဲခတ်မိပြီး သွေးလက်ထဲ ဆဲတဲကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ အပ်ထားလိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မေမေ အမြဲတန်းလိုလို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်ကြည့်မိပါတယ်၊ ရှေ့တင်တစ်မျိုး ကွယ်ရာတစ်မျိုး မလုပ်ဘတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် သူ့ကို အပြစ်မတင်ပါဘူး မေမေ၊ ရုတ်တရက် စိတ်ပူသွားမိလို့ ပြောလိုက်မိတာပါ”

“အေးပါ သားရယ်၊ သားသူ့ကို လခစားသဘောမို့ မထားပဲ မေမေရဲ့ မွေးစားသမီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ သားညီမလေးလို သဘောထားနိုင်အောင် ကြိုးစားပေးပါ။ သူ့ကို နာနာကြင်ကြင် ပြောမယ်ကြံတိုင်း မေမေ့မျက်နှာကို ဦးစွာ ကြည့်ပြီးမှ ပြောပါ”

“လာပြန်ပြီ ဟိုကောင်မတုံးကလည်း မေမေပဲ သဘောကျတယ်၊ ဟိုဟာမအစ်မ ဝင်ထွက်တာကိုလည်း မေမေပဲ လက်ခံခဲ့တာ၊ ခုလာပြန်ပြီ”

မိခင်က သူ၏ ရှုသိုးသိုးနှင့် မကျေမနပ် ပြောဆိုမှုကို သဘောကျစွာ ပြီးလိုက်ပြီး...

“စာဆိုတောင် ရှိသေးတာပဲ၊ မမှားသောရှေ့နေ ဝေသေသော ဆေးသမားတောင် ရှိသေးရင် မမှားသော မိခင်ဆိုတာလည်း ရှိမှာပဲ၊ မိခင်က သားသမီးအပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာ၊ စေတနာတွေ လွန်ကဲမှုကြောင့် ဖြစ်လာရတဲ့ အမှားကိုတော့ သား ခွင့်လွှတ်နိုင်ရမှာပေါ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ မေမေ မမှားပါဘူး၊ တစ်ခါသေဘူး ပျဉ်ဘိုးနားလည်သွားပါပြီ၊ ကိုင်းကိုင်း မေမေလည်း အိပ်တော့မယ်၊ သားလည်း အိပ်တော့ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ တွေးမနေနဲ့တော့”

“မတွေးပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မိခင်နှင့် အတူတွဲကာ အောင်

သစ်အိပ်ခန်းသို့ ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။

မနက်ဖြန် သွေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဆေးတက္ကသိုလ်(၁) ၌ သွားရောက်စုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

တအိမ်သားလုံးကို လွှမ်းထားစပြုနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို သူပြောရုံနှင့် မလုံလောက် ကိုယ်တိုင်လည်း စုံစမ်းသင့်သည်ဟု ပါတ်ဝန်းကျင်ထောားများကလည်း တခါတရံ မှန်တတ်သည်ကိုတော့ သူ သည်းသိခဲ့သည်ပဲ။

ခတ္တာတုံးက ပတ်ဝန်းကျင်ပြောတာ အရေးမစိုက်ခဲ့၍ သူတော့...

တော်ပြီ ဒီမိန်းမယုတ်အကြောင်း ခေါင်းထဲမထည့်တာဟု ပါတ်ကို ခုံးခုံးချကာ အိပ်ပျော်စေရန် ကြိုးပမ်း ဆိုက်လေတော့သည်။

အခန်း(၁၁)

သွေးနှင့်ပတ်သက်၍ သူငယ်ချင်း ဆရာမများမှတစ်ဆင့် သိခဲ့ရသည်မှာ...

“သွေးက ရိုးရိုးအေးအေးကလေးနေပြီး စာကြိုးစာတယ်၊ စာလည်းတော်တယ်”

“ထူးချွန်တဲ့ ဆယ်ဦးထဲမှာ သွေးပါတယ်”

“မိန်းကလေး ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းကလွဲပြီ”

ဘာအရှုပ်အရှင်းမှ မကြားရဘူး၊ ချောတော့ ကြိုက်ကြလိုက်ကြတဲ့သူတွေ ပေါတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်သင့်မခံဘူး”

စသည့် ကောင်းသတင်းများကိုသာ ကြားသိရလေသည်။

သွေးနေခဲ့သော အဆောင်ပိုင်ရှင်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံတော့လည်း...

ညောင်လေးမင် ဇာတိပဲ၊ သူဦးလေး ကျောင်းဆရာတစ်လတစ်ခါ မုန့်ဖိုးလာပို့ပေးတာကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ညွှန်ဆည်တွေကိုလည်း လက်ခံစကားပြောလေ့မရှိဘူး”

“စကတည်းက ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်လေးကလွဲရင် ဘယ်သူ့လာလာ မရှိဘူးပြောပါဆိုပြီး မှာထားပြီး ဖြစ်နေတော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေတတ်ပုံရတယ်၊ ဆယ်တန်းဂိုက်(ဒ်)နှစ်ဦးလောက် လုပ်ပေးပြီး ကျောင်းချိန်နဲ့ ပိုက်(ဒ်)သွားလုပ်ချိန်ကလွဲပြီး စာကျက်နေတာပဲတွေ့ရတယ်”

“အကျင့်စာရှိတာပိုင်းကော အဆောင်မှာ စည်းကမ်းရှိတာကော တတယ့်ကို နမူနာကောင်းပါပဲ၊ သူဌေးအိမ်တစ်အိမ်မှာ ကလေးတစ်ဦးရဲ့ နာနီအဖြစ်ရော ဆရာမအဖြစ်ပါ အလုပ်ရလို့ဆိုပြီး အဲဒီအိမ်ကပဲ ကိုယ်တိုင်လာခေါ်သွားလို့ အဆောင်က ထွက်သွားတာပါ”

သွေး၏ ကောင်းသတင်းများကြောင့် မင်းခန့်ရင်ထဲ စင်သက်ရိုက်လိုက်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

သွေးအပေါ် သူသိပ်များ အာဏာရှင် ဆန်ခွဲလေသလား။

သူအိမ်ပြန်ရောက်သည့်အချိန်က အနည်းငယ် စောနေသည်။

ကဲကဲနှင့်သွေးသည် မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်၌ ဆော့ကစားနေသည်။ မိကျွဲလည်းပါသည်။ ဘောလုံးကန်နေသည်။ မိကျွဲက ဂိုးဖမ်းသည်။

“ကဲကဲ.. နှစ်တိုး.. နှစ်တိုး”

“ဟုတ်တယ် ကဲကဲက သိပ်တော်တာပဲ၊ အချိန်စေ့သွားပြီ ဤပြုမှာ ဂိုးအများဆုံး သွင်းနိုင်တဲ့ ကဲကဲကို ဒိုင်လူကြီးဘွားဘွားက ဆုချပါတော့မယ်”

သွေးက ကြေညာပေးသည်။ ကဲကဲက ဘွားအေထံသို့ လုံးလုံးကပ်ကပ်ကလေးနှင့် ပြေးသွားသည်။ သူ့သားသည် သွေးရောက်လာမှ အသားတွေ ကျစ်လစ်ဖွံ့ဖြိုးလာသလိုပင် ပါးအို့လေးပင် နီရဲနေသည်။

“ဘွားဘွား ဘာစုပေးမှာရဲ့”

“ကဲကဲဆုယူရင် ဘယ်လိုယူရမှာလဲ”

သွေးက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ကဲကဲက ခေါင်းကလေးကိုငုံ့ကာ ခါးကလေးလည်း

ကုန်းလိုက်သေးသည်။

“ပေးရော့ရေ”

ဘွားအေလုပ်သူက နောက်မှဖွတ်ထားသော စက်

အသစ်ကလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ကဲကဲက လက်နှစ်ဘက်နှင့်ယူပြီး...

“ဂျေးကျူးတင်ပါတယ် ခင်ညာ”

ဖွားအေက မြေး၏ အပြုအမူကို ပီတိဖြာသော မျက်

ကြီးဖြင့်ကြည့်ကာ ကျေနပ်နေလေသည်။

“ကိုင်း ညနေပိုင်း ကစားခြင်း အစီအစဉ် ပြီးဆုံးပြီး

ဤအခင် ထမင်းစားရတော့မှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကဲကဲရေ

မတို့ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ကိုယ်ရက်သန့်ရှင်ပြီး ဝတ်ဝတ်ရဲရမယ်”

“ဟာ.. သိပ်တော်တာပဲ၊ ကဲကဲက သတ်မှတ်ဉာဏ်

ဘာင်းတာ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ဦးမှာပဲ၊ ကဲ.. လာ မမတို့

အိမ်ထဲဝင်ကြမယ်”

ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ကဲကဲကို ချီပိုးကာ အိမ်ဘက်ဆီသို့

ပြန်လာသည့် ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ရပ်ကာကြည့်နေသော

မိနှင့် ရင်ဆိုင်အတိုးတွင် သွေးက မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဖြစ်

သွားသည်။

သို့သော် ကဲကဲနားကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုး.. “ဖေဖေကို

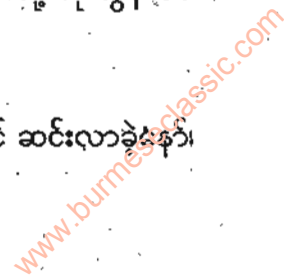
အိမ်ဆက်လိုက်လေ ကဲကဲ.. ပြန်လာပြီလားလို့” ဟု သွန်သင်

လိုက်သည်။

“ဖေဖေ ပြန်ရာဘီရား”

“ပြန်လာပါပြီ သားရဲ့၊ ရေချိုးပြီးရင် ဆင်းလာခဲ့နော်၊

အဖေနဲ့ ထမင်းအတူတူစားရအောင်”

“ညနေဘက် ကဲကဲကို ရေချိုးရဘူးတဲ့ ရေဘတ်တိုက် ပေးရမယ်”

“ဪ... အေး ရေဘတ်တိုက်ပြီး ဆင်းခဲ့နော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

ကဲကဲ၏ လိမ္မာရေးခြားရှိလာပုံကို မင်းခန့် ကျေနပ်မိ သည်။ မိခင်ရှိရာ လျှောက်သွားပြီး တွဲခေါ်လိုက်သည်။

“မေမေကော ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“ကဲကဲတို့နဲ့မှ အတူစားကြမှာ၊ သားကော ညစာစားပွဲ ရှိသေးသလား”

“မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် ရေသွားချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးမှ စားကြတာပေါ့”

“အေးအေး သားအဲဒီကို အမြဲတမ်း စောစောပြန် လာမယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ကဲကဲအတွက် လိုအပ်ချက် တွေကို ဖခင်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေပြုပြီး ပြည့်ဆည်းပေးသင့် တယ်လို့ ထင်တယ်”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ် မေမေ”

မိခင်ကို ဧည့်ခန်းထဲထားခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက် လာစဉ်

“မွေးမွေးလူးမယ်၊ လက်မြောက်”

“ဂျာဂရီ ထိုးရဘူးနော်”

“ဂျာဂရီ မထိုးဘူး၊ ကျီးဖြူကျီးမဲလေးပဲ အိမ်ဆောက် မယ်၊ ဆောက်ရမလား”

“ဆောက်... ဆောက်”

“ကျီးဖြူကျီးမဲ တစ်ကောင်ထဲ”

အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ထွက်ပေါ်လာသော ကဲကဲနှင့် သွေး ဆို၏ ကြည်ကြည်နူးနူး အသံလေးများကြောင့် သူ့ခြေလှမ်း ဆန့်သိုင်းကာ နားစွင့်မိပြီးမှ တစ်ယောက်ယောက်တွေ့သွား ခင် တစ်မျိုးထင်မှာ စိုးရိမ်သဖြင့် မိမိအိပ်ခန်းသို့ လျင်မြန်စွာ သင်လိုက်ရလေသည်။

သွေးရောက်လာခြင်းက သူတို့၏ ခြောက်သွေ့နေ သောအိမ်ကို စိုပြေစေသည်။

အိမ်ဆွဲလဲဖြစ်သော ကဲကဲလေးကို သာယာလွင်စည် သော အသံကလေးများ ထွက်ပေါ်စေရန်ကို ဖန်တီးပေးနိုင် သူမှာ သွေးသာ ဖြစ်လေသည်။

ထမင်းစားပွဲဝိုင်း၌ လူစုံနေသည်။

သို့သော် သုံးဦးစားသာ ပြင်ဆင်ထားသည်။

“ဟဲ့... သွေးအတွက်ကော”

“သွေး မဆာသေးလို့ပါ ကြီးမေ၊ ကဲကဲကိုပဲ အရင် တွေးလိုက်ဦးမယ်”

“ကဲကဲက စားတတ်နေပြီပဲ၊ ခါတိုင်းလိုပဲ တစ်ခါတည်း ခင်စားပါသမီးရယ် မဟုတ်တာ”

မိခင်စကားကို ထောက်ရှု၍ သွေးသည် မင်းခန့် သို့ သာပေါက်လိုက်သည်။ သူ့ရှိ၍ မစားတာလား။

ထို့ကြောင့်...

“ဘာလဲကလေးမ ငါ့ကြောင့် မစားတာလား”

သွေးဟုံခေါ်ဖို့ ဘာကြောင့်များ သူ့နှုတ်က မဝံ့မရဲ ဖြစ်ရသည်ကို သူ့ကိုယ်သူ သဘောမပေါက်နိုင်အောင် ဖြစ်မိ လေသည်။

“မ. . မဟုတ်ဘူး ဆရာ”

“ဒါဖြင့် စားနေကြအတိုင်းပဲ ဝင်စားပါ။ ဒေါ်စိန် သူ့အ တွက်ပါ ပြင်လိုက်”

သွေးက ဘာမှမပြောတော့ပဲ ကဲကဲပန်းကန်ထဲသို့ ထမင်းနှင့် ဟင်းအနှစ် နှယ်ပေးပြီး အသားဖတ်ကလေးများကို ထွင်ပေးသည်။

“မမ တဖွန်းကိုတဖတ် ထည့်ရမှာများ”

“အေးပေါ့သားရဲ့၊ ဒီပန်းပွင့်ကြော်လေးလည်း ထည့် စားရမယ်နော်၊ ထမင်းကုန်ရင် ဒါတွေအားလုံး ကုန်ရမယ်”

“ဟင်းချိုတော တောက်ရမှာများ”

“သောက်ရမယ်၊ ကဲကဲနားမှာ ချထားတဲ့ ဒီပန်းကန် ထဲကပဲ သောက်ရမယ်”

“ဟိုပန်းကန်ကြီးကကော ကဲကဲမတောက်ရဘူးများ”

“မသောက်ရဘူး”

“ဘာဖြစ်ရဲ့ရဲ့”

“ဒါက လူကြီးတွေ သောက်မှာဆိုတော့ စပ်စပ်တွေ ခါးခါးထွေ ပါတယ်၊ ကလေးသောက်ရင်စပ်ပြီး လျှာတွေ ပူ ကုန်မှာပေါ့၊ တိုင်း စကားများတော့ဘူးနော်၊ ထမင်းစစား

ကြမယ်၊ ထမင်းကို ဘယ်လိုစားရမလဲ”

“အစာကို ညက်ညက်ဝါးစားပါ။ အစာကျေညက်မှ ခွန်အားတက်မည်”

“လိမ္မာလိုက်တာ. . ကဲ စားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိခင်နှင့်သူသည် ပွဲကြည့်ပရိတ်သက်သက် ဖြစ်နေ သည်။

သူက ထမင်းသေသပ်စွာ စားနေသောသားကိုကြည့် တာ ကျေနပ်မိသည်။ လိုအပ်သည်များကို သွေးက စားသောက် ရင်းမှ ပြုပြင်ပေးလေသည်။

“မှားပြီလေ ကဲကဲ၊ ဟင်းချိုကို သားရဲ့ ဘယ်လက်နဲ့ တိုင်သောက်ရမယ်လေ”

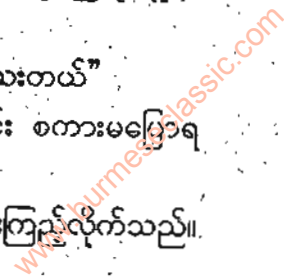
“ဒော်. . ဟုတ်တားပဲ၊ ကဲကဲမေ့သွားရှိပါ ချရာမ”

ပြောင်ချော်ချော် အမူအရာလေးကလည်း လုပ် ထတ်သေးသည်။ ပါးစုံကြီးနှစ်ဖက်က ထွက်နေလိုက်တာ ဝန်းသီးလုံးများပမာပင်၊ ကိုက်လိုက်ချင်သည်။ သွေးအနားသို့ သာ ကပ်နေတတ်သောသားကို သူ ဘယ်လိုစည်းရုံးရမှန်း တောင် မသိနိုင်အောင် ဖြစ်လေသည်။

“သားကို မေမေ ပြောစရာ ရှိသေးတယ်”

“ရှား. . ဘွားဘွား၊ ထမင်းချားရင်း စကားမပြောရ ဘူးရေ”

မိခင်က မျက်လုံးပြူးကာ သွေးအားကြည့်လိုက်သည်။

သွေးက ချက်ချင်းပင် . .

“ထမင်းစားရင်း စကားမပြောရဘူးဆိုတာက ပါးစပ်ထဲမှာ ထမင်းဟင်းတွေ ရှိရက်နဲ့ပြောရင် ထမင်းတွေစင်ပြီး ရွဲစရာကြီး ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ ပြောတာ၊ ကဲကဲရဲ့ ထမင်းဝါးပြီး မြို့ချပြီး ပါးစပ်ထဲ ဘာမှမရှိတော့ရင် ပြောလို့ရတယ်”

“အော် . . ဟုတ်ရား”

လူကြီးစကားလုပ်ကာ “ဪ . . ဟုတ်လား” ဟု တွင်တွင်သုံးနေသည့်သားကို မင်းခန့် ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းများစွာနှင့် ကြည့်မိလေသည်။

“ဒါရှိ ဘွားဘွားပြောရော”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ အင်း . . ပြောရမယ့်စကားတောင် မေ့သွားပြီ၊ ထမင်းစားပြီးမှပဲ ပြောတော့မယ်”

“သားသား၊ မနက်ပြန်ညနေ ခြံထဲမှာ ဆော့မယ့်အချိန် ဖေဖေလာခေါ်ပြီး စူပါဝမ်းကို ပို့ပေးမယ်”

“မမပါမှာရား”

အဲဒါမှ ဒုက္ခဟု မင်းခန့် တွေးလိုက်မိစဉ် မင်းခန့်ကို ကယ်တင်လိုက်သူမှာ သွေးဖြစ်နေသည်။

“မမက စာကျက်စရာရှိသေးတယ်၊ ကဲကဲဖေဖေ သွားချိန် မမ စာတစ်ပုဒ်ရသွားတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း . . မမပါမှ ကဲကဲရိုက်မယ်၊ မမ မပါရင် ကဲကဲ တွားဘူး၊ ဖေဖေပဲ တွားရော”

ဒီအခက်အခဲကို ကြားဝင်ပေးလိုက်သူမှာ မိခင် မြတ်ဗုဒ္ဓ

နေလေသည်။

“ကဲပါ သမီးရယ် လိုက်သွားလိုက်ပါ၊ ကဲကဲ ကစားချိန် သမီးလည်း ငေးဝယ်ပေးလို့ ရတာပေါ့၊ အတော်ပဲ သမီးရေ အခြောက်အခြမ်းနဲ့ သမီးအိမ်ကို အလှပြင်ချင်တယ်ဆိုတာ သမီးအစ်ကိုကို လက်ညှိုးထိုးပြီးတော့ ပူဆာပေတော့”

မင်းခန့်ရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ သူ့မိန်းမခတ္တာနှင့် စူပါမားကက်တွေ သွားခဲ့စဉ်က သူ လှဖို့ပဖို့ကလွဲ၍ အိမ်အတွက် ဘာမှစိတ်မဝင်စားခဲ့၊ စိတ်ပျက်၍ မင်းခန့် တစ်ခေါက်သာ ပို့ပေးခဲ့သည်။ အိမ်အတွက် ဘာပစ္စည်းမှ ဝယ်ယူခြင်းမရှိခဲ့၊ လာပြန်ပြီ မိန်းမတစ်ယောက် ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။

မင်းခန့် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ ဒါကိုကပဲ မိခင်စကားကို လိုက်နာခြင်းဟု သွေးက နားလည်ပေးမည်။

နားမလည်တာက ကဲကဲပင်။

“မမ ရိုက်မှာရား”

“ဟုတ်ကဲ့ လိုက်ပါမယ် ကလေးရယ်”

“ဟေး . . ဒါကြောင့် ကဲကဲက မမကို ချစ်ရတာ”

“အံ့မယ် . . သူက လူကြီးစကားပြောနေရသေး၊ ဒီအောင် မလွယ်ဘူး အရမ်းတတ်၊ အရမ်းလည်နေပြီ”

မိခင်က ကဲကဲ၏ ရွှင်လန်းတက်ကြွ တတ်မြောက်မှုကို ကဲလာမူလေးများကို အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေလေ

ပြီ။

“ကလေးဆိုတာ တတ်ချင်သလောက်တတ်၊ ကဲခဲ
သလောက် ကဲပါစေ၊ မမိုက်ရိုင်းရင် တော်ပြီ၊ မိုက်ရိုင်းရ
လူမုန်းမယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကလေးကို အများချစ်ခင်စေချင်
ရင် မရိုင်းစိုင်းဖို့ကို သွန်သင်ပေးဖို့က အဓိကပဲ”

“ကဲကဲ ရိုင်းဘူးနော်၊ ဘွားဘွား.. .”

“မရိုင်းပါဘူး၊ မရိုင်းဘူး လိမ္မာတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘွား
ဘွား၊ ဖေဖေ၊ မမ၊ ဘဘ၊ ဘွားစိန်၊ မမကျွတ်တို့ အားလုံးက
ကဲကဲကို ချစ်ကြတာပေါ့”

“နတ်တွေရဲ့ ချစ်တယ်ရေ ဘွားဘွား”

“ဪ.. . ဟုတ်ပ ဟုတ်ပ၊ ဒါကြောင့် ကဲကဲလေးမှာ
အကျီတွေ ရုပ်ရုပ်တွေ အများကြီး ဖြစ်နေအောင် နတ်တွေက
ဖန်ဆင်းပေးထားတာပေါ့”

“ဟုတ်ဒယ် ဟုတ်ဒယ်၊ မမရဲ့ အဲဒလိုပြောရယ်”

မင်းခန့်စိတ်တို့သည် လန်းဆန်းလာသည်။ ယခင်က
ဆို ငုဝါကို ရှောင်ရှားနေသဖြင့် သားကို အိပ်ပျော်နေချိန်
သာ တွေ့ခွင့်ရသည်။

သားဖြစ်သူ၏ ချစ်စရာကောင်းသော အမူအယာအ
အပြောအဆိုကလေးများကို တွေ့မြင်ခွင့်မရရှိခဲ့ပေ။ ယ
တော့ သားဖြစ်သူသည် ကျမ်းမာသန်စွမ်းပြီး ဉာဏ်ရည်
ကာ စကားကလည်း အလွန်တတ်နေလေပြီ။

ထမင်းစားပြီးနောက် ကဲကဲအား ဝလုံးများ တူထ
ချောင်းများသုံးကာ ပုံဆွဲသင်ပေးသည်။

“ဝန်းကို ကားဘီးတတ်ရုံရတယ်နော် မေ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ လှည်းဘီးလည်းရတယ်၊ ရထားဘီး
လည်းရတယ်၊ လပြည့်နေ့ရဲ့ ဖိုးလမင်းကြီးလည်းရတယ်”

“ဒီမှာမမ ဘော်ရုံးဘော်ရုံးကရဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းကြီး ဝန်းဝဲ
တုတ်ရား”

“အို.. . ဟုတ်တာပေါ့၊ ကဲကဲက သိပ်တော်တာပဲ၊
မမတောင် မတွေ့ဘူး၊ ကဲကဲက မျက်စိသိပ်လျင်တာပဲ မှတ်
ဉာဏ်ကလည်း ကောင်းပါဘိနဲ့ကွယ်၊ ဒီအိမ်ထဲမှာလည်း ဝိုင်း
ဝိုင်းလေးတွေ ရှိနေတယ်၊ ဒီလိုစဆွဲမယ်၊ ကဲကဲ မန်မန်စား
တဲ့လက်နဲ့ပဲ ဟောဒီလို ညာဘက်ကိုပဲ ဆွဲမယ်၊ ဟော ထိဘွား
ပြီ ဝလုံးပေါ့”

“ဟုတ်ဒယ် ဒီမှာကြည့် သား ဒီပန်းကန်လေးကို မဝိုင်း
ဘူးလား”

“ဝိုင်းရယ်”

“ဒီမှာကြည့် မမတိုင်ထားတဲ့ လက်ကလေးကနေ
လက်ညှိုးလေးနဲ့ထိပြီး ဆွဲသွားမယ်၊ ဟော.. . တွေ့လား၊
ဟော.. . ဟော မမလက်နားရောက်သွားပြီ၊ ဝလုံးပေါ့၊ ပြော
ကြည့်ပါဦး သားဘာလဲ”

“ဝန်း”

“ဟုတ်ပြီ ဝိအောင်ဆိုမယ် ဝလုံး”

“ဝလုံး.. . ဝလုံး”

မင်းခန့်သည် သတင်းစာ ဂျာနယ်များကို ဖတ်သ

ယောင်ပြုပြီး သွေးက ကဲကဲကို စာသင်ပေးနေသည်ကို တစေ့ တစောင်း ကြည့်နေမိသည်။

သွေးသည် စိတ်ပါဝင်စားစွာ သင်ပေးသည်။

ကစားနည်းနှင့် ရွေးချယ်သင်ပေးသဖြင့် ကဲကဲ စိတ်ဝင်စားလေသည်။

“ကိုင်း.. ကဲကဲ ရုပ်ရုပ်တွေထဲမှာ ဝလုံးတွေရှိတာ မမကို ရွေးပြပါဦး၊ ကဲကဲမှန်ရင် ဒီစာအုပ်ထဲမှာ အမှတ်တွေ ပေးမယ်”

“အမှတ်ချို့ရာ ဘာရဲမမ”

“ဟာ.. ဟုတ်သားပဲ၊ အမှတ်ဆိုတာ ဒီမှာကြည့် ကဲကဲ”

စာအုပ်တစ်အုပ်၌ အမှတ်ခြစ်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီလို အမှတ်ရရင် စာတော်တဲ့ကလေးဖြစ်ပြီး ဆရာမတွေက ချစ်မှာ၊ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ချစ်မယ်၊ ပြီးတော့ ဆုတွေအများကြီး ရလှမှာ”

“ဟုတ်ရား.. ဒါဖြင့် ကဲကဲ အဲဒီအမှတ်တွေရအောင် ရုပ်မယ်မမ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဖြင့် ကဲကဲက ရွေးတာမှန်ရင် အမှတ် ပေးမယ်”

ကဲကဲက အရုပ်များကို တစ်ရပ်ခြင်း ကိုင်ကြည့်သည်။ ကားများက ဘီးများကိုကြည့်ပြီး..

“ဒီမှာ ဝရုံး”

“ဝလုံး..”

“ဝလုံး..”

“မမ ဒီရုပ်ရုပ် မျက်ရုံးကရော ဝလုံးပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအရုပ် မျက်လုံးလေးက ဝိုင်းနေရင် ဝလုံးပဲပေါ့”

“ကဲ.. ကဲကဲ အိပ်ချင်လာပြီ၊ မမပေးထားတဲ့ အမှတ် တွေကြည့်ရအောင် ရည်တွက်မယ်.. ကဲကဲ လိုက်ဆို”

“တစ်..”

“တစ်”

“နှစ်..”

“နှစ်”

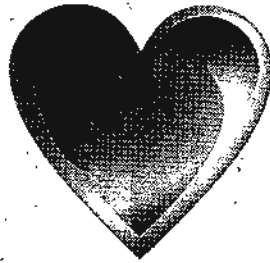
ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ကစားရင်း ပညာသင်နေ သည်ကို မင်းခန့် စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်ပြီး သွေး၏ အရည် အသွေးကို အထင်မသေးရဲတော့ချေ။

မိခင်ကြီးက သူ့အား ပြီးစေလုပ်ပြီးလှမ်းကြည့်သည်။

“ဘယ်နဲ့ရှိစ၊ မောင်မင်းခန့်”ဟု နှုတ်မှဖွင့်မပြော သော်လည်း မျက်လုံးဖြင့် ပြောကြားလိုက်သည်ကိုတော့ မင်းခန့် အလိုလို သဘောပေါက်လေသည်။

ဒီအမေဝမ်းထဲမှ ဆင်းသက်လာသည့် ဒီသားပေပဲ။

အခန်း(၁၂)

“ခဝရာ ကျွန်မကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

ဦးမင်းခန့် အပေါ်ဆုံးထပ် ဧည့်ခန်း၌ စာထိုင်ဖတ်နေစဉ် သွေးက အခန်းဝမှရပ်ကာ သူ့အားခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

ကြီးမေနှင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်ပြီးသားကိစ္စတို့ ဦးမင်းခန့်အား ခွင့်တောင်းရပေမည်။

“လာ...”

သွေးကဝင်ပြီး ဆက်တီတစ်လုံးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ဆိုပါဦး ဘာကိစ္စလဲ”

“တဘက်ခါဆို ကျောင်းပြန်ဖွင့်ပါပြီ ဆရာ၊ ဒီနှစ် ထွန်မရဲ့ကျောင်းချိန်ဟာ မနက်ပိုင်းပါ။ ပရက်တီကယ်လ်နဲ့ တူတိုရီရယ် ရှိတဲ့နေ့ဆို နှစ်နာရီလောက်မှ ပြီးပါ့မယ်”

“အဲဒီတော့”

“ကျွန်မသွားတဲ့အချိန် ကဲကဲလည်း လူအများစုနဲ့ ဆက်ဆံတတ်အောင် မူကြိုတစ်ခု ထားချင်ပါတယ်”

သွေး အတတ်နိုင်ဆုံး ဦးမင်းခန့် သဘောပေါက်စေရန် ဆက်ရှင်းပြလိုက်သည်။

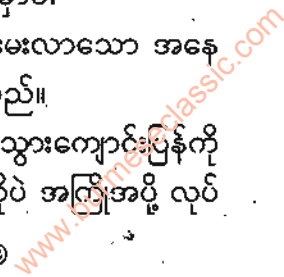
“ကြီးမေက ကျွန်မနဲ့ တစ်ချိန်တည်းဖြစ်နိုင်တဲ့ မူကြိုကို စဉ်းစားခိုင်းပါတယ်၊ ကျွန်မ စုံစမ်းပြီး ကိုးနာရီက နှစ်နာရီခွဲ မူကြိုတစ်ခုမှာ ထားချင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကြိုပေးပို့ပေးလို့ရမှ ကဲကဲလည်း တျော်နပ်မယ် ထင်ပါတယ်”

“မူကြိုကကော အဆင့်အတန်း မှီရဲ့လား”

“မှီပါတယ်၊ ကြီးမေနဲ့ကျွန်မ မနက်ဖြန် သွားလေ့လာကြည့်မယ်၊ အကောင်းဆုံးကို ရွေးချယ်မှာပါ”

ဦးမင်းခန့်ထံမှ စိတ်ဝင်တစား မေးလာသော အနေအထားကြောင့် သွေးအားတက်သွားသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်း ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်ကို သည်း အချိန်မကုန်ရအောင် ကိုဖိုးထူးကိုပဲ အကြံအပို့ လုပ်

ခိုင်းပါ”

သွေး အံ့သြဝမ်းသာသွားသည်။

ဒီအချက်ကို ကြီးမေက သူ့သားကို သူ့ဖာသာသူ ပြောပြမည် ဆိုထားသဖြင့် သွေးမတောင်းဆိုရဲ၊ သို့သော် သွေးဘက်က တောင်းဆိုစရာ မလိုပဲ သူ့ဘက်မှ စတင်ပြော လာသဖြင့် သွေးအတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

“မလိုပါဘူး၊ ကိုင်း.. ဒါပဲလား သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဪ.. ကဲကဲ မူကြိုထားဖို့ ကိစ္စကို ဆရာသဘောတူပါတယ်နော်”

“တူပါတယ်၊ အမှန်တော့ မင်းကိုပဲ သင်ပေးစေချင် တာ၊ မင်း မအားတော့”

“ကျွန်မ သင်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ စာအတွက် အဓိက မဟုတ်ပါဘူး၊ အများနဲ့ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းတတ်ပြီး ကျောင်း ပျော်လာတတ်ဖို့အတွက် အဓိကပါဆရာ၊ လိုအပ်တာတွေကို ကဲကဲအတွက် နည်းနည်းချင်းပဲ သင်ပေးသွားမှာပါ”

“အင်းလေ မင်းလက်ထဲ အပ်ထားပြီပဲ၊ မင်း မျက်ခြေ မပြတ် စောင့်ကြည့်နိုင်မယ်၊ တာဝန်ယူနိုင်မယ်ဆိုရင် ပြီးတာ ပဲ၊ ကဲ.. သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့..”

ဒီတစ်ခါ နှင်သည့်အခါတွင်တော့ သွေး အပြီးပင် ထွက်လာနိုင်သည်။

ဘယ်လိုလူကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး၊ သူ့ကို ကိုက်စား မှာ ကျနေတာပဲ၊ နှင်နေလိုက်တာ”

သွေးက မကျေမချမ်း တွေးလိုက်ပြီးမှ ကြီးမေ ရှင်းပြ ထားသောကြောင့် ဦးမင်းခန့်၏ အိမ်ထောင်ရေးဇာတ်လမ်း ကို သိရှိပြီးဖြစ်ရာ ဦးမင်းခန့်အပေါ် အလိုအလျောက် နား လည် ခွင့်လွှတ်ပြီး သနားဂရုဏာပင် သက်လေ့ရှိသည်။

ထိုဂရုဏာစိတ်ကပင်လျှင် သွေးဘဝတစ်ခုလုံးကို ဝါး မြီပြုစားသွားနိုင်လိမ့်မည်ကိုတော့ သွေး ကြိုတင်မသိရှိနိုင်ခဲ့ပါ ချေ။

အခန်း(၁၃)

“ဟေ့.. မောင်နှမနှစ်ယောက် ပြန်လာကြပြီလား၊ ကဲကဲရေ ပျော်ရဲ့လား”

“ကျော်ရယ် ဘွားဘွားရဲ့၊ ကဲကဲမှာ သူငယ်ဂျင်းတွေ အညားကြီးပဲ”

ကဲကဲကို ပွေ့ချီပြီး သွေးက အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အိမ်ထဲရောက်စော့ မျက်နှာစိမ်းကြောင့် ကိုယ်ရှိန်သပ်လိုက်

ရသည်။ ဒေါ်ငုဝါ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သွေး အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

ကြီးမေက..

“ကဲကဲ အန်တီရောက်နေတယ်လေ”

ကဲကဲက တစ်လလောက် ကင်းကွာနေခဲ့သော ကြီးဒေါ်အပေါ် ရှိုးတိုးရုန်တန် ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲကဲ အန်တီဆီ လာပါဦး”

“ဟင့်အင်း မမ အင်္ကျီရဲ့မယ်၊ ကဲကဲနဲ့ ဆော့မယ်နော်”

သွေး၏ ထမီစကိုဆွဲကာ ကဲကဲက ညစ်ကျယ်ကျယ် ထုပ်လေသည်။ ဒေါ်ငုဝါ မျက်နှာမဲတက်သွားသည်။ ကြီးမေကတော့ သဘောကျသည့်အလားပင် တဟင်းဟင်း ရယ်ဆိုက်ပြီး

“ဟင်းဟင်း.. ကလေးဆိုတာ ဒီလိုပဲ ငုဝါ၊ ပုံသွင်းရ သိပ်လွယ်ကူတာ၊ ကဲကဲဟာ ခုဆိုရင် မူကြိုကျောင်းတော်သားကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ သူ့မမစကားကိုလည်း သိပ်နားထောင်တာ၊ သူ့မမကိုလည်း မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်လို့ သွေးဘာပျောင်းတက်ချိန် သူ့ကိုပါ မူကြိုပို့လိုက်ရတာပဲ”

“အမေလည်း ဆေးရုံက ဆင်းပြီပဲ သားကို မူကြိုမပို့နဲ့၊ ကျွန်မပဲ ထိန်းမယ်”

ငုဝါ၏ စကားကို ကြားသည်နှင့် ကဲကဲတစခန်းထ ထောင့်တော့သည်။

“ဟင့်အင်း.. ဟင့်အင်း.. ကဲကဲ ကျောင်းတွားမယ်၊

www.burmeseclassic.com

ထောင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကဏ္ဍားမယ်၊ ချာမတွေက ပုံရိပ်ကြောပြရယ်၊ တီချင်းရဲ့ ဆိုပြရယ်၊ ကဲကဲကျော်ရယ် အန်တီနဲ့ နေဘူး၊ အန်တီပိုင်းရုံးမ တူရဲခေါ်ဘူး”

သွေး မျက်လုံးအစုံ ပြူးထွက်သွားပြီ၊ ကဲကဲကို ကမန်းကတန်းချီကာ ပါးစပ်ကို ဖွဖွပိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟယ်... ကဲကဲ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ယုတ်ရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့စကားတွေ မပြောရဘူးလေ၊ ကြည့်စမ်း လူတွေနတ်တွေ၊ ကဲကဲကို မုန်းသွားတော့မယ်၊ အန်တီကို ပြန်တောင်းပန်လိုက်”

ကဲကဲက ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောပဲ ဒေါ်ငုဝါကို စေစောင်းပေစောင်း ကြည့်လေသည်။

“ကဲပါ ကလေးလည်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ ကိုယ်ရှု့ကိုယ်ပြန် ပတ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲထင်တယ်၊ ငုဝါ ဒီအဆဲတွေ မင်းပဲ သင်ပေးထားတာ မှတ်လား၊ ကာလဝိဘက် နောက်ပိုးတတ်တာပေါ့ကွယ်၊ ကိုင်း... သမီးရေ ဖိုးကဲကိုသာ ကိုယ်လတ်သန့်စင် ပေးလိုက်တော့ ပြီးရင် ကြီးမေ ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲလေးလုပ်ထားတာ စားလိုက်ကြဦး”

သွေး ဘာမှမပြောသာတော့ပဲ ကဲကဲကိုချီကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။

“ကဲကဲဆိုးတယ်ကွာ၊ မမ မချစ်တော့ဘူး”

ကဲကဲက ငြိမ်သက်နေသည်။ အခန်းထဲရောက်၍ သူ့ အားချပေးပြီး မိမိလွယ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ် တင်ပေးရင်း

“မိကျွဲ သနပ်ခါးချည်းပဲ မသွေးနဲ့ နဲ့သာဖြူလေးပါ သွေးထားလိုက်၊ ညနေဘက် ရေချိုးရတော့ အအေးပတ်မှာ ရတယ်”

အင်္ကျီထုတ်နေစဉ် အသံတိတ်နေသဖြင့် ကြည့်လိုက်တာ အခန်းထောင့်တစ်နေရာ၌ မိမိတို့အား ကြောခိုင်းကာ သတိပေးပြီး ရပ်နေလေသည်။

“ဟင် ကဲကဲ... သား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သွေး ရင်ထိတ်သွားသည်။ ကဲကဲသည် စိတ်ဆိုးစိတ်ထောက်ခြင်း လုံးဝမရှိသည့် ကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သွန်သင်ဆုံးမရ လွယ်ကူပြီး ချစ်စရာကောင်းသော ကလေးဖြစ်သည်။

သွေး ကမန်းကတန်း ကဲကဲရိုရာ ပြေးသွားလိုက်သည်။ ကဲကဲမျက်ရည်ကျကာ ကြိတ်ငိုနေသည်။

“ဟယ်... သားလေးရယ်”

သွေးက ကမန်းကတန်းချီကာ မျက်ရည်များကို နှစ်ပေးရင်း အကြောင်းရင်းကို ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်လာသည်။ မိမိက မချစ်တော့ဘူးပြော၍ ဝမ်းနည်းသွားတာ...

“တိတ်တိတ် သားကဆဲတော့ မမက မချစ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပါ၊ တကယ်တော့ မမက ကဲကဲကို သိပ်ချစ်တာပါ၊ ဤကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ကဲကဲကိုသာ မမက အချစ်သိလား၊ ကဲကဲကိုလည်း မမက ချစ်သလို တကမ္ဘာလုံးမှာ

ရီရီသမ္မာလူတွေ အားလုံးကလည်း ချစ်စေချင်လို့ပါ။ လိဇွာတယ် တိတ်နော်တိတ်”

ကဲကဲ ငိုကြောမရှည် ခဏတွင်းပင် တိတ်သွားသဖြင့် ကဲကဲကို ရေချိုးသနပ်ခါးလိမ်း၊ နံ့သာဖြူ လိမ်းပေးစဉ်မှာပင် ကဲကဲသည် မျက်တောင်စဉ်းကာ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

“ဟောတော် ဒီကလေး ကျောင်းမှာ မအိပ်ခဲ့ဘူးထင်တယ်၊ အိပ်ပါစေ၊ ငါးနာရီလောက်မှ နှိုးမယ်”

“ကဲကဲ ဘာမှမစားရသေးဘူးထင်တယ်”

“ဘယ်နေ့မလဲ မမက ကျောင်းသွားကြိုကတည်းက ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးနဲ့ လိမ္မော်သီး လမ်းမှာကျွေးခဲ့ပြီးပြီ”

ကဲကဲကို ချသိပ်ပြီး ရေချိုးပြီးသည်နှင့် အောက်ထဲသို့ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ ဒေါ်ငုဝါ ရှိနေသေးသည်။ ဒေါ်ငုဝါ မျက်နှာမကောင်း။

“ကဲကဲ အိပ်သွားပြီဆို”

မိကျွဲက အရင်သတင်းပို့ထားပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သွေးသဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ၊ ကျောင်းမှာ အိပ်ချိန်မှာ မအိပ်ဘူးထင်တယ်၊ ငါးနာရီမှ ပြန်နှိုးပြီး စက်ဘီးတစ်ပတ်လောက်စီး၊ ထမင်းကျွေးပြီး ကစားရင်း စာသင်ပေးရင်း အိပ်ချင်သွားတာနဲ့ ထပ်သိပ်လိုက်မယ်လေ ကြီးမေ”

“အေးအေး.. ကောင်းတယ်ကောင်းတယ်၊ လာပြန်”

မလည်း သမီးတို့ကို စောင့်နေတာနဲ့ မစားဖြစ်သေးဘူး၊ ငုဝါတို့ပဲ ကျွေးရသေးတာ၊ ငုဝါ မင်းတူအိပ်နေတယ်၊ သွားကြည့်ရင်ကြည့်လေ”

ကြီးမေက ဒေါ်ငုဝါကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ သွေးရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ကြီးမေက မကျွဲကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်နှင့် မိကျွဲကပါ လိုက်တက်သွားလေသည်။

သွေးရင်ထဲ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ ဒေါ်ငုဝါအပေါ်၌ စာလေးကို အဆဲနှင့် ရိုင်းစိုင်းသော အပြုအမူ သင်ပေးသည်ဆိုကတည်းက မချစ်မနှစ်သက်နိုင်ပေ။ သို့သော် မိမိက သခစား ကလေးထိန်းတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့က သွေးသားအရင်းအချာတွေပဲလေ။

“ကြက်တူရွေးကတော်တော် မယ်ဘော်ကဲကဲ” အဖြစ်မခံနိုင်သော်လည်း ကဲကဲနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်တော့ အဆိုးကို လက်မခံနိုင်ပါ။

“ငုဝါတော့ ဖီလင်ဖြစ်နေပြီလေ”

“သွေးလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ကြီးမေ”

“ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့၊ ကဲကဲ လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး လူတော်လူကောင်းလေးဖြစ်ဖို့က အဓိကပဲ၊ သူ ဘာတွေပဲ ပြောပြော တောင်းဆိုဆို ကြီးမေ အရေးမစိုက်ဘူး၊ ကြီးမေတို့ သူ့ကို အိမ်လာခွင့်ပေးတာတောင် သူက ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်၊ လာခွင့်မပေးလည်း သူတို့ဘက်က ဘာတတ်နိုင်မှာ

လဲ၊ လသားအရွယ် လူမမယ်လေးကိုပစ်ပြီး လင်ငယ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ကြီးလေးတဲ့အပြစ်က သံသရာဆုံးတဲ့အထိ ကြွေးကျေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲပါလေ အဲဒီအကြောင်းတွေဖယ်ထား စားလိုက်ဦး၊ ကဲကဲလည်း ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲကြိုက်တယ်”

“နောက်ဆိုရင် ကားလာကြိုရင် ဦးလေးဖိုးထူးနဲ့သာ ချိုင်နဲ့ထည့်ပေးလိုက်ပါ ကြီးမေ၊ သွေး. . သားကို လမ်းနှုတ် ကျွေးခဲ့မယ်၊ ခုလည်း ငှက်ပျောသီးနဲ့ လိမ္မော်သီး ဝယ်သွားပြီ ကျွေးခဲ့လို့ ဗိုက်တင်းပြီး အိပ်သွားတာပါ”

သွေးက တဆတ်ထည်း စောစောက ကဲကဲစိတ်ကောက်ပုံ ဝမ်းနည်းတကြီး ငိုကြွေးပုံကို ပြောပြလိုက်မိသည်။

“ဖြစ်ရလေ ကဲကဲက သွေးအပေါ် တွယ်တာနေတာတယ်၊ ငါ့မြေးလေး သနားပါတယ်ကွယ်၊ ဒီအရွယ်မှာ မိခင်ရင်ခွင်ထဲ အပြည့်အဝ နားရမယ့် အရွယ်လေးပါ”

ကြီးမေက မျက်ရည်စမ်းစမ်းစမ်းစမ်းနှင့် စိတ်ကောင်း ဖြစ်နေလေပြီ။ သွေးက နှစ်သိမ့်ရသည်။

“ကဲကဲက မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ ရောက်နေတဲ့ ကလေးတွေထက်စာရင် အများကြီးကံကောင်းပါတယ် ကြီးမေ၊ ဤမေလို မေတ္တာတရားကြီးမားတဲ့အဖွား၊ သားအပေါ် မျက်နှာအညိုမခံတဲ့အဖေ၊ ပြီးတော့ ဒေါ်စိန်အေးတို့လို သစ္စာရှိတဲ့ လူတွေ ရှိနေတာကိုကဲကဲ ကဲကဲ ကံကောင်းပါသေးတယ်”

“အေးလေ. . ဒီလိုပဲ တွေးယူရမှာပေါ့၊ ကဲ စားစား

သမီးလည်း ဆာရောပေါ့၊ ကျောင်းသွားရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်၊ ဒီနေ့ တစ်နာရီလောက်မှာ ကလပ်စ်ပြီး အယ် ကြီးမေ၊ အားချိန်မှာ စာကျက်နေလိုက်တယ်၊ ပြီးမှ ကဲကဲ ကျောင်းဆင်းချိန်ကို လာကြိုခိုင်းတော့ အတော်ပဲ”

“အိမ်စောစောပြန်နားလည်း ရတာပဲ သမီးရယ်”

“လမ်းမှာ အသွားအပြန်အချိန်တွေ ပုပ်မှာစိုးလို့ပါ။ ပါပါတယ် ကြီးမေ၊ သွေးဈေးရောင်းရင်းလည်း စာကျက်တတ်ပါတယ်၊ ထမင်းအိုးတယ်ရင်းလည်း ကျက်တတ်တာပဲ”

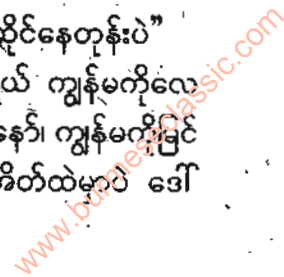
“ဪ. . ကလေးရယ်၊ မင်းဟာ လောကကို အနိုင်ရအောင် အနွဲ့မပေးတတ်တဲ့ ကလေးပါလား၊ တော်တယ် ဒီလို စိတ်ဓါတ်မျိုးရှိတဲ့ သမီးဘဝဟာ ဘယ်တော့မှ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်မှာမဟုတ်ဘူး”

သွေးသည် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားပြီး သက်ဆွဲကိုသာ တစ်ပန်းကန်ပြီးအောင် ငုံ့စားလိုက်လေသည်။ နောက် အပေါ်ထပ်တက်ရန် ကြံပြီးမှ. . .

“ဒေါ်လေးစိန် ဒေါ်ငုဝါ ရှိသေးသလား”

“ရှိသေးတယ်၊ သူ့တူအနားမှာ ထိုင်နေတုန်းပဲ”

“နေပါစေ၊ ဒါဖြင့် ဒေါ်လေးစိန်ရယ် ကျွန်မကိုလေ့လာလှိုင်မျက်နှာနဲ့ စာအုပ်လေး ယူပေးပါနော်၊ ကျွန်မကိုမြင်ရင် သူ တစ်မျိုးဖြစ်သွားမှာစိုးလို့၊ လွယ်အိတ်ထဲမှာပဲ ဒေါ်လေးစိန်. . ကန်တော့နော် ကန်တော့”

“အေးပါ..”

ကြီးမေက ပြုံးကာ...

“ဘာဖြစ်လဲ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် တက်သွားရင်”

“ဒေါ်ငုဝါကို အကုသိုလ်မပေးချင်လို့ပါ။ ကဲကဲ သူ့ကြီးတော် နေပါစေလေ၊ ဒေါ်ငုဝါ သွေးအပေါ် လိုလားမှု မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ စေတနာမှန်တဲ့ ကံတရားပဲလေ”

ကြီးမေသည် သားငါးယောက်ကို လူလားမြောက်အောင် မွေးဖွားနိုင်ခဲ့သော မိခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အပွေးအပင် သိပေမည်။ မြေးကဲကဲနှင့်သား အသက်အရွယ်အားဖြင့် ကွာခြားမှုကြောင့် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ဒေါ်လေးစိန်က သွေးစာအုပ်ကို ယူပေးရင်း...

“ကိုယ်တိုင်မယူနိုင်ပဲ ရှင်ကို တောင်းခိုင်းရအောင် တော်တော်နေရာရနေပါလားတဲ့၊ မကြာခင် ကဲကဲအဖေ နေရာယူပြီး အိမ်ရဲ့အရှင်သခင်မ ဖြစ်တော့မယ့်လူဆိုတော့ ဖာထေးကြပေါ့လေတဲ့၊ ပြောလွတ်လိုက်သေးတယ်”

ဒေါ်လေးစိန်က ပြောရမှန်းမသိ မပြောရမှန်းမသိ သွေးအားပြောချလိုက်ရာ သွေးရင်ထဲ ဘုရားတလိုက်သည်။ ကြီးမေက...

“ဟဲ့ မစိန်အေးရဲ့ နင်ပြောလိုက်ပါလား၊ အဲဒီနေရာ

ရှင်မဖြစ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်လို့”

“မပြောရဲပါဘူး အစ်မရယ်”

သွေးလည်း မျက်နှာကြီး တစ်ခုလုံး ထူပူပြီး ဒေါ်စိန်အေးလက်ထဲမှ စာအုပ်ကိုသာယူပြီး ခြံထဲဆင်းခဲ့သည်။ သစ်ပင်အရိပ် ကောင်းကောင်းတစ်နေရာတွင် ထိုင်ပြီး စာကျက်နေလိုက်သည်။

အာရုံတွေက လွင့်ပါးချင်သည်။

ကိုယ့်ဘဝက သူတစ်ပါးကို မှီခိုကာ ဝမ်းကျောင်းနေရသည့် ဘဝဖြစ်၍ မျက်နှာငယ်လေသည်။ ထိကပါး ရိကပါး ပြောဆိုစွပ်စွဲခြင်းကို သွေးခံလိုက်ရလေပြီ။

သွေးအိမ်ကြီးသို့ ရောက်လာရခြင်း၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်မှာ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် အစီအစဉ်မှလွဲ၍ သွေး၌ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိ။

အဓိက သွေးပညာရေး ဆုံးခန်းတိုင်ဖို့အတွက် လုံလောက်သော အခကြေးငွေကိုလိုသည်။

နောက် အခကြေးငွေယူထားသော အလုပ်အပေါ် စေတနာပါဖို့အတွက် ကဲကဲအပေါ် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးမည်။ ထိုနှစ်ချက်ပဲ သွေးမှာရှိသည်။

သို့သော် ကဲကဲအဖေနှင့် ပတ်သက်၍ သွေး၌ ရည်ရွယ်ချက် မရှိခဲ့ပါ။

ကဲကဲအဖေအပေါ် တွေ့စကတည်းက ကြောက်ရွံ့သလို တုန်လှုပ်မိသည်။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် ပါတ်

သက်၍ စတင်ခံစားရသော ခံစားချက်ပင်။
 နောက် ဂရုဏာသက်လာသည်။
 နောက် စေတနာထားလာမိသည်။
 ဒါတွေသည် သွေး၏ ဖြူစင်သော မေတ္တာစိတ်ရင်း
 သာလျှင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်။
 သို့သော် ငြိမ်သက်နေသော ကန်ရေပြင်ထဲ ခုန်ချ
 လိုက်သကဲ့သို့...
 ဒေါ်ငုဝါ၏ စကားက သွေး၏ နှလုံးသားကို လှိုင်းစ
 ယက် ထဲသွားစေသည်ကိုတော့ သွေးခံစားနားလည်လာပေ
 ပြီ...။

အခန်း(၁၄)

“ဟင့်အင်း အန်တီနဲ့မနေဘူး မမနဲ့ပဲနေမယ်။
 မမရေ... မမ”

သွေးနားထဲ ကဲကဲ၏အသံသည် အလိုအလျောက်
 တိုးဝင်လာသည်။ သွေး ကမန်းကတန်း ဖိမိတ်ပြန်ဝင်စဉ်
 ဆီတီကိုအောက်၌လည်း ဦးမင်းခန့်၏ ကားကို တွေ့လိုက်
 သဖြင့် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘တဒုံးဒုံး’ ပြေးဆင်းလာသံနှင့်အတူ “မမရေ . . မမကဲကဲကို ရာခေါ်ပါ . . ကဲကဲ နေဘူး၊ မမတွားရဘူး”

ကဲကဲ၏ငိုသံနှင့် အော်ဟစ်သံသည် ကမ္ဘာပျက်တော့မည့်အလား ရှိနေသည်။

သွေးက လှမ်းအသံပြုလုပ်ရင်း အိမ်ထဲပြေးဝင်ခဲ့ရသည်။

“ကဲကဲ မမရှိတယ်၊ မငိုနဲ့ အရမ်းမဆင်းနဲ့နော် မမလာပြီ”

“သား . . ကျမယ်”

မိကျွန်းနှင့် ဒေါ်ငုဝါကလည်း ကဲကဲမကျစေရန် ထိမ်းရင်း လိုက်လာသော်ငြား၊ ကဲကဲက ဘယ်သူ့အကိုင်မှ မခံ။

ဦးမင်းခန့်က အပြေးအလွှားပင် တက်ကာ ကဲကဲကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။

သွေးနောက်ကျသွားသည်။

သို့သော် ကဲကဲက သွေးဘက်သို့ ယိမ်းထိုးကာ . .

“မမ . . မမချီပါ၊ မမ ချီ”

ဦးမင်းခန့်က သွေးအား မကျေမနပ် ကြည့်သည်။

“မင်းတာဝန်က ဘာလဲဆိုတာ မင်းမေ့နေသလား”

ကလေးမ မျက်နှာသာပေး ရွှေအေးပန်းကန်မတက်နဲ့ သားသာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားရင် မင်းကိုငါ လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

သွေး ကဲကဲကို လှမ်းချီလိုက်ရင်း ဦးမင်းခန့် ပြောသည်။

ကို ခေါင်းငုံ့ခံလိုက်သည်။

မိမိမှားသွားခဲ့သည်ကိုး၊ ဒေါ်ငုဝါအပေါ် ဂရုစိုက်ခဲ့မိသည့်အတွက် မှားသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ငုဝါကိုတော့ ဘာမှမပြောပဲ အပေါ်ထပ်သို့ တောက်လျှောက်တက်သွားသော ဦးမင်းခန့်ကို ကြီးမေက “တဟဲ့ဟဲ့” ဟု ဟန့်တားရင်း လိုက်ပါသွားလေသည်။

ကဲကဲက သွေးအား တောက်တဲ့ကပ် တွယ်ကပ်ထားသည်။

သွေးက ရင်နာသည့်ကြားက ကဲကဲအငိုတိတ်စေရန် ချော့မော့ရင်း . .

“သားသားကို အန်တီစောင့်နေတုန်း မမက စာခဏလေး သွားကျက်တာပါ။ မမ ကဲကဲကို ပစ်မသွားပါဘူး၊ ကဲလေးနာရီခွဲပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲ နည်းနည်းစားပြီး မမနဲ့ကဲကဲ ခြံထဲဆင်းကစားမယ်နော်”

“ကဲကဲ စက်ဘီးစီရမှားရား မမ”

“အေး . . မမ ကဲကဲကို နှစ်ဘီးနဲ့ စက်ဘီးစီး သင်ရအမယ်နော်၊ လာ . . ခေါက်ဆွဲနည်းနည်းစားလိုက်ဦး၊ ကဲကဲကြိုက်တယ်ဆိုလို့ ကဲကဲဘွားဘွားက လုပ်ထားပေးတာ”

“ဟုတ်ရား၊ ဘွားဘွားက သားကို ချစ်ရို့ပေါ့နော်”

“ချစ်တာပေါ့၊ ကဲကဲကို ဘွားဘွားကလည်း အများကြီး ချစ်တာပဲ”

“မမကရော ချစ်ရား”

“ချစ်တာပေါ့ ကဲကဲရဲ့”

“အများကျီးရား”

“အများကြီးပေါ့။ ကဲ. . ဟ စားမယ်၊ မြန်မြန်ဝါးမယ်၊

မြန်မြန်ကုန်ရင် များများဆော့ရမယ်”

ကဲကဲကို မျက်ရည်နှုပ်ချေးများကို သုတ်သင်ပေးပြီး ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲတစ်ပန်းကန် ကျွေးလိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် ကုန်သွားသည်။ ရေတိုက်ပြီး ခြံထဲဆင်းကာ နှစ်ဘီးစက်ဘီးကလေးဖြင့် ကဲကဲကို စီးစေပြီး လိုက်ထိမ်းပေးသည်။

ထိုအချိန်၌ မိမိကို ဘယ်သူတွေ စောင့်ကြည့်နေမည်ကို သွေးဂရုမစိုက်နိုင်၊ ကဲကဲ ထိခိုက်မှု မဖြစ်စေရေးကိုသာ သွေးဂရုစိုက်နေစဉ်. . .

မိကျွဲရောက်လာပြီး. . .

“ပေး မမ. . ကျွန်မ တလဲလိုက်မယ်”

“နေပါစေ မိကျွဲ ကဲကဲ မကျွမ်းကျင်သေးဘူး၊ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ ငါပဲလိုက်မယ်”

သွေးရင်ထဲက ကဲကဲအပေါ်လည်း စေတနာထားပါသည်။

သို့သော် ကဲကဲဖခင် ဦးမင်းခန့်စည်သူ၏ အပြောတော့ ခက်စက်လွန်းလှသည်။ မိမိအပေါ်၌ ငွေဝယ်ကျွန်များ မှတ်နေသလား၊ သွေးကိုယ့်နေရာကိုယ် သိတော့မည်၊ ထပ်မံ အပြောမခံနိုင်တော့။

“ဆရာက လွှတ်လိုက်လို့ပါ”

“ရတယ် မိကျွဲ၊ နင်သွားတော့ ငါ့တာဝန် ငါလုပ်ပါရစေ”

သွေးရင်ထဲ ထိုစကားက အတော့်ကို ထိရုန်ကျင့်လျက်ရှိပြီး “မျက်နှာသာပေး ရွှေဈေးပန်းကန်မတက်နဲ့”တဲ့ သွေးအပေါ် ဘယ်အငြိုးအတေးနှင့်များ ယခုလောက်အထိ ခုန်းတီးနေရပါလိမ့်။

ကဲကဲကတော့ ပျော်မြူးကာ အသံပေါင်းစုံထွက်ကာ စက်ဘီးစီးနေသည်။ ကလေးများသည် သတ္တိရှိခြင်းကြောင့် အတတ်မြန်သည်။

ကဲကဲကို လက်လွတ်၍ ရသည့်တိုင် သွေးက အနားမယူဘဲ တစ်ကောက်ကောက် လိုက်နေသည်။ ခုနေသာထက် တစ်ခုထပ်မံဖြစ်ပွားလျှင် သွေးကို ဦးမင်းခန့် ခွင့်သွတ်လိမ့်မည်မဟုတ်။

“မမ မောဘီရား”

ကဲကဲက သူ ခြေထောက်ညောင်းလေပြီထင်သည်။

“မောပြီ ကဲကဲ”

“ဒါဖြင့် ကဲကဲရဲ့ စီးတော့ဘူး”

“ကဲ ဒါဖြင့် မိကျွဲရေ၊ သိမ်းလိုက်တော့. . လာ ကဲကဲ အချိုးပေး အိမ်ထဲဝင်ကြမယ်၊ ကဲကဲ ညောင်းရောပေါ့၊ ပြီးမှ ခြင်တွေလာပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

www.burmeseclassic.com

ကဲကဲကိုချီကာ အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာစဉ် အပေါ်ဆုံးထပ် လသာဆောင်ပေါ်မှ လူရိပ်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

ဦးမင်းခန့်များလား မစူးစမ်းရဲ၊ ဦးမင်းခန့်ကလွဲပြီး ကြီးမေလည်း မဖြစ်နိုင်၊ ကြီးမေက အပေါ်ဆုံးထပ်ကို တက်ခဲ့သည်။ ညအိပ်ရာဝင် တုရားရှိုးခိုးချိန်မှအပ တက်လေ့တက်ထမရှိ။

အိမ်ထဲမှာ အခြားလူပိုလည်း မရှိတော့၊ ဦးမင်းခန့်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သေချာစွာသိရန် မော့ကြည့်လိုက်၍ ဦးမင်းခန့် ဖြစ်နေပါက သူ၏ အပြစ်ရှာသော မျက်လုံးကြီးများနှင့် ရင်ဆိုင်ရဦးမည်။ ထိုအခါ သွေးသာလျှင် ရင်ထဲ ခံရခက်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကိုသာ ထပ်မံခံစားရပေလိမ့်မည်။

ရှိပါစေတော့ ကဲကဲကို ဂရုစိုက်ဖို့ဟာ သွေးတာဝန်တို့ တာဝန်ထက်ပိုတဲ့ သွေးရင်ထဲက မေတ္တာစေတနာကိုတော့ ဦးမင်းခန့် နားလည်မည်မထင်ပါ။

“ကဲကဲကို မမပြောစရာ ရှိသေးတယ်”

ကဲကဲ၏လက်နှင့် ခြေထောက်ကလေးများကို ဝတ်ကလေးနှင့် သုတ်ပေးပြီး ချွေးကလေးများကိုလည်း ဝတ်ခြောက်ကလေးနှင့် အရင်သုတ်ပေးပြီးမှ ရေစိုအဝတ် သုတ်ပေးကာ အဝတ်လဲပေးလိုက်သည်။

သွေး၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြီးမေက ကျေနပ်နေသည်။

“ကဲကဲအန်တီကို ဘာဖြစ်လို့ မခေါ်တာလဲကွယ်”

ကြီးမေ၏ မေးခွန်းကို ကဲကဲက ရုတ်တရက် မဖြေပဲ မျက်လုံးရွဲကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်ပြီးမှ သွေးကို လှမ်းကြည့်သည်။ သွေးက . .

“ဘွားဘွားမေးနေတာ ဖြေလိုက်လေသား”

“မမကို ကရားဂျီးနဲ့ ရိုက်တွားဘီရဲ့ ပြောရာဂိုး ဘွားဘွားရဲ့”

သွေး ငုဝါ၏ မနာလိုစိတ်ကို ခံစားကြည့်သည်။ သူ့တူ တွယ်တာမှုသည် သူတို့သာ ဖြစ်စေချင်မည်။ သူ့ညီမကြောင့်သာ သူတို့ ရှုံးနိမ့်နေရသော်လည်း ကဲကဲကိုတော့ ဝိုင်ဆိုင်ချင်ကြပေလိမ့်မည်။ ကဲကဲသာ နားလည်လာပါက အမေဟာ အမေပဲ၊ ကဲကဲ နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မည် ထင်သည်။

“ဒီနေ့ ဘာစာတွေ သင်ပေးလိုက်သလဲ၊ ကဲကဲ မမကို ပြောပြမိဦး”

“ဝရုံး”

“သီချင်းကော”

“ကြွက်သီချင်း၊ မမရဲ့ ကဲကဲမေ့နေဘီ”

“ဟုတ်ပြီ ဒါဆို ထမင်းစားပြီးရင် ကာတွန်းကားကြည့်မယ်၊ ပြီးမှ ကျောင်းမှာဘာလုပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာကို ကဲကဲက မေ့ကိုပြောပြရင် မမက ကဲကဲကို ပုံပြောပြပြီး အိပ်ကြမယ်နော်”

“မမ ကဲကဲနဲ့ အိပ်ရမှာနော်၊ ဘယ်မှ ရှောက်တွားရ
ဘူး”

“အေးပါ ကလေးရယ်၊ မမက သားသားအန်တီရှိနေ
လို့ ခြံထဲမှာ စာခဏ သွားကျက်တာပါ၊ ဘယ်ကုလားကြီးနဲ့မှ
မလိုက်ဘူး”

“ဒကယ်ရား”

“တကယ်ပေါ့”

ထိုကိစ္စနဲ့ပါတ်သက်တိုင်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထား
သော်လည်း သွေးရင်မှာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်လာသည်။

သွေးမေ့ပျောက်လိုက်ချင်သည်။

သို့သော် သွေး၏ နုနယ်သော နှလုံးသားကိုထား
အနာတရဖြစ်စေသည်။

ဒေါ်လေး၏ ရက်ရက်စက်စက် အပြောအဆိုများထံ
ခံနိုင်ခဲ့သော်လည်း ဦးမင်းခန့်၏ ရင့်သီးသော အပြောသည်
သွေးရင်ထဲ နာကျင်မှုက လွယ်လင့်တကူ ပျောက်လိမ့်မည်
ဟုတ်ကြောင်း သွေးကိုယ်သွေး သိနေလေပြီ။

အခန်း(၁၅)

“မမသွေး”

“ဘာလဲ မိကျွ”

“ကဲကဲကို ကျွန်မ စောင့်ကြည့်ပေးပါမယ်၊ ဆရာက
ဆိုထပ်ကို လာခဲ့ပါဦးတဲ့”

သွေး တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားသည်။ ညနေကကိစ္စ
မကျေအေးသေးဘူး ထင်ပါသည်။

ကဲကဲအိပ်ပျော်သွားသဖြင့် စာကျက်နေသော မိမိ

www.burmeseclassic.com

၁၄၈

မြူးလဲခင်

အား မိကျွဲက လာပြောလေသည်။

“အေးအေး.. .”

ကဲကဲနိုးလာလျှင်.. ကဲကဲအနားမှာ တစ်ယောက်
ယောက်ရှိနေရမည်ဟု ဦးမင်းခန့်က တွက်ထားသည်။ သွေး
ကတော့ နောက်နှစ်လောက်ဆိုလျှင် ကဲကဲနိုးလျှင် သူ့ဖာသံ
သူထပြီး သူ့တွေ့လိုသူကို လိုက်ရှာစေလိုသည်။

သွေးအပေါ်ထပ်သို့ မဝံ့မရဲ တက်ခဲ့သည်။ အပေါ်
ထပ် ဧည့်ခန်းတွင် စာဖတ်နေသော ဦးမင်းခန့်က.. .

“ထိုင် ကလေးမ”

သွေး မဝံ့မရဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဦးမင်းခန့်ထံမှ စကားမဟသေးမချင်း သွေးဘာ

မပြောပဲ ခေါင်းကလေး ငုံ့နေလိုက်သည်။

“ညနေက ငါ အကျိုးအကြောင်း မသိသေးပဲ၊ မင်း
ဆူလိုက်မိတယ်၊ ဒီအတွက် ငါမှားပါတယ်”

ဦးမင်းခန့်သည် အမှားကို မှားမှန်းသိသည်နှင့် တော်
ပန်ရဲသည်။ အချို့လူများသည် မှားမှန်းသိသွားသော်လည်း
ဝန်ခံဖို့အရေးကို အင်မတန် တွန့်ဆုတ်တတ်သော တလွဲအ
ရှိတတ်သည်။ ဦးမင်းခန့်က ထိုသို့မဟုတ်.. .

“ရုတ်တရက်ဆိုတော့ သားလိမ့်ကျသွားမှာ ဖို့
တာလည်းတကြောင်း သားဘဝမှာ ဒီလောက်ကြီး ဝမ်းန
တကြီး ငိုကြွေးတာမျိုး မတွေ့ခဲ့စဖူး တွေ့လိုက်ရတာက
ကြောင်းကြောင့် ထူပူသွားပြီး ပြောမိပြောရာ ပြောချလို

တယ်၊ မေမေက ငါ့အမှားကို ထောက်ပြခဲ့တဲ့အတွက် ငါမှား
သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတာ”

“ကျွန်မ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ”

ဘယ်လိုမှ မနေပါဘူးဟု ဆက်ပြောလိုသော်လည်း
ပြော၍မရတော့။

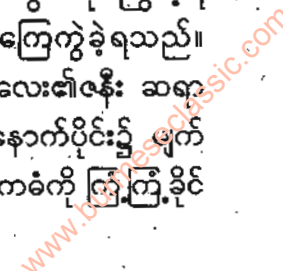
နှင့်နှင့်သီးသီး ပြောဆိုခြင်း ခံရတုန်းက ဝမ်းနည်းမှုကို
ထိန်းထားနိုင်သော်လည်း ယခုလို တစ်ဘက်က ဝန်ချတောင်း
ပန်သောအခါ၌ ဝမ်းနည်းမှုက ပို၍ခံစားလိုက်ရသည်။

ထိန်းထားခဲ့သမျှ မျက်ရည်တို့က ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်
ကျလာသောအခါ.. .

“ဟာ မငိုနဲ့လေ၊ မင်းကို ငါ ဆူနေတာ မဟုတ်ဘူး၊
တောင်းပန်နေတာ”

သွေးဘဝ၌ ဝမ်းနည်းတကြီး ရှိုက်ငိုခဲ့ရခြင်းတို့သည်
ကြိမ်ဖန်များစွာ ရှိခဲ့လေသည်။

အမေသေစဉ်က သိတတ်သော အရွယ်မဟုတ်သ
နှင့် ဘာမှသိရှိခံစားခဲ့ရခြင်း မရှိခဲ့၊ အမေနေရာကော အဘွား
နေရာပါ ပူထားပြီး မေတ္တာအပြည့်အဝ ပေးထားခဲ့သော
အဘွားဆုံးသွားစဉ်က အရွယ်နှင့်မလိုက်စွာ ငိုကြွေးခဲ့ရ
သည်။ နောက် အဖေဆုံးစဉ်၌ ထပ်မံကြေကွဲခဲ့ရသည်။
နောက် လေးလေးအိမ် ရောက်ပြီး လေးလေး၏ဇနီး ဆရာ
တော်ကြောင့် ကြိတ်၍ငိုကြွေးခဲ့ရပြီး နောက်ပိုင်း၌ မျက်
ရည်များ ခန်းခြောက်သွားခဲ့ သည်။ လောကဓံကို ကြုံကြုံခိုင်

ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့အတွက် ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ကို ဘေးချိတ်ထားခဲ့သည်။

ယခုတဖန် ဘေးဖယ်ထားသော ထိုဝမ်းနည်းခြင်းတို့သည် မိမိထံပါးသို့ ဆိုက်ရောက်လာလေပြီ။

“ဟာကွာ. . ကလေးမ မင်း အဲဒီလို ငိုနေတော့ ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ ကဲ. . သွားတော့ကွာ၊ သွားတော့”

သွေး ဘယ်သွားရမည်နည်း။

သွေး အခန်းရှိရာသို့သာ ပြန်ဆင်းပြေးခဲ့သည်။

“ဟင်း မမသွေး ဆရာက ဆူလိုက်ပြန်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မမ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သထိရပြီး ဝမ်းနည်းလို့ပါ။ ရပြီ မိကျွဲသွားတော့ ညီမရယ်”

သွေး ဦးမင်းခန့်နှင့် ဝါတ်သက်လာလျှင် အထိအခိုက်မခံနိုင်အောင် နှလုံးသားသည် နုနုကလေး ဖြစ်နေခြင်းတို့ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိလေသည်။

မျက်ရည်ကိုသုတ် ရေတစ်ခွက်သောက်လိုက်ပြီး စာကြည့်စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ မထိုင်ခင် ကဲကဲကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သေးသည်။ မျက်နှာကလေး ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက် အိပ်မောကျနေသော တလေးတစ်ယောက်၏ အပြစ်ကင်းစင်မှုမျိုးက မိမိအား ရုန်းမရစေသော သံယောဇဉ်ဟု သွေးနားလည်သည်။

သွေး ကဲကဲကို တကယ့်ကို နှလုံးသည်းပွတ်ကြားထဲ လှိုစိမ့်ထွက်လာသော မေတ္တာတရားနှင့် စေတနာအပြည့်အစုံ

ထားရှိမိခြင်းဖြစ်ကြောင်းပြောလျှင် ဘယ်သူမှ ယုံကြည်နိုင်ကြမည်မဟုတ်ပေ။

သွေး စာကြည့်စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ သောကဏ္ဍသမ္မုကို ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

မထုတ်ပစ်၍မဖြစ်၊ မထုတ်ပစ်လျှင် စာကျက်၍ ရနိုင်သိမ့်မည်မဟုတ်။

သွေးအား မျက်ရည်ကျအောင် ရင်မှာ နာကျင်စေအောင် ရင်ခုန်စေအောင် ဖန်တီးနိုင်သော ဦးမင်းခန့်ကိုတော့ နှုတ်တတ်နိုင်သမျှ ထိပ်တိုက်မတိုးမိစေရန် ရှောင်ရှားနေထိုင်တာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကဲကဲရယ် မင်းကိုတော့ ချစ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းအဖေကိုတော့ မမကြောက်တယ်ကွယ်”ဟု ရင်ထဲက ကဲကဲ၏ ဦးတိုင်တည်လိုက်ပြီး စာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။

အခန်း(၁၆)

မင်းခန့် သားနှင့် သွေးအခန်းဝတွင် ရပ်လိုက်ပြီးကာမှ ဝင်ရန် မဝံ့မရံ ဖြစ်မိသည်။ သင့်တော်ပါမလား မိမိအရိပ်၌ နားခိုနေသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဂုဏ်သိက္ခာကိုများ အလေးမထားရာ ကျလေမလားဟု တောမိလိုက်ပြီး ရပ်နေလိုက်သည်။

သို့သော် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျပြီး နည်းတကြီး ငိုကြွေးသွားသော မိန်းကလေးအပေါ် ဥပေ

မပြုရက်...။

ညနေက သားဖောဖြင့် ပြောလိုက်မိသော စကားက သိပ်ရင်သီးသွားသည်။

ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်သိပါက ထားတော့... သားနား မနေခြင်းအတွက် မိမိ၏ ထူထူပူပူ အပြောမျိုး ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ခွင့်လွှတ်နိုင်သည်။

နောက်ဆက်တွဲ “မျက်နှာသာပေး ရွှေအေးပန်းကန် မတက်နဲ့” ဆိုတာကတော့ လွန်သွားပြီ။ သွေးရောက်လာမှ သားအခြေအနေ တိုးတက်လာသည်ကို သိလျက်နှင့် သွေး၏ စိတ်ဓါတ်ကလေးနှင့် ဘဝအကြောင်းကိုသိလျက်နှင့် မိမိ ထိုမျှလောက် မနိမ့်သင့်၊ မပြောဆိုသင့်၊ ပြောပြီးမှ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ကို အံ့အားသင့်သွားပုံရသော စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲသွားသော မျက်ဝန်းဖြင့် မိမိအားကြည့်လိုက်သည်။ သွေး၏အကြည့်သည် မိမိနှလုံးသားကို ထိမှန်သွားစေသည်။

မိခင်က သွေးဘာကြောင့် ကဲကဲအားထားခဲ့ကာ ခြံထဲစာကျက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြတော့မှ ငုဝါအပေါ် ဒေါသထွက်ပြီးနောက် လုံးဝ အိမ်ရိပ်ကိုပင် မနင်းရဟု အမိန့် ထုတ်ကာ နှင့်ချလိုက်သည်။

ထိုအပြုအမူတွေအားလုံး မိမိသည် ရိုင်းစိုင်းသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ပမာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေမည်။

ရင်မှာရှိခဲ့သော အနာတရက မိမိစိတ်ကို အမြဲတစေ အရိပ်မည်းတစ်ခုကို လွှမ်းမိုးနှိပ်စက် အနိုင်ယူနေတတ်သည်။

“ဟဲ့ . . သား၊ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

သူ ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်သွားသည်။

နောက်ပါးမှ မိခင်အသံကြောင့် . . .

“သားကို ကြည့်ချင်တယ် မေမေ၊ ဝင်သင့်မဝင်သင့်”

“ဪ . . . အေး . . . မေမေပါ လိုက်ပေးမယ်၊ တံခါး

ခေါက်လိုက်သား”

မင်းခန့် ပင့်သက် ရှိုက်လိုက်မိလေသည်။

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

ကိုယ်ခေါက်လိုက်သော တံခါးသံကပင်လျှင် ခြောက်ခြားစရာကောင်းပြီး ရင်ကို ပဲ့တင်ထပ်ပြီး လှိုက်ခေါင်းသံ မြည်ဟီးစေသည်။

“စေ့ထားတာပါ . . . ဟင်”

တံခါးဖွင့်လာပြီး ပြောင်စင်ဝင်းမွတ်နေသော မျက်နှာဖူးဖူးလေးက ပေါ်လာပြီး သူ့ကိုမြင်တော့ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။ နောက် မိခင်ကို မြင်တော့မှ ပြုံးသွားပြီး . . .

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ ကြီးမေ”

“ဘာမှမခိုင်းပါဘူး သမီးရယ်”

“ကဲကဲကိုလေ သူ့အဖေက လာကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ ခါတိုင်း သားဖြစ်သူအိပ်မှ အိမ်ပြန်လာ၊ မနိုးခင် ထွက်သွားရတော့ သားကိုတွေ့ချင်ရင် အိပ်နေတဲ့အချိန်မှ လာကြည့်ရတာ”

မင်းခန့်တို့ ဝင်သာစေရန် သွေးက တံခါးကိုဖွင့်ကာ

ကိုယ်ကလေး ရှိရုံလေးနှင့် ဘေးတစ်ဘက်မှာ ရပ်ပေးသည်။ မင်းခန့်ရင်ထဲ ထိရှသွားသည်။ မိမိတို့အပေါ် ဒီလောက်အထိ အရိုအသေပေးဖို့ မလိုပါဘူးဟု ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း အခြေအနေ အရပ်ရပ်သည် မိခင်ရှိသဖြင့် သူ ထိန်းချုပ်ပြီး သား ဖြစ်သွားရသည်။

သွေးအခန်းလေးသည် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းလျက်ရှိသည်။ စားပွဲ၌ နှင်းဆီတစ်ပွင့် စိုက်ထားသည်။ ထိုးလိုးတန်းလန်း အဝတ်အစား လုံးဝ မတွေ့ရချေ။ ခတ္တာနှင့်များ ကွာပါ ခတ္တာတုံးက အိမ်ဖော်တွေ သုံးလေးယောက်နှင့်တောင် တစ်ခန်းလုံးပွနေသည်။

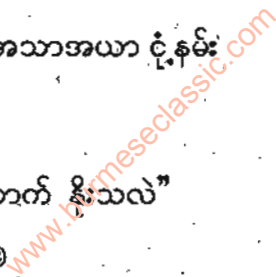
တန်းဆွဲတွေကတစ်မျိုး၊ လုံးတင်တွေကတစ်ဖုံ၊ ဝှမ်းပုံတွေကတစ်လီနှင့် အိမ်ပြန်မကပ်ခဲ့သည့်ရက်က သူ့အတွက် ဈားခဲ့ရသည်။

ခု သွေး၌ တန်းဆွဲပင် မမြင်ရချေ။ ကလေးရှိပါလျက် အလေးပစ္စည်းပင် မမြင်ရ၊ ဖက်လုံးခပ်ပျော့ပျော့လေးကို အားပါးတရထားဖက်ထားလျက် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသောသားထံမှ ကလေးပေါင်ဒါန့်ကလေးပင် သင်းယုံနေသည်။

သူ သား၏ ပါးစုံကြီးတဖက်ကို အသာအယာ ငုံ့နမ်းပြီး ခါးကို ပြန်မတ်လိုက်သည်။

“သွေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး . . .

“ညဘက် သား ဘယ်နှစ်ခါလောက် နိုးသလဲ”

“တစ်ခါလောက်ပဲ နိုးပါတယ်”

“မင်း အိပ်ရေးပျက်နေမလား”

“မပျက်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ကျင့်သားရနေပါပြီ”

“သေးဝတ်လဲတာတို့”

“လဲပေးပါတယ်ဆရာ၊ ကဲကဲက နှစ်ခါလောက်ပဲ ဆီးသွားပါတယ်၊ ကျွန်မ အိပ်ခါနီးတစ်ခါ တယ်ပေးလိုက်တယ်နောက် ကဲကဲနိုးချိန်တစ်ခါ ဒါပါပဲဆရာ”

“ညဘက် မိကျွဲကို ခေါ်အိပ်ပါလား”

“ရပါတယ်ဆရာ အပန်းမကြီးပါဘူး”

ထူးဆန်းဖွယ်ကောင်းသည်က မိခင်သည် သူတို့နှစ်ယောက်စကားထဲ လုံးဝ ဝင်မပါခြင်းပင်၊ ခပ်ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ကဲကဲ၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းဖြင့်ကြည့်ပြီး သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေသော သွေး၏ အိမ်ခန်းကို အကဲခတ်ကာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသည်။

မိခင်နှင့်သူသည် စိတ်သဘောထားခြင်း တူညီသည့် အချက်တွင် နေအိမ်သန့်ရှင်းသပ်ရပ် နေချင့်စဖွယ်ကို သဘောကျတတ်သည်။

“နေအိမ်”ဆိုကတည်းက နေချင့်စဖွယ် အပန်းဖြေချင့်စဖွယ် ဖြစ်နေမှ “နေအိမ်”ဟူသော အဓိပ္ပာယ်သည် ပြည့်စုံသည်ဟု ယူဆသည်။

မိခင်ငယ်ငယ်က သူ့ကိုယ်တိုင် အလုပ်ကိုလုပ်ပြီး အိမ်ဖော်များကိုလည်း ဟာကွက်မရှိ ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ သားထွက်

တိုလည်း စည်းကမ်းပေးခဲ့သည်။ အိမ်သည် အမြဲတစေ ဖိတ်ဖိတ်တောက်ပြီး ဖုန်မရှိ အမှိုက်မရှိ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ကဲ. . ကဲ. . စာကျက်တော့ သိပ်ညဉ့်နက်မခံနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးမိသားစုလိုပဲ နေပါ။ စာကျက်ရတာ ဗိုက်ဆာမယ်၊ စားစရာရှိတာတွေ စိတ်တိုင်းကျသာ ယူစားပါ။ ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးမေ”

မိခင်သည် သွေးအပေါ် တကယ်ပင်ကျေနပ်ကာ ချစ်ခင်နေသည်ဟု မင်းခန့် ရိပ်မိလိုက်သည်။

တကယ်တော့ သမီးငယ်သော မိခင်သည် ချွေးမများကို သမီးအဖြစ် ရလာလိမ့်မည် ထင်ခဲ့သော်လည်း ချွေးမများသည် သားများကိုပင် သူ့ရင်ခွင်မှ ဆွဲထုတ်ယူသွားကြသည်။

သို့သော် မိခင်က သဘာဝပေပဲဟု ခွင့်လွှတ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး သူ့ကိုတော့ ခွဲထုတ်ခွင့်မပေးပဲ အိမ်မှာပင် အတူနေစေသည်။ မိခင်သည် အသက်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ အတွေးအကြံက များလာလေလေ စိတ်လျော့ကာ တရားလေးနှင့် ဖြေလေလေဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးတော့ အိမ်ကြီးသည် ခတ္တုထက်ထက်တွင် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဗရမ်းဗတာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ယခုတဖန် မင်းခန့်တို့ ငယ်စဉ်ကလို အိမ်ကြီးသည် ပြန်လည်သစ်လွင်တောက်ပလာသည်။ ခေတ်မှီသော အမြင်

လေးများဖြင့် အခန်းဖွဲ့စည်းပုံကို ပြင်ဆင်လာသောအခါ သူတို့သားအမိများ၏ စိတ်နှလုံးပါ သစ်လွင်တောက်ပ လာခဲ့သည်။

သွေးအခန်းက ပြန်ထွက်လာပြီးနောက် မိခင်က..

“မေမေတော့ သွေးစိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားမှာကို သိပ် စိုးရိမ်တာ”

“ကျွန်တော့်အများအတွက် တောင်းပန်ပြီးပါပြီ”

“သူ လက်ခံသလား”

မင်းခန့် ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဖြေလေသား”

“သူ ငိုတယ် မေမေ”

“ဟုတ်လား ဒါဆို ကောင်းပါတယ်”

မိခင်က ကျေနပ်သောအပြုံးနှင့် ကောင်းပါတယ်ဟု သောစကားကို သူနားမလည်။

“ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

“မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်တယ် မောင်မင်းခန့်၊ မိန်းမတွေ ရဲ့စိတ်ကို မိန်းမချင်းပဲသိတယ်၊ တစ်နေ့တော့ မင်း နားလည် လာပါလိမ့်မယ်၊ မင်းကို မေမေတစ်ခု ပြောထားရဦးမယ်၊ တကယ်လို့များ မင်းသား ကဲကဲအတွက် အချိန်သိပ်မပေးနိုင် လို့ ဆရာမဌားချင်သေးသပဆိုရင် ထပ်ဌား၊ မေမေကတော့ သွေးကို သမီးအဖြစ်မွေးစားပြီး သူ့ကို ပညာပါရမီ ဖြည့်ပေး မယ်”

“မဌားပါဘူး မေမေ၊ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ယောက် သာ ထပ်ဌားလို့ရရင်.. ဌားပြီး ဒေါ်စိန်နဲ့ အိမ်သန့်ရှင်းရေး၊ ဖီးဖိုချောင် လုပ်ပါစေ၊ မိကျွဲကိုတော့ မေမေဝေယျာဝစ္စနဲ့ သား နဲ့သွေးအတွက်ပဲ လိုအပ်တာ လုပ်ပေးပါစေပေါ့”

“သားသဘောလေ၊ ဒါမှလည်း သွေးမရှိတဲ့အခါ မိကျွဲက နည်းနည်း ထိန်းထားပေးလို့ ရတာပေါ့၊ ကောင်းပါ တယ်၊ စိန်အေးစိတ်ကြိုက်သာ သူ့ရွာက မှာခိုင်းလိုက်မယ်၊ စ.. သား မေမေကို ဘာပြောစရာ ရှိသေးသလဲ”

“မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မေမေ သွားအိပ်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

မိခင်ထွက်သွားတော့မှ သူ ပင့်သက်ရွိုက်လိုက်မိ သည်။ မိခင်၏ ဆိုလိုရင်းကို သူ နားမလည်။

သူ တောင်းပန်လျက်နှင့် သွေးကဘာကြောင့် ဝမ်း နည်းတကြီး ငိုသွားရသနည်း။

သူ သိအောင်တော့ ကြိုးစားရမည်။

အခန်း(၁၇)

“ကဲကဲ ခြင်းတောင်းထဲမှာ ရေဗူး၊ ထမင်းဗူး
 လက်သုတ်ပုဝါ၊ စုံပြီလား မိကျွဲ”
 “စုံပြီ”
 “ဦးဖိုးထူး ကားထုတ်ထားပြီလား”
 “မတွေ့သေးဘူး၊ ဆရာကားပဲတွေ့တယ်”
 သွေးထပ်မမေးတော့ ဒီနေ့မှ ခုချိန်အထိ အပြင်ထွက်

တာ မတွေ့ရသေးသဖြင့် စိတ်ထဲ၌ ထူးဆန်းနေသည်။
 နံနက်စာ စားသောက်ပြီး သူ၏ အတက်ခံချီကော်စံကို
 ယူကာ...
 “သားရေ ပြီးပြီလား၊ ဒီနေ့ ဖေဖေ လိုက်ပို့ပေးမယ်”
 သွေးရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
 “ဖေဖေရိုက်မပို့နဲ့၊ မမနဲ့ပဲ သားတွားမယ်”
 “အေးလေ မမနဲ့ပဲ သွားပါ၊ သားနဲ့မမကို ဖေဖေက
 လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”
 ကဲကဲမျက်နှာလေး ဝင်းပသွားသည်။ ကလေးတစ်
 ယောက်၏လိုအပ်ချက်၌ အဓိကမှာ မိခင်ဖခင်၏ ဂရုစိုက်မှု
 စင် ဖြစ်သည်။
 သွေးငြင်းရန် အခွင့်မသာချေ။
 ကဲကဲ၏ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရှေးရှုကာ ဘာမှမပြော
 တော့ပဲ ပစ္စည်းများကို ကားပေါ်တင်လိုက်သည်။
 “ကဲကဲ ဘွားဘွားကို ရှိခိုးပြီး သွားမယ်”
 သွေးက အိမ်မှ အပြင်သို့ထွက်စဉ် အိမ်ဘုရားရှိခိုး
 အကြီးအကဲကို ရှိခိုးပြီးမှ ထွက်လေ့ရှိသော ထုံးစံကို ရထားပြီး
 ဖြစ်သဖြင့် ထိုလေ့လေးကို ကဲကဲကိုပါ လက်ဆင့်ကမ်း သင်
 ပြောပေးထားသည်။
 သွေးကိုယ်တိုင်လည်း ကြီးမေကို ကန်တော့သည်။
 ကားပေါ်၌ စက်နှိုးပြီး စောင့်နေသော ဦးမင်းခန့်ကိုလည်း
 သားနာရသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကဲကဲဖေဖေနဲ့ ရှေ့မှာ သွားထိုင်လိုက်နော်”

“ဟင့်အင်း မမနဲ့ပဲ ထိုင်မယ်”

“ထိုင်. . ထိုင်. . ကိုင်း ဖေဖေ ဘယ်သူ့ကျောင်းကို

အရင်ပို့ရမှာလဲ၊ ကဲကဲ. . .”

“သားသားကျောင်းကို”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဦးမင်းခန့် သဘောကောင်းနေသည်။ နဖူးကြောကြီးများ တွန့်မနေတော့။

မျက်နှာကကြည့်သာနေသောအခါ တော်တော်ချောမောခန့်ငြားသော ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် ပါလားဟု သွေး သတိပြုလိုက်မိသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာလွဲကာ. .

“ကဲကဲ ဒီနေ့ ဆရာမတွေ သင်လိုက်တဲ့ ကဗျာလေးတွေကို သေသေချာချာ မှတ်လာနော်၊ ဒါမှ မမက ပြန်သင်ပေးလို့ရမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ချရာမ”

နောက်တီးနောက်တောက် အပြောကလေးတွေထိုလည်း ကဲကဲက လုပ်ဇာတ်သေးသည်။

“မနတ်ဖြန် ကျောင်းပိတ်သလား ချာတိတ်”

သွေးက မိမိအား ကလေးမဟု ခေါ်သောကြောင့် မိမိအား မေးသည်ဟု မထင်မှတ်ပဲ. . .

“ကဲကဲ ဖေဖေမေးနေတယ် ဖြေလိုက်လေ”

“သားကို မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကိုမေးနေတာ၊ သားက စနေ၊ တနင်္ဂနွေပိတ်တယ်ဆိုတာ ငါ သိထားပြီးသား”

“မမဖြေရိုက်ရေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ လူကြီးမင်း”

ကဲကဲကို အရင်တုန့်ပြန်လိုက်ပြီးမှ သွေးက. . .

“ကျွန်မလည်း စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ပိတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ကောင်းပြီ မင်းအိမ်အတွက် ပစ္စည်းတွေ လိုက်ဝယ်

ပိတ်တယ်ပြောတယ်၊ ငါ မအားလို့ မပို့ဖြစ်တာ မနက်ဖြန် နောက်ရီလောက် လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ဖြစ်မလား”

“ရပါတယ် ဆရာ၊ ဦးဖိုးထူးနဲ့သွားလည်း ရပါတယ်”

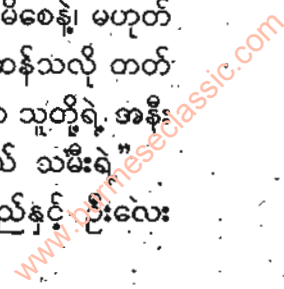
“သိတယ်၊ ငါလည်း အိမ်အတွက် လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ချင်သေးတယ်၊ သားအတွက်ကော သားက ဘာလိုလဲ သလဲဆိုတာ စဉ်းစားထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ လူကြီးမင်း”

သွေး ပြီးလိုက်မိသည်။ ချက်ချင်းပင် သွေးစကားကို အတုအမူလိုက်သည်။ ဒါကြောင့် ဦးလေးက ဆုံးမလိုက်သည်။

“တကလေးတွေရှေ့မှာ မဟုတ်တာ မလုပ်မိစေနဲ့၊ မဟုတ်တာ ပြောမိစေနဲ့ အတုအမူ အင်မတန် မြန်ဆန်သလို တတ်ကြတယ်၊ ကလေးတွေရဲ့ အနာဂတ်ဟာ သူတို့ရဲ့ အနီးအနားမှာ အုပ်ထိန်းသူအပေါ်မှာ မူတည်တယ် သမီးရဲ့”

“သွေးအတွေးသို့ ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် ဦးလေး”

အား သတိရသွားသည်။ ဦးလေးအတွက်တော့ သားထောင်
သမီးခံ မရှိသော်လည်း မယားနှင့် တပည့်၏ ပြုစုမှုကြောင့်
ပြန်လည်ကျမ်းမာကာ အေးချမ်းစွာ စာသင်ကြားသည်
တယ်လီဖုန်း လာသည်။ မိမိ၏ နောင်ရေးအတွက် စိတ်အေး
ချမ်းသာ သွားပုံရသည်။ ကျူရှင်မပြတော့သဖြင့် အေးအေး
စွာ အနားယူနိုင်ပုံရသည်။

သို့တိုင်အောင် အိမ်တိုင်ရာရောက် စာလာ
သော တပည့်များကိုတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြဆဲပင် ပြ
လိမ့်မည်ကို သွေးမှန်းဆမြင်ယောင်နေမိသည်။

“သား ကျောင်းတက်ရတာ ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်ရယ်”

“အိမ်မှာ မမနဲ့နေရတာကော”

“အညားဦးပျော်ရယ်”

ဦးမင်းခန့် ဘာကြောင့် ထိုမေးခွန်းထုတ်သည်
သွေးသိပါသည်။

အလုပ်ရှင်တစ်ဦးက အလုပ်သမားတစ်ဦး၏ အ
အသွေးကို စမ်းသပ်နေခြင်းဟု သွေး နားလည်ခံယူပြီး
ဖြစ်သည်။

သွေးသည် တာဝန်ဝတ္တရားထက် ကဲကဲအ
ကိုယ်ချင်းစာတရား အပြည့်နှင့် စေတနာမေတ္တာထား
ဆံခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို မိမိကိုယ်စောင့်နတ်ကလွဲပြီး ဘာ
သိနိုင်ပါ့မလဲ။

သို့နှင့် ကဲကဲနေသော နေ့ကလေးထိန်းကျောင်းရှေ့
ရောက်သည်နှင့် သွေးကိုယ်တိုင် ကဲကဲကိုချီ၊ တဘက်က
သည်း ခြင်းတောင်းဆွဲပြီး တံခါးဝ၌ စောင့်နေသော ဆရာမ
များလက်သို့ အပ်နှံလိုက်သည်။

“မမ တဲ့တာ၊ ဖေဖေ တဲ့တာ”

ကဲကဲ၏ အသံလေးက လွင်စီစွာ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

သွေးက “တဲ့တာ ကဲကဲ ဝင်တော့နော်၊ မမလာကြို
မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကဲကဲ သူ့အဆောင်ဘက်သို့ တောက်ဆတ်တောက်
ဆတ်နှင့် ထွက်သွားသည်။ နောက်လှည့်မကြည့်တော့။ သွေး
အားရုံရာသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။

ကားနားရောက်တော့ လွယ်အိတ်နှင့် ထမင်းဗူးကို
သွေးယူလိုက်စဉ် . . .

“ဘယ်လဲ”

“ကျောင်းသွားတော့ မလို့ပါ”

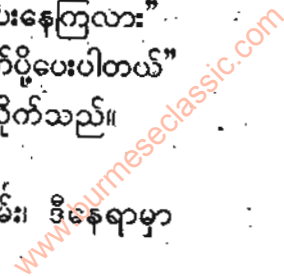
“ဖိုးထူးက မင်းကို ဒီလိုပဲ ချထားပေးနေကြလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းအထိ လိုက်ပို့ပေးပါတယ်”

သွေးမဝံ့မရဲ လှမ်းကြည့်ကာ ဖြေလိုက်သည်။

ဦးမင်းခန့် မျက်နှာကြီးနီရဲကာ . . .

“ဒါဖြင့် ကားပေါ် မြန်မြန်တက်စမ်း၊ ဒီနေရာမှာ

ဘယ်က အတ်စ်ကားရှိလို့ ဘယ်လိုသွားမှာလဲကွ၊ မင်း ငါ့ကို ရွဲနေတာလား”

“ရှင် မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးဆို မြန်မြန်တက်လေ”

“ဟုတ်..”

လူ့စိတ်တွေသည် ခန့်မှန်းရခက်သည်။

မနေ့ကပဲ မကျေမတန်သလို ဆူပူခဲ့သည်။ ယခုတော့ လည်း နားလည်၍မရအောင် သဘောကောင်းနေသည်။

ကားကို ဆောင့်ထွက်လိုက်ပြီး အတန်ကြာမှ..

“မင်းက ဘာသဘောလဲ၊ ငါ့အပေါ် မကျေနပ်သေးဘူးဆိုတဲ့သဘောလား၊ ငါ ဘယ်လိုမျိုး ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ တောင်ဝန်မှ မင်းကကျေနပ်နိုင်မှာလဲ၊ က.. ပြော”

သွေး အံ့ဩသွားသည်။ ဒါ လူ့စိမ်းတစ်ယောက်၏

သွေးအပေါ် အရေးပေးမှုလား၊ ချိုးနှိမ်မှုလား။

“ကျွန်မ ဆရာ့ကို မကျေမနပ်မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဆရာ တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူးရှင်”

သွေးက ထုန်ရီလိုက်မော့စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဦးမင်းခန့်က ကားကို လမ်းဘေးသို့ ချရပ်လိုက်ပြီး စက်သပ်လိုက်သည်။

“ဟင်..”

သွေးတုန်လှုပ်သွားသည်။

ဦးမင်းခန့်စည်သူသည် မိန်းမအရွပ်အရှင်း ကင်

သည်။ ဝိဘပေးစားသော မိန်းမကိုယူပြီး မိန်းမ၏ လော်လီဖောက်ပြားမှုကြောင့် အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်ခဲ့ရသည့် နောက်ပိုင်း မိန်းမတွေကို ရွဲရှာမှန်းတီးကာပို၍ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေခဲ့သူဟု သတင်းကြီးခဲ့သည်။

ယခု ဦးမင်းခန့်သည် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သော သွေးနှင့် လာရောက်ပတ်သက်နေလေပြီ။ သို့သော် ထိုပတ်သက်မှုက အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားပုံစံမျိုးသာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

“မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ ပြန်ပြော၊ ငါ ကောင်းကောင်းမကြားရဘူး”

“ကျွန်မ ဆရာ့ကို မကျေမနပ်မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဆရာ တောင်းပန်ပါနဲ့လို့ပါ”

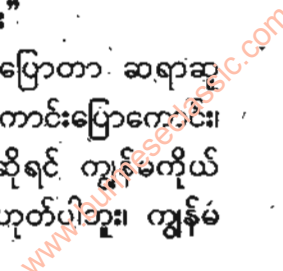
ဦးမင်းခန့်က သွေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ ရှောင်လွှဲချိန်မရလိုက်သဖြင့် မျက်လုံး

ခြင်း ဆုံမိကြသည်။ သွေး ရင်ခုန်သံ မြန်လာသည်။ မျက်လွှာချပစ်လိုက်သည်။

“မင်း တကယ်ကျေနပ်ခဲ့သလား”

“ကျေနပ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဆရာပြောတာ ဆရာဆရာသာ မှန်တာပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဖွ မပြောကောင်းပြောကောင်း၊

ဆဲတဲသာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ လုံးဝ ခွင့်လွှတ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ

အားလုံးရဲ့ မျက်နှာတွေထဲမှာ ကဲကဲမျက်နှာ တစ်ခုတည်းကို သာ အကြည့်သင့်ဆုံးပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ ရုတ်တရက် သားဇောစိတ်မွန် သွားလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် မင်း ကျေနပ်တယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် ငိုရတာလဲ”

မေးကာမှ ငိုချင်လာသည်။ သို့သော် စိတ်ကို ချုပ် တည်းထားရသည်။

“ဝမ်းနည်းလို့ပါ”

“ဘာဝမ်းနည်းစရာ ရှိသလဲ၊ ငါက တောင်းပန်တာ လေး၊ မင်း ငုဝါအပေါ် ထားတဲ့စေတနာကို ငါမသိလို့ မင်းတို့ ဆူလိုက်မိတဲ့ ငါ့အမှားအတွက် ငါက တောင်းပန်တာ”

သွေး ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ ထိုတောင်းပန်မှုက ပင်လျှင် သွေးနှလုံးသားတွေ အရည်ပျော်ကျသွားမတတ် ကြေကွဲဝမ်းနည်းရသည်။ ဒါကို သွေးကိုယ်တိုင် ဝေခွဲမရ

“ကျွန် . . ကျွန်မက ဝမ်းနည်းလွယ်တတ်လို့ပါ”

တိုးတိတ်စွာပြောရင်း ကျလာသော မျက်ရည်စများကို ဖုတ် ခတ်ကာ သိမ်းဆည်းလိုက်လေသည်။

ဦးမင်းခန့်ထံမှ သက်ပြင်းရှည်တစ်ခု ချလိုက်သံ သံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ကားမောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

သွေး ဦးမင်းခန့်ကို နားမလည်နိုင်သလို သွေးစိတ်က သွေးလည်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဦးမင်းခန့်သည် သွေးကျောင်းရော

တဲ့အထိ စကားတစ်လုံးမှ မပြောတော့ချေ။

သွေးက ကားပေါ်မှဆင်းပြီး တံခါးကို ညင်သာစွာ မိတ်လိုက်သည်။ နောက် . . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး နော်”

“မလိုဘူးရတယ်” ဟု ပြောပြီး ကားမောင်းထွက်သွား လေတော့သည်။

သွေး ကျောက်ဆစ်ရုပ်သဖွယ် ငေးကြည့်ရင်း ကျန် ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။ သွေး၏ နုနယ်သော သန့်ရှင်းဖြူစင် သော နှလုံးသားသည် ဦးမင်းခန့်ကြောင့် လှုပ်ခတ်စ ပြုလာ သည်ကိုတော့ သွေးရိပ်မိလာပြီ။

သို့သော် ထိန်းချုပ်မှုများဖြင့်သာ ထိန်းချုပ်ရင်း ကိုယ့် ဘဝကိုယ် နားလည်ရမည်ဟု သွေးဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အခန်း(၁၈)

ကျွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ မင်းခန့်ရင်တွေ လှုပ်ရှားလာသည်။

လှုပ်သော မျက်ဝန်းထဲတွင် တုန်လှုပ်မှု အရိပ်အရောင်လေးများ ယှက်သန်းနေတတ်သည်။

ကိုယ့်အရိပ်၌ အားကိုးတကြီး ခိုကိုးနေရှာသော မိန့်ကလေးတစ်ဦးအပေါ် အနိုင်ယူမိသလို ဖြစ်သွားမှာကို သူစိုးရိမ်သည်။

“ဖေဖေ သားတို့ကို ဒဂယ်ရိုက်ပို့မှာရား”

အိပ်ယာက နိုးနိုးခြင်း၊ မုတ်ဆိတ်မွေးရိပ်နေသော သူ့ထံ ကဲကဲက ရောက်လာပြီး မေးလိုက်လေသည်။

အိပ်ယာထ နိုးခါစ မျက်နှာလေး၌ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားလေး အကျီဘောင်းဘီ အသစ်များနှင့် ကြည်လင်လန်းဆန်းနေသောသားကို ကြည့်ရသည်မှာ မင်းခန့် ရင်ကိုပင် လန်းဆန်းသွားစေသဖြင့်...

“သား သွားချင်သလား”

“တွားချင်တာပေါ့”

“သွားချင်ရင် ဖေဖေကို မွေးမွေးလာပေး”

“ဟာ ဖေဖေ အော်အော့တွေက သားကိုပေတုန်မှာပေါ့”

“အော်... ဟုတ်သားပဲ၊ အေးအေး ဖေဖေရေချိုးပြီး ဆင်းလာခဲ့မယ်၊ ဘာမှ မစားတော့ဘူး၊ သားတို့ကို ဖေဖေစားသောက်ဆိုင်မှာပဲ ကျွေးမယ်”

“ဟေး... ကျော်ရိုက်တာ”

မင်းခန့်က မြူးတူးပျော်ရွှင်စွာ ဟစ်အော်ပြီး အိပ်ခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသော ကဲကဲ၏ လုံးတစ်ကစ် နောက်ခြောက် ကြည့်ကာ စိတ်ချမ်းသာစွာ ပြီးလိုက်မိလေသည်။ သူ့မျက်နှာပြင်၌ အပြုံးများ ပျောက်ဆုံးခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာနေခဲ့လေပြီ။ ယခုမှ အသစ်တဖန် ပြန်လည်မွေးဖွားလာသည်။

ကဲကဲ ဘဝနောင်ရေးအတွက် မိမိတစ်ယောက် တည်း နိုင်နင်းစွာ ထမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ပုခက်လွှဲ သော မိခင်၏လက်သည်သာ သားသမီးများ၏ အနာဂါတ် ကို အပြည့်ဝဆုံး တာဝန်ယူနိုင်သူများ ဖြစ်ကြသည်။

ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ စိတ်ရှည်ပုံခြင်း မတူညီကြပေ။

သူ စဉ်းစားမိရင်းမှ လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို သွက် သွက်လက်လက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“ဖေဖေ ညံညံရုပ်ရေ”

“ပြီးပါပြီကွာ”

သူ အိပ်ခန်းထဲသို့ ထပ်မံရောက်လာသောသားအား ဒီတစ်ခါတွင်တော့ အမိအရ ချီပိုးကာ နမ်းရှုပ်လိုက်မိလေ သည်။

“ဟာ. . ကျက်ကုန်တော့မှာပဲ”

သားက သူ၏ ကြမ်းတမ်းသော အနမ်းကိုပင် လက် မခံချင်တော့ ရုန်းကန်ချင်သည်။

“လာပါကွာ၊ မြန်မြန်ဆင်းရအောင် ဖေဖေချီသွားပါ မယ်၊ သားမမကော”

“အောက်ခပ်မှာ”

ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် သားကို ပွေ့ပိုက်ပြီး မနိုင်မနင်း ဆင်း လာသော သူ့ထံသို့ သွေးရောက်လာပြီး သားအား လက် လှမ်းလိုက်သည်။

ကဲကဲက လက်မလှမ်းမီကပင် ကိုယ်က ကိုင်းညွှတ်

နေလေပြီ။

“မေမေ လိုက်ဦးမလား”

“မလိုက်ချင်ပါဘူး သားရာ၊ သားတို့ချည်းပဲ ဖြစ်ပါ တယ်နော်၊ မိကျွဲကိုလည်း ခိုင်းချင်တာလေးတွေ ရှိနေလို့”

“ဖြစ်ပါတယ် မေမေ”

“အေး. . ဒါဖြင့် သွားကြတော့ နေပူမယ်”

“ကုန်တိုက်တွေထဲပဲ မေမေ ရပါတယ်”

“ဘွားဘွား တာ့တာ၊ သားတို့က ဘွားဘွားကို ကန် တော့တယ်နော်၊ ဖေဖေက ကန်တော့ဘူး၊ ဖေဖေယူမိက်”

ကဲကဲအသံက ညံ့စိန်နေသည်။ ကလေးတစ်ယောက် သည် အိမ်တစ်အိမ်ကို လွမ်းမိုးနိုင်စွမ်းရှိသည်ကို မင်းခန့် သတိပြုမိလိုက်သည်။

ကလေးတွေ၏ ပင်ကိုယ်စရိုက် ရဲတင်းမှုများကို ဖော် ထုတ်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသော သွေးကို သူ ကျေးဇူးတင်မိသည်။

“ဖေဖေတို့ မုန့်အရင် သွားစားမယ်နော်သား”

“ညံညံစားနော် သားက ကစားချင်ဘိ”

“သားက မဆာလို့လား”

“သားက မုန့်နဲ့ ကော်ဘီ သောက်ပြီးဘိ”

“အစားပုတ်လေးပေါ့”

တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောတတ်သော အရွယ်ကြောင့် မင်းခန့်ရင်ထဲ ချမ်းမြေ့ရသည်။ ကလေးတစ်ယောက်၏ တတ် ခြောက်မှုသည် အနီးကပ် နေထိုင်သူတို့၏ အကျင့်စရိုက်ပေါ်

တွင်လည်း မူတည်လေသည်။ ဗီလည်းကောင်း သွန်သင် ဆုံးမ နည်းပေးလမ်းပြမှုလည်းကောင်းလျှင် ထိုကလေးသည် ထူးချွန်ထက်မြက်ပေလိမ့်မည်။

ကဲကဲအတွက် ပုပန်မိသည်က ခတ္တာ၏သွေး ပါနေခြင်းကြောင့်ပင် . . . မင်းခန့် ထိုမျိုးရိုးဗီလအတွက်တော့ စိတ်မချနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

သူငယ်ချင်းများနှင့် ရှယ်ယာတွဲကာ ဖွင့်ထားသော စားသောက်ဆိုင်၌ပင် သားတို့နှင့်အတူ နံနက်စာ စားသောက် လိုက်သည်။

သားသည် အတော်ကိုပင် သေသပ် သပ်ရပ်စွာ စားသောက်တတ်နေလေပြီ။ သွေး၏ ဂရုတစိုက် ပြုပြင်ပေးမှုကိုလည်း တွေ့ရသည်။

နောက် သားကို ကစားကွင်းခန်းကို အရင်ပို့ပေးပြီး ကစားစေသည်။ သူ စောင့်ကြည့်ပေးနေစဉ် သွေးက ဈေးဝယ်လေသည်။ သွေးဝယ်ထားသော ပစ္စည်းများကို ကောင်တာ၌ ကွန်ပျူတာနှင့် စာရင်းတွက်နေစဉ်၌ သူတို့သားအဖ ရောက်သွားသည်။

“များလှချည်လား”

“ကြီးမေနဲ့ စာရင်းပြုစုပြီးမှ ဝယ်တာပါ ဆရာ”

သွေးက သူ့အား ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ဖြေလေသည်။ လောကဓံ၏ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် သွေးသည် ရင်ကျက်တည်ငြိမ်နေလေပြီ။

မင်းခန့်က အထုပ်များကို ကူသယ်ပေးသောအခါ သွေးက အားနာပြီးဖြင့် . . .

“ရပါတယ်ဆရာ၊ သွေး နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် သယ်လိုက်ရင်”

“မင်း ပြောင်းပြန်မပြောနဲ့ကွာ၊ မင်းကိုသာ တို့ အားနာရမှာ”

“သားရဲ့ ကူတယ်မယ်”

မိသားစုတစ်ခုအားကို ရောက်ရှိလိုက်သလိုမျိုး ယခုမှ မင်းခန့် ခံစားခွင့် ကြိုလိုက်ရလေသည်။ ကဲကဲကို ပေါ့ပါးသော ပစ္စည်းပေးလိုက်ပြီး သူတို့က လက်နှစ်ဖက် မအားအောင် သွေ့ရလေသည်။ ထိုကြားထဲက သွေးသည် ကဲကဲကို မျက်ခြေနှစ်ဖက်မခံပါ။ လက်ချင်းရအောင် တွဲသေးသည်။

ကားနောက်ခန်းတွင် ပစ္စည်းများ တင်လိုက်သည်။

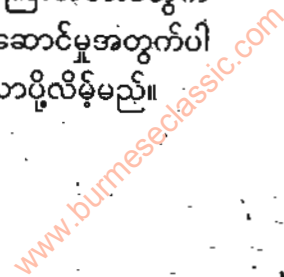
သွေးက ကျန်သောပစ္စည်းများကို သွေးက သွားယူဟန်ပြင်သောအခါ . . .

“နော် . . . ကလေး ကိုယ်သွားယူလိုက်မယ်”

မင်းခန့်က သွေးအား ဟန့်တားပြီး သူပင် ကုန်တိုက်ပြန်ဝင်ကာ သွားယူသည်။ ပစ္စည်းအကြီးအမားတွေက သွေးက စရံပေးထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဝန်ဆောင်မှုအတွက်ပါ ပြီးဖြစ်သဖြင့် အိမ်တိုင်ရာရောက် လာပို့လိမ့်မည်။

“စုံပြီလား”

“စုံပါပြီဆရာ”

“ဗိုက်ဆာပြီ ဖေဖေ”

“တစ်နေရာရာမှာ ဝင်စားမယ်လေ”

“အိမ်မှာ ဒေါ်လေးစိန်က သေသေချာချာ ချက်ထားမယ် ပြောပါတယ်၊ ကဲကဲအကြိုက် ကြက်သားလုံး အကျွတ်ကြော်လည်း ပါတယ်၊ အိမ်မှာပဲ ပြန်စားရအောင်နော် သား”

“အင်း ဖေဖေကော စားမှာရား”

“သားစားရင်း ဖေဖေလည်း စားမှာပေါ့ကွာ”

ကဲကဲ မပူဆာတော့၊ မျက်လုံးလည်း လေးလာပြီဖြစ်သော ကဲကဲကို အိပ်မပျော်စေရန် သွေးက ပြင်ပရှုခင်းများအကြောင်းကို ပြသ အစဖော်ပေးရင်း ကဲကဲစိတ်ဝင်စားလာအောင် စွဲဆောင်သည်။ ကဲကဲက စိတ်ဝင်စားစွာ မေးသမျှကို ဖြေပေးရင်း အိမ်သို့ရောက်လာချိန်၌ တဲတဲကို ချီသွားပြီး ရေဘတ်တိုက်ပေးကာ အဝတ်လဲပေးပြီး ထမင်းတန်းကျွေးသည်။

“ထမင်းကုန်အောင်စားမှ နွားတွေနဲ့ လယ်သမားတွေက စိတ်ချမ်းသာမှာ”

“ဘာဖြစ်ရဲ့ရဲ့ မမ”

“ငိုက်မြည်းစပြုလာသော ကဲကဲကို သွေးက စကားဆန်းနှင့် ဟန့်တားစွဲဆောင်လိုက်ပြန်သည်။

“နွားတွေက သူတို့ ပင်ပန်းပန်း ထွန်ယက်စိုက်ထားတဲ့ ဆန်စပါးကို အလဟဿဖြစ်လိုက်ရင် သူတို့ ပင်ပန်းရကျိုး မနပ်လို့ဆိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲလို့ မျက်ရည်တောင် တယ်တဲ့”

“နွားကြီးရေ ငိုတယ် ဟုတ်ရဲ့ရား.. ကဲကဲ တွေ့ဘူး”

“ကဲကဲတွေ့ဖူးအောင် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ မမလိုက်ပြပေးမှပေါ့၊ ဟ.. ဟ ဒီတစ်လုပ်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ပြီးရင် ရေသောက်မယ်”

ကဲကဲ မရတော့၊ ဆော့ကစားထားသော အချိန်ဖြင့် ရေသောက်အပြီး၌ မျက်တောင်တံခါး ပိတ်လိုက်လေပြီ။

ဦးမင်းခန့်သည် အပန်းဖြေရင်း ဖုန်းတစ်လုံးဖြင့် ဘုမ္မဏီသို့ လိုအပ်သည့် ကိစ္စများကို လမ်းညွှန်မှာကြားလိုက်ပြီး သွေးလှုပ်ရှားသမျှကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ကဲကဲကို သွားသိပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ထားပါသမီးရယ် မိကျွဲသွားသိပ်လိုက်”

“ရပါတယ် လက်ပြောင်းရင် နိုးသွားမှာ စိုးလို့ပါ.. ၊

အောက်ထပ်အခန်းမှာပဲ သိပ်လိုက်မယ်နော် ကြီးမေ”

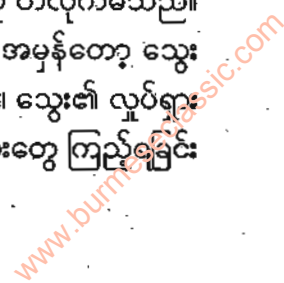
“အေးအေး.. သိပ်လိုက် ကြီးမေလည်း မြေးနဲ့ခဏ သိပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟင်.. မေမေ ထမင်းမစားတော့ဘူးလား”

“စားပြီးသွားပြီသား မင်းတို့ပဲ စားကြတော့”

မင်းခန့်စိတ်ထဲ အဲဒါမှ ပြဿနာဟု တလိုက်မိသည်။

အဲဒါကို မနည်းခေါ်ရလိမ့်မည်ထင်သည်။ အမှန်တော့ သွေးက အတူ ထမင်းလက်ဆုံ စားချင်လာသည်။ သွေး၏ လှုပ်ရှားမှုက သွေးက သွေးနှင့်အတူ ပြောဆိုနေပုံလေးတွေ ကြည့်ရှုခြင်း သူ့စိတ်ကို ချမ်းမြေ့စေသည်။

“မောင်ခန့် ဒေါ်စိန် ထမင်းပွဲ ပြင်ထားပြီးပြီ”

“သွေးကိုခေါ်လိုက်ပါ ဒေါ်စိန်၊ ဆယ့်နှစ်နာရီ ကျော် နေပြီ၊ ဒေါ်စိန်ကော စားပြီးပြီလား”

“အစ်မနဲ့ စားပြီးပြီ”

သွေးကို ဒေါ်စိန်သွားခေါ်သည်။ သွေးက ခပ်ရိုရို လေး လိုက်လာသည်။

မင်းခန့် ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးနှင့် စောင်မနေနိုင်ပဲ ထမင်း ပွဲ၌ ဦးအောင်ပင် ထိုင်နေလိုက်သည်။ ထိုစဉ် သွေးက သူ ထမင်းပန်းကန်ထဲ ထမင်းကို ဦးစွာခပ်ထည့်ပေးသည်။

နောက် ဟင်းများဦးချတော့

“စားပါ မိန်းကလေး မင်းလည်း စားပါ”

မင်းခန့် ဤကလေးမ၏အမည်နှင့် ပတ်သက်၍ လုံးဝ မခေါ်မိသေး၊ ကလေးမ၊ ချာတိတ်၊ ကလေး၊ မိန်းကလေးဟုသာ သုံးမိသည်။ တစ်လုံးတည်းရှိသော နာမ်မည်အတွက် ထူးခြားသော အခေါ်ကလေးတစ်ခုတော့ သုံးချင်ပြီ။

“လောလောဆယ်တော့ ‘မိန်းကလေး’ ဟုပဲ သူ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ခေါ်မိခြင်းကိုတော့ မိန်းကလေးက သိမည်မထင်ကဲကဲမိခင်တုန်းကတောင် ဤကဲ့သို့သော စိတ်ကြည်နူးမှုရှိလုံးဝမရရှိခဲ့။ ဤမိန်းကလေးနှင့်တွေ့မှ သူ့ဘဝသည် အပွယ်ပွယ် ရှိလာခဲ့ပေပြီ။

“မိန်းကလေး စာတွေ့ဘာတွေ လိုက်နိုင်ရဲ့လား”

“လိုက်နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား ကိုကိုတို့တုန်းကတော့ ကျူရှင်တွေ ဘာတွေ ထပ်ယူရသေးတာ၊ မင်း လိုအပ်ရင် ယူပါ သားအတွက်က ဒီလိုပဲ ညှိညှိနှိုင်းနှိုင်း လုပ်ကြတာပေါ့”

အံ့အားသင့်သွားသော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးဖြင့် မယုံကြည်နိုင်သလို ကြည့်လိုက်သည်။ နောက် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာလွှဲပြီး . . .

“လိုက်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ တကယ် လိုက်နိုင်တာပါ ဆရာ၊ ဒီမှာနေရတာ ကျွန်မအတွက် အချိန်ပိုတွေ အများကြီး ထွက်လာသလို လူလည်း တစ်ခါမှ မနေခဲ့ဘူးတဲ့ သက်သာမှုနဲ့ ဖိမ်ကျမှုမျိုး ရှိတဲ့အတွက် ကျွန်မ လန်းလန်းဆန်းဆန်းနဲ့တို စာကျက်နိုင်ပါတယ်”

“အဲဒီလောက်အထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနိမ့်ချပါနဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ မင်းဘဝကို မမေ့တတ်ဘူးဆိုတာ ငါ ယုံကြည်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ . . မင်း သားအပေါ် ထားတဲ့စေတနာကို ထည်း အသိအမှတ်ပြုပါတယ်”

သူ့ရင်ထဲက လှိုက်လှဲသော စကားပင်၊ သူ့အား အိမ်အိမ်ချင်လာအောင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိသော ဤမိန်းကလေးအတွက် သူ တစ်ခုခု ချီးမြှင့်ချင်ပြီ၊ သို့သော် သူ၏ မေတ္တာအပေါ် အတနာအပေါ် အထင်အမြင် လွဲမှားသွားမှာကို ကြောက်မိနေသည်။

မိန်းကလေး၏ မဝံ့မရဲ ဟန်လေးတွေကိုပဲ သူ သဘောကျမိပြီ။ နွားအို မြက်နုကြိုက်ဟု အပြောခံရမှာ စိုးရိမ်

သည်။ ထမင်းစားပြီးနောက်...

“မိန်းကလေး”

“ရှင်...”

“ငါ ဒီနေ့ ညဓာ်စားပွဲတစ်ခု သွားစရာရှိတယ်၊ အပြန် မိုးချုပ်မယ်၊ မေမေအိပ်နေပြီထင်တယ်၊ မင်းပဲ ပြောလိုက် တော့နော်”

“အကို့လဲဖို့ကော ဆရာ”

“ရုံးခန်းဘီဒိုထဲမှာ လေးငါးစုံ အပိုထားထားတယ်”

မိမိအတွက် ပူပန်မှုလေး ရှိပါသလားဟု သိလိုက်ရ သဖြင့် ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ ကြည်နူးသွားမိသည်။ ခက်နေပြီ အ သက်အရွယ်ကွာခြားသော မိန်းကလေး ဖြူဖြူစင်စင် သန့် သန့်စင်စင် အပျိုစင်ကလေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားမိရတယ်ရယ်လို့ မင်းခန့် အတက်ချီချီကော်စ်ကို ဆွဲယူကာ ကားမောင်း ထွက်ခဲ့လေသည်။

အိမ်ကထွက်လာရသည်နှင့် ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာ နာတာတာ ဖြစ်လာသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ အိမ်မကပ်ချင် သောသူသည် ယခုတော့ အိမ်ကပ်ချင်လာပါလား။

ဪ သားတင်မက အဖေသည်ပင်လျှင် လက်သား သောသူအပေါ် နေချင်ပြီထင်။

အခန်း(၁၉)

သွေး ဦးမင်းခန့်ကို စောင့်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။

ဦးသော် စာကျက်နေသောသွေးသည် ဦးမင်းခန့်အား အလို လျောက် စောင့်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

သွေးနှင့် ကဲကဲအခန်းသည် ခြံအဝင်အထွက်တံခါးကို မြင်မြင်နေရသော အခန်းဖြစ်သည်။

ည ဆယ့်တစ်နာရီခန့်တွင် ဦးမင်းခန့် ပြန်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

သွ၌ သော့အပိုတစ်ချောင်း ပါလိမ့်မည်ဟု သွေးမသိခဲ့ပါ။ သိခဲ့ရိုးမှန်ပါက သွေး လုံးဝဆင်းဖွင့်ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ခဲ့ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရက်ပိုင်းအတွင်း မိမိအပေါ် အပြောအဆို ပြောင်းလွဲလာသော ဦးမင်းခန့်နှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့အရေး သွေး ရင်တွေ့ခန့်နေတတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဦးမင်းခန့် ကားဝင်လာသည်နှင့် သွေး အောက်ထပ်သို့ဆင်းကာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

အရက်နဲ့ မရသဖြင့် သောက်တတ်ပုံမရသော ဦးမင်းခန့်ကို သွေး အံ့ဩမိသည်။

“အို... မင်း မအိပ်သေးဘဲကိုး”

“ကျွန်မ ဆယ့်နှစ်နာရီအထိ စာကြည့်တတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒီလိုဆို မင်း အိပ်ချိန်တွေ သိပ်နည်းနေမှာပေါ့”

“ငါးနာရီဆိုတဲ့အိပ်ချိန်ဟာ သွေးအတွက် လုံလောက်ပါတယ်ဆရာ”

“အားလုံး အိပ်ကုန်ကြပြီလား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ ဘာခိုင်းချင်လို့လဲ”

ဦးမင်းခန့်က

“ပင်လယ်စာတွေ သိပ်များသွားတယ်ထင်တယ်။ ခေါင်းတောင့်ပြီး အန်ချင်သလိုဖြစ်နေလို့ တစ်ခုခု စကားမဆုံးခင် ဦးမင်းခန့်သည် ထမင်းစားခန်း

ဝင်လေ့ဆီသို့ ပြေးသည်။ သို့သော် နောက်ကျသွားသည်။ ဇမ်းမှာပင် ထိုးအန်လေသည်။ သို့သော် လက်ခုပ်နှင့်ခံကာ ဘေဇင်၌ သွန်ချကာ ရေဖွင့်ချ ဆေးကြောရင်း ဆက်အန်လေသည်။

သွေး ဦးမင်းခန့်၏ နောက်ကျောကို နှိပ်ပေးသည်။ သောက်ရေ ခပ်ပေးလိုက်သည်။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးဟူသောအသိကို သွေး အမှန်တကယ် မေ့နေသည်။

“ရတယ် ရတယ်ထားလိုက် မိကျွဲ နို့လိုက်ပါ”

ကြမ်းပြင်မှ အန်ဖတ်အချို့ကို သွေးက ရေဝတ်နှင့် သုတ်သင်ပေးသောအခါ ဦးမင်းခန့်က အရမ်းအားနာဟန်နှင့် ဆွဲထူမတတ် တားလေသည်။

“ရပါတယ်ဆရာ အပန်းမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်မ မရွံ့အတ်ပါဘူး၊ ဆရာ အင်္ကျီလဲလိုက်နော်”

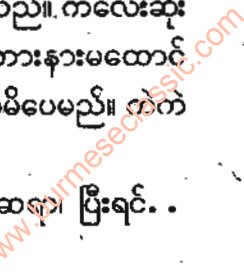
“ရေချိုးလိုက်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ဆရာ အအေးပတ်သွားမယ်”

“မနေတတ်ဘူးကွာ”

ကလေးတစ်ယောက်လို ပြောနေသော ဦးမင်းခန့်ကို ကြည့်ပြီး သွေး ရယ်ချင်စိတ် မြှသိပ်လိုက်ရသည်။ ကလေးဆိုးကြီးလိုပါပဲလား။ ကဲကဲသာဆိုပါက မမစကားနားမထောင်နှင့် မမက မချစ်တော့ဘူးနော်ဟု ပြောလိုက်မိပေမည်။ ကဲကဲအေးကိုတော့ဖြင့်...

“ဒါဖြင့်လည်း ရေနွေးနဲ့ပဲ ချိုးနော်ဆရာ၊ ပြီးရင်..”

ဘလက်ခံကော်ဖီလေးနဲ့ အစာကြေဆေးလေး သောက်လိုက်ပါနော်၊ ကျွန်မ အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းမှာ ထားပေးထားပါမယ်။

“ကောင်းပြီ ကျေးဇူးပဲ၊ မင်း စာကျက်ချိန်တွေကို ငါ့ခိုက်သွားပြီထင်တယ်၊ နောက်ဆို မဖွင့်ပေးနဲ့ ကိုယ့်မှာ သေပို့ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

မင်းခန့်၏စိတ်ဓါတ်ကို ချီးကျူးမိသည်။ တကိုယ်ကောင်းမဆန် အခွင့်အရေးသမားလည်းမဟုတ်၊ သွေးထဲကျောကုန်းကို နှိပ်ဖွေးခြင်းကိုပင် အားနာ၍နေသည်။

သွေးက ဘလက်ခံကော်ဖီလေးနှင့် အစာကြေ ထေနိုင်ဆေးပြားတို့ကို ဗန်းကလေးထဲ သေသပ်စွာ ပြုပြင်ထည့်ပေးပြီး အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်း၌ ထားလိုက်သည်။ လှေခါး အတတ်အဆင်း၌ ညအိပ်အကျီဖားဖားနှင့် ဦးမင်းခန့်နှင့် ဆုံမိပြန်သည်။

“မနက်ဖြန် ဘယ်သွားချင်သေးသလဲ”

“ဘယ်မှမသွားပါဘူးဆရာ”

“ဆန်းဒေးမှတ်လား၊ ကိုယ်နီးလာတာနဲ့ ကျောထဲတန်းရေလယ်ဘုရား ပို့ပေးမယ်၊ သားကို ငါးတွေ အစားထည့်ခိုင်းရမယ်၊ သူပျော်မှာ”

သွေး ဝမ်းသာသွားသည်။

သွေး လုံးဝမရောက်ဖူးသော နေရာပင်၊ သွေးဘဝနွားခြေရာခွက်ထဲက ဖားသူငယ်ပမာ ညောင်လေးပင်

လောက်၌ ကမ္ဘာပမာ နေခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်ရောက်ပြန်တော့လည်း ပညာရေးအတွက် ရုန်းကန်ရင်း ငွေကုန်မခံနိုင် အချိန်ကုန်မခံနိုင်ခဲ့သဖြင့် ရွှေတိဂုံဘုရားကလွဲလျှင် ဘယ်ကိုမှ ဟုတ်တိပတ်တိမရောက်ဖူးပေ။

“များသောအားဖြင့်တော့ စာအုပ်တန်းသို့သာ ဆင်းကာ ဆေးပညာနှင့်ပါတ်သက်သော စာအုပ်ဟောင်းများကို ဈေးသက်သက်သာသာနှင့် ဝယ်ယူကာ ရှာဖွေဖတ်ရှုရလေသည်။”

“ဘယ့်နဲ့လဲ”

“ကောင်းပါတယ်ဆရာ ကျွန်မလည်း မရောက်ဖူးပါဘူး”

“ဟင် ရန်ကုန်ရောက်တာ နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ မှတ်လား”

“ကျွန်မဘဝမှာ အပန်းဖြေခရီး ဘုရားဖူးခရီးဆိုတာ တို့အတွက် ငွေကုန်ကြေးကျအတွက်တော့ အချိန်တော့ မပေးနိုင်ခဲ့လို့ပါ ဆရာ”

ပြောရင်း မျက်ရည်များက ရစ်သိုင်းဖွဲ့ငင်လာသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် . . .

“ခွင့်ပြုပါ ဆရာ” ဟု ပြောပြီး ချာခန့် ပြန်လှည့်ထွက်ကာ အောက်ထပ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းခဲ့သည်။

“ဖြစ်ရလေ မိန်းကလေးရယ်” ဟု ညည်းတွားလိုက်သော ဝရုဏာသံသုသုက သွေးကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို

မျက်ရည်ခဲထိုးကာ သွေးဆောင်ယူသလို ဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်သည့်ကြားက မိမိသည် မျက်ရည်ခဲထိုးမိသလိုများ ဖြစ်နေပြီလား။

ထိုည စာမကျက်တော့ပဲ အိပ်ပစ်လိုက်မိလေတော့သည်။

ဦးမင်းခန့်ဆိုသော လူကြီးသည် မိမိမိတ်ကို ဖမ်းစားအနိုင်ယူနေလေပြီကို အတတ်သိလေပြီ။

အခန်း(၂၀)

သံလျှင်သို့သွားစဉ် ဦးမင်းခန့်နှင့် သွေးရင်းနှီးမှုက ပိုမိုလာခဲ့သည်။ ခေါ်တာတောင် တယုတယနှင့် မိန်းကလေး၊ ကလေးဟု ခေါ်တတ်သည်။ နေပူနေပြီ မိန်းကလေးဟုဆိုကာ ထီးရိုးဝေးတတ်သည်။

“ရေစပ်မှာချော်မယ်၊ ဝေး... သားကို ကိုယ်ချီမယ်”
“ငါ့အစားကိုယ်”ဟူသော အညွှန်းနာမ်စားကို သူ

ပြောင်းလွဲသုံးတတ်လေပြီ။

“သားရယ် ဖေဖေအိုပျိုမယ်၊ မမ ညောင်းရောပေါ့”
သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦး၏ ညှာတာမှုများကို သွေး
ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် မှန်သော်လည်း ဘယ်သူကမှ သွေးအား
ရင်ခုန်အောင် မဖန်တီးနိုင်ခဲ့ပါ။

ယခုလို တစ်ခုလပ် ကလေးတစ်ယောက်အဖေနှင့်
တွေ့မှ သွေး၌ ရင်ခုန်ခြင်းတို့ မွေးဖွားလာရသည်ကို သွေး
မကျေမနပ် ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဖေဖေ အညွှန်ရိုက်ပို့နော်၊ ကဲကဲကျော်ရယ်”

“သားသားက မမစကား နားထောင်တယ်၊ လိမ္မာ
စာယ်လို့ပြောရင် ဖေဖေက သားနဲ့ မမ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေ
မှာ အမြဲပို့ပေးမယ်”

“ဖေဖေက အားလို့လား မေးပါဦး ကဲကဲရယ်”

သွေးက ကြားမှဝင်၍ စကားကြောင်းပေးလိုက်
သည်။ ဦးမင်းခန့်က ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး...

“မအားလည်း အားအောင်ကို ဖေဖေက ကြိုးစားပေး
ပါမယ်လို့ ပြောလိုက်သား”

“ဟာဂျာ ကဲကဲ မကြောတော့ဘူး၊ ဖေဖေတို့ပဲ ကြော
နေကြတော့”

ကဲကဲက စိတ်ရှုတ်လာသလို သူ့ခေါင်းသူပွတ်ပြီး
ပြောလိုက်သောအခါ သွေးဟန်မဆောင်နိုင်ပဲ ရယ်လိုက်မိ
သည်။ ဦးမင်းခန့်ကိုယ်တိုင် သွေးတွေပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်

သောအခါ သွေးသည် ဦးမင်းခန့်၏ ညီညာသော သွားစွယ်
တန်းကလေးများနှင့် အပြုံးကြည်လင်မှုကို သဘောကျကာ
ခိုးကြည့်လိုက်မိလေသည်။

မချစ်စဖူး အချစ်ဦးက ရင်ကို ထူးကဲစွာ ရိုက်ခတ်စေ
သည်။ ခက်ပြီ မိသွေးရယ်၊ ဘဝချင်းက မတူလေပြီ၊ ညည်း
အချစ်ကို ဘယ်သူက တန်ဖိုးထားမှာလဲ၊ ဦးမင်းခန့်သည်သူ၏
ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု အရှိန်အဝါအောက်မှာ ညည်းအချစ်တွေ
တာ နင်းပြားဖြစ်သွားမှာ အလကား မွေ့ကြွေသွားမှာ၊ ညည်း
အနာဂတ်ကို အချစ်နဲ့ လောင်တိုက်မသွင်းလိုက်ပါနဲ့” ဟဲ့...
တို့ယုံကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမကာ ချက်ချင်းပင် ပျော်ရွှင်မှု စိတ်လှုပ်
ရှားမှုများကို ရုပ်သိမ်းပစ်လိုက်ရသည်။

“မိန်းကလေး”

“ရှင်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နေမကောင်းဘူးလား၊ ခေါင်းကိုက်
သလား၊ ပြန်ချင်ပြီလား”

ကြည်နူးဆွတ်ပြန်ဖွယ်ရာကောင်းစေသော မေးခွန်း
များဖြင့် ဂရုတစိုက်မေးလာမှုကို သွေးခံစားလိုက်ရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဆရာ”

“ဒါဖြင့် စာကျက်ချိန်တွေကိုများ ထိခိုက်စေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ပျော်ပါတယ်”

အပြန် ကားပေါ်အတက်၌ ကဲကဲက ညစ်ကျယ်
ထွက် လုပ်လေပြီ။

“ကဲကဲ ရှေ့မှာ ထိုင်ချင်ဒယ် မမ”

“ထိုင်လေ”

“ဟင့်အင်း မမရဲ့ ထိုင်ရမယ်”

“မမ နောက်မှာပဲ ထိုင်မယ်၊ လာ ကဲကဲက အိပ်မှာ ထော်ကြာ ဖေဖေကားမောင်းတာ ထိသွားဦးမယ်”

“ဟင့်အင်း ရှေ့မှာပဲ ထိုင်မယ် ထိုင်မယ်”

ခြေဆောင်ကာ ဆန္ဒပြုလေပြီ။

အိပ်ချင်၍ တမင်ညစ်ကျယ်ကျယ်ဖြစ်လာကြောင်း သွေးကသိသည်။

“ထိုင်လိုက်ပါ မိန်းကလေးရယ်၊ ရှေ့မှာလည်း အ ကျယ်ကြီးပဲဟာ ပြီးတော့ မင်းကိုလည်း ငါက ကိုက်မစားပါ ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ . . ကျွန်မ”

သွေးမည်ကဲ့သို့ စကားဆက်ရမှန်း မသိချိန်၌ . .

“ငါသိတယ် ငါလို တစ်ခုလပ်တစ်ယောက်နဲ့ စီးရမှာ မင်း ဂုဏ်သိက္ခာ ကျမယ်ထင်လို့”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ”

ဦးမင်းခန့် မျက်နှာ နီရဲလာပြီး ကဲကဲကို ဣကားတံခါး ကာ နောက်ခန်းသို့ ပစ်တင်သောအခါ ကဲကဲက ရုတ်တရက် လန့်သွားပြီး အော်ငိုလေသည်။

သွေးက မိခင်ကျားသစ်မသဖွယ် ဦးမင်းခန့် လက် ကဲကဲကို လုယူကာ . .

“ဆရာ အဲဒီလို အကြမ်းအတမ်းမလုပ်နဲ့ ကလေး ကြောက်သွားပြီ . .”

“ဟင့်အင်း . . ဟင့်အင်း . . ဖေဖေနဲ့ ထော်ဘူးထော် ဘူး”

“မခေါ်နဲ့ တယ်သူမှ မခေါ်ကြနဲ့”

ဦးမင်းခန့်က ပြောပြောဆိုဆို နောက်ခန်းတံခါးကို ဆောင်ပိတ်ပေးပြီး ရှေ့ခန်းသို့ ကူးပြောင်းလိုက်သည်။

“ကဲကဲ ရှေ့မှာ ထိုင်ဦးမလား”

သွေးက ‘ဦးမင်းခန့်ကို အရေးမစိုက်နိုင်အား ကဲကဲ တို့သာ ချောလိုက်ရင်း . . .’

“ထိုင်တော့ဘူး၊ ဖေဖေကို မုန်းဒယ်၊ ဖေဖေလူဆိုး ကြီး”

ဦးမင်းခန့် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

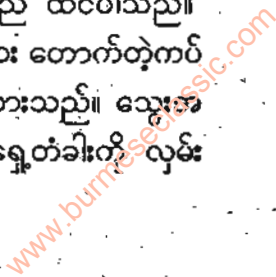
“ဖေဖေက လူဆိုးမဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ ကဲ မမ ထည်း ကဲကဲနဲ့အတူ ရှေ့မှာထိုင်မယ်နော်”

ဦးမင်းခန့် မျက်နှာညိုခြင်းကို မကြည့်ရက်အောင် သွေးခံစားလိုက်ရသည်။ ချစ်တတ်လွန်းသော သွေးစိတ်ကပင်

သွေးအား အနိုင်ယူလွှမ်းမိုးတော့မည် ထင်ပါသည်။ ကဲကဲက ဘာမှမပြောဘဲ သွေးအား တောက်တဲ့ကပ်

အားစာပုံနေအောင် ဖက်တွယ်ကာ ကပ်ထားသည်။ သွေးအ

က်အခဲ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင်၊ ဦးမင်းခန့်က ရှေ့တံခါးကို လှမ်း နှိပ်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲကဲကို ဖေဖေက မအော်ပါဘူး၊ အရမ်းလည်း မလုပ်တော့ဘူးနော်၊ တက်. . သား”

ထိုအခါကျမှ ဘဲသားချော ကဲကဲက သွေးကိုယ်ပေါ်မှ ခိုကာ ကားပေါ်သို့ အေးဆေးစွာ ဖင်ကွေ့ထိုင်လိုက်သည်။ သွေးတက်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်နှင့် သွေးပေါင်ပေါ် ကဲကဲ ချက်ချင်းရောက်လာသည်။ ရင်ခွင်သို့ တိုးဝှေ့ကာ အိပ်စက်ရန် နေရာရှာလေတော့သည်။

သွေးရင်ထဲ၌ အဖွားရင်ခွင်၌ တိုးဝှေ့အိပ်ခဲ့ရသော အဖြစ်ကို သတိရမိကာ ကဲကဲကို ဝရုဏာမေတ္တာစိတ်အပြည့်ဖြင့် ယုယစွာ ပိုက်ထွေးမိလေတော့သည်။

ကား ညင်သာစွာ မောင်းထွက်လေသည်။ ဦးမင်းခန့်၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ဒေါသအရေးအကြောင်းတို့ ပျောက်ကွယ်သွားသကဲ့သို့ အနီရောင်များလည်း မှေးမှိန်ဖျော့တော့ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဪ ကလေးနှစ်ယောက် ထိန်းရသလိုပါပဲလားဟု သွေးတွေးကာ ရင်တွင်း၌ ကြိတ်ပြီးပြီးလိုက်မိလေသည်။

တလမ်းလုံး လုံးဝစကားမပြောတော့သော ဦးမင်းခန့်ကို သွေးမည်ကဲ့သို့ စကားစရမည်ကို မသိအောင် ဖြစ်သွားရသည်။

နေပါစေ သူကအလုပ်ရှင်၊ မိမိက အလုပ်သမားပေပဲ။ အလုပ်ရှင်က မကြည်ဖြူ မကျေနပ်၍ စကားမပြောခြင်းကို မိမိက အလိုက်ကန်းဆိုး မသိစွာဖြင့် ပြောဖို့မလိုအပ်ဘူး

ထင်ပါသည်။

အမှန်တကယ်ပင် အိမ်သို့ရောက်သည်အထိ စကားမပြော။ အိမ်ရောက်တော့မှ တံခါးလာဖွင့်ပေးသော မိကျွဲအား. . .

“ကဲကဲကို တခါတည်း ချီခေါ်သွားလိုက် မိကျွဲ၊ ငါတူမူဏီဆက်သွားမယ်၊ ငါ့အိတ်ယူပေး”

ကားပေါ်မှ မဆင်းပဲ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ကဲကဲကို မိကျွဲချီကာ ခေါ်သွားမှတော့ သွေးက သူ့အိတ်ကို ယူပေးရုံသာ ရှိတော့သည်။

သွေးက အောက်ထပ် သူ့ထားနေကျ စားပွဲပေါ်မှ အတက်ခံချီကုတ်ကိုယူကာ ကားပေါ်ပို့ပေးတော့. . .

“ငါ ညနေစာ ပြန်စားမယ်လို့ မေမေကို ပြောလိုက်”
“ဟုတ်. . .”

သွေး မပြီးမီအောင် မနည်းသတိထားပြီး. . . ‘ဟုတ်’ သို့မဟုတ်ရသည်။

ထိုအချိန်၌ ကားသည် ဆောင့်ထွက်သွားလေတော့သည်။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အပေါ်ထပ် ဝရံတာ၌ စောင့်ကြည့်နေသော ကြီးမေက အစအဆုံး မြင်တွေ့လိမ့်မည်ဟု သွေး ကြိုတင်မသိရှိပါချေ။

အဆန်း(၂၁)

မင်းခန့် တုန်လှုပ်သွားသည်။

“တပင်လဲလို့ တပင်ထူချင်တာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ ထူသင့်တယ်လို့လည်း မေမေက ထင်တယ်။ သားထေးတယ်လို့သဘောလဲ”

“ဗျာ”

“အိပ်ချင်ဟန် ဆောင်မနေပါနဲ့ သား”

မင်းခန့် မိခင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာကိုပင် ကြောက်နေမိလေသည်။ မိဘများသည် သားသမီးများ၏ ရင်တွင်း၌ ဘာတွေရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။

“တော်ပါပြီ မေမေရယ်၊ တခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးသိနေပါပြီ”

“ဒါဖြင့် သွေးနဲ့ သား အခြေအနေက”

မင်းခန့်မျက်နှာ ထူပူသွားသည်။

မိခင်အပြုံးကြောင့် ပို၍နေရခက်သွားသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လား သား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“စိတ်ထဲကကောသား”

မိခင်ကို သူ ဘယ်တုန်းကမှ မညာခဲ့ဘူးချေ။

ခတ္တကို ကြည့်ခိုင်းတုန်းကလည်း...

“လှတော့ လှပါတယ် မေမေ၊ သား သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး

သာခံစားချက်မှတော့ ထူးထူးကဲကဲ ဖြစ်မလာဘူး”

ဟု ပွင့်လင်းမှန်ကန်စွာ ဖြေခဲ့ဘူးသည်။

ယခု... သူ့အတွက် အခက်ကြုံရပြီ။

မြီးကောင်ပေါက်လေးသဖွယ် ဇောချွေးပင် ပြန်လာ

သည်။

“ဖြေလေသား သွေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သား ဘယ်လို

အားနေရသလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်ချင်သလဲဆိုတာ မေမေ့ကို

www.burmeseclassic.com

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ”

“ကျွန်တော် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ပြီးတော့ သနားတယ် မေမေ”

မဝံ့မရဲ သူ ဖြေလိုက်မိပြီ။

မိခင်က “အင်း” ဟု ပင့်သက်ချလိုက်ပြီး တွေးတွေး ဆဆလေး စဉ်းစားလိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ . .

“နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်တယ်လို့ ထင်လိုက်မှာကို မေ မေစိုးရိမ်တယ်သား၊ မေမေကိုယ်တိုင်ကလည်း မှားခဲ့ဘူး တော့ ဒီကိစ္စမှာ ထပ်ပြီးမှားမှာကို အရမ်းစိုးရိမ်တယ်”

မင်းခန့်ရင်ထဲ တစ်မျိုးပင် ခံစားနေရသည်။ လေးလံ ခြင်းလား၊ ရင်မောခြင်းလား၊ စိုးထိတ်ခြင်းလား၊ ကြောင့်ကြ ခြင်းလား ဝေခွဲ၍ မရအောင် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေမိလေသည်။

“မေမေကိုယ်တိုင် သွေးကို သမီးလေးတစ်ယောက် လို ချစ်ခင်နေပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် သွေးအတွက်ကိုပဲ ရှေ့တန် တင် စဉ်းစားကြည့်ရအောင်လား သား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူ နစ်နာသွားမှာ ဘဝ အညွန့်ကျိုးသလို ဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်ပါတယ်”

မိန်းမမုန်းသော ခံစားချက်နှင့် ဝေဒနာကို အချိန် တိုတိုလေးအတွင်း ပြောင်းလဲပြစ်နိုင်စွမ်းရှိသော သွေးကို တော်ရုံတန်ရုံ မေတ္တာနှင့် ချစ်မိခြင်း မဟုတ်၊ အတိတ်ဘဝ ရေစက်လည်း ပါလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

“မေမေကတော့ သားနဲ့သွေးကို လက်ထပ်ပေးချင်တာ”

ဆန္ဒရှိတယ်၊ ဒါမှပဲ ကဲကဲလေးက မိခင်ရင်းတစ်ယောက်လို တွယ်တာသွားနိုင်မယ်”

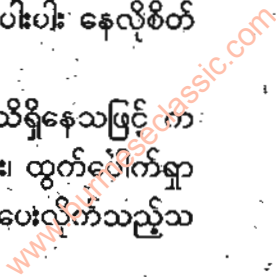
“ကျွန်တော်တို့မိသားစုက သိပ်များတစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်နေရာ ကျနေမလားမေမေ”

“ကိုယ့်ဖို့ကိုယ် ကျွေးသလို ဖြစ်နေမှာ မေမေလည်း ဖိုးရိမ်တယ်၊ အဓိကကံ ကာယကံရှင်ရဲ့ စိတ်ရင်းကို သိဖို့လို တယ်၊ ဒီတော့ သားစိတ်ကို သားသိအောင် အရင်ကြိုးစားပါ။ သားနဲ့ သက်တူရွယ်တူဖြစ်တဲ့ မိန်းမကတောင် ဖောက်ပြန် သွားရင် သားထက် ဆယ်နှစ်ကျော်ငယ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို သား ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါ့မလား၊ သံသယ ထင်းနိုင်ပါ့မလား၊ ဝန်တိုမှုတွေနဲ့များ သူ့ကို နှိပ်စက်သလို ဖြစ်နေမလား၊ ဒါတွေကို စဉ်းစားဖို့လိုတယ်နော်”

မိခင်က မိမိထက် ကျယ်ပြန့်စွာ တွေးထားသည်ကို ခင်ခန့် အံ့အားသင့်စွာ သိရှိလိုက်ရသည်။

ဟုတ်သားပဲ သွေးက ဆေးကျောင်းသူ ကျောင်းဆက် တတ်ရဦးမည်။ ကျောင်းသူဘဝ၏ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုတွေ ကို မိမိနားလည်ခွင့်လွတ်နိုင်ပါ့မလား။ သွေးကကော သက် တူရွယ်တူများနှင့် လွတ်လပ်စွာ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေလိုစိတ် သာ ရှိမည်။

သွေး၏ ဘဝအကျဉ်းအကျပ်ကို သိရှိနေသဖြင့် က သားမုန်းပေးကြိုက်သလိုမျိုး ဖြစ်သွားမလား၊ ထွက်ပေါက်ရှာ သူ့အတွက် ထွက်ပေါက်တစ်ခု ဖောက်ပေးလိုက်သည့်သ

ဘောမျိုး ဖြစ်နေမလား။

မင်းခန့် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိလေသည်။

“အင်း... မေမေလည်း သွေးအပေါ် သမီးရင်းလေး တစ်ယောက်လို့ပဲ သံယောဇဉ် ဖြစ်မိတဲ့အတွက် သူ့အပေါ် နိုင်လိုမင်းထက် ပြုမူတယ်ဆိုတဲ့ အထင်မျိုး ရောက်သွားမှာပဲ သိပ်စိုးရိမ်တယ်။ စဉ်းစားမိတာက သွေးရဲ့စိတ်က သားကိုချစ် ခင်မယ် ဆိုရင်တော့လည်း အကောင်းဆုံးပေါ့လေ။ မေမေထဲ တော့ သားရွှေအိုးထမ်းလာတာကိုပဲ မြင်ချင်တာပေါ့”

“ကျွန်တော် သူနဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်ပါဦးမယ်”

ထိုစကားကို မင်းခန့် လွယ်လင့်တကူ ကတိပေးလိုက် သော်လည်း လွယ်မည်တော့ မဟုတ်ပေ။ သွေးနှင့် ရင်းနှီး တောင် မနည်းကြိုးစားရသည်။

ဒီကြားထဲ ၄ဝါက တစ်စခန်းထဲချင်သည်။ တစ် သည်လည်း သူတို့သွေးသား ဖြစ်သဖြင့် သူတို့နှင့်လည်း ထို ဆိုင်သည်။ သူတို့ ခေါ်တွေ့ပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု ဆိုလာသည်။ မင်းခန့်ကတော့ စာချုပ်ချုပ်ထားပြီးကတည်းက အပိုင်ချုပ် ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် သက်ဆိုင်ရာက ခေါ်နိုင်သည်ဟုသာ ပြတ်ပြောလွှတ်လိုက်သည်။

ဒီကိစ္စတွေကို သွေးသိထားသဖြင့် မင်းခန့် နှိုး နှိုး သည်။ သွေးသည် တက်လှူဖြစ်သည်။ အရှုပ်အရှင်းရှိနေ အိမ်ထောင်ရေးကြားသို့ ဇွတ်တိုးဝင်ရဲသော သတ္တိရှိနိုင် လား။

သူ အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းသို့ တက်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခန်း၌ပင် သူစာဖတ်သည်။ စာရင်းဇယားတွက် သည်။ တခါတရံ လသာဆောင်၌ထိုင်ကာ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ဖို့ စီမံကိန်းများကို စိတ်ကူးနှင့် အရင် အကောင်းအထည် ဖော် ကြည့်တတ်သည်။

ယခု ဒီနေ့ လသာဆောင်သို့ ထွက်လာခြင်းက သူတို့ သားအဖ၏ အနာဂါတ်ကို သွေး၏လက်ထဲသို့ အပ်နှင်းရန်အ တွက် စဉ်းစားရန်ဖြစ်သည်။

သွေးသည် သူ့ထက် အများကြီးငယ်သော်လည်း လောကဓံကို သူ့ထက်ပို၍ ကြံကြံခံ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပုံရသည်။

“ဟင်... မိန်းကလေး”

လသာဆောင်ပေါ်ရှိ ဒန်းကလေးပေါ်၌ လူရိပ်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။ သွေးမှတစ်ပါး အခြားသူ မဖြစ်နိုင်။

သူ့ရောက်လာခြင်းကို သတိထားမိပုံမရအောင် ဘာ တွေ့များ တွေးတောနေသည်မသိ။

“မိန်းကလေး”

အနားရောက်မှ မေးလိုက်သော သူ့အသံကြောင့် ထန်ဖျတ်သွားပုံရသည်။

“ဟင် ဆရာ”

လရောင် မလင်းတလှည့် လင်းတလှည့်အောက်၌ သီမသ ဝိုးတဝါး တွေ့မြင်လိုက်ရသည်မှာ စိုစွတ်၍ ပုလဲ ဆောင်တောက်နေသော မျက်ဝန်းလွင်ပြင်ဖြစ်သည်။

“မိန်းကလေး ငိုနေတာလား”

မေးမိမှ ပိုဆိုးသွားသည်။

ဟင့်ခနဲ ရှိုက်သံနှင့်အတူ သူ့ကအပါးမှ ထွက်ပြေးရန် ကြံရွယ်လိုက်သော သွေးအနေအထားကို မင်းခန့် ရိပ်မိသွား သဖြင့် လျင်မြန်စွာ တားဆီးလိုက်သည်။

“ဟိတ်. . ဘယ်လဲ နေဦး”

သွေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ တားလိုက်မိသည်။ သူ့ရင်ပတ်တစ်ခုလုံး ပူနွေးစွတ်စိုသွားသည်။ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုနှိုက်လိုက်သော သွေးသည် တကယ်ကို တွယ်ရာမဲ့နေသူ အတွက် ကောက်ရိုးတမျှင်သည်လည်း ရေနစ်သူအတွက် အားကိုးရာသဖွယ် ဖြစ်နေသည့်အလားပင်။

“မိန်းကလေး တိတ်ပါ။ မင်း ဘာတွေ ခံစားနေရလဲ လဲဆိုတာ ကိုယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပါလား”

“ဆရာ ကျွန်. . ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါ”

သွေးက သူ့ရင်ခွင်မှ အလန့်တကြား ရုန်းထွက်လိုက် ပြီး တောင်းပန်လိုက်သည်။

ရုန်းထွက်မှုကိုပင် မင်းခန့်က ခွင့်မပြုရန်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင့်အင်း မင်းကို ကိုယ်သွားခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။ မင်း ရင်ထဲ ဘာတွေဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိ သွားခွင့်ပြုမယ်”

သွေးက ထပ်မံရုန်းလိုက်ပြီး. . .

“ကျွန်မကို အကျပ်မကိုင်ပါနဲ့ဆရာ၊ ကျွန်မဘဝကို ဆရာ့လက်ခုပ်ထဲကရေလို သဘောထားရင်တော့”

“ဘာ. . .”

သူ အလန့်တကြားပင် သွေးအား ဖက်တွယ်ထား သောလက်ကို ဖြေလိုက်လေသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာ”

သွေးသည် ထောင်ချောက်မှ လွတ်သွားသော သမင် မလေးသဖွယ် ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

မင်းခန့် ကြက်သေသေကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

သူ့ရင်ခွင်၌ နွေးထွေးသော အငွေ့အသက်ကလေး ကတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ရင်ဝယ် မလစ်ဟာစဖူး လစ်ဟာသွားလေတော့ သည်။

သွေးအတွက် သောကစိတ်ကလေးကလည်း ရင် ဝယ် ထိရူကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အခန်း(၂၂)

“ကိုဦးထူး ကျွန်တော်ပဲ လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ခင်ဗျား ဒေါ်စိန်ကိုသာ ဈေးလိုက်ပို့လိုက်တော့”

ဦးမင်းခန့် အသံကြောင့် သွေး တုန်လှုပ်သွားသည်။ ညကတည်းက တုန်လှုပ်မှုတို့သည် တစ်ညတာကို ဖြတ်ကျော် သွားပြီး ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် သွေးမအေးနိုင်သေး။ စိတ်မှာ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားလျက်ရှိသည်။

မိမိအားထားရမည့် ခိုဝင်ရမည့် နားခိုရမည့် ရင်ခွင် သည် ချစ်သူရင်ခွင်သာ ဖြစ်သင့်ပါလျက် ချစ်သူမဟုတ်သော သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦး၏ ရင်ခွင်သို့ ဘာကြောင့်များ ခိုးဝင် တာ ရင်ပွင့်မတတ် ငိုကြွေးမိရသနည်း။

သွေးကိုသွေး နားမလည်နိုင်။

“ကိုင်း.. သွားကြမယ်”

သွေး ပေါ်တီကိုအောက်ရောက်စဉ် ကားပေါ်၌ ထိုင် ကာ စောင့်နေသော ဦးမင်းခန့်ကို အားနာစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရ သည်။

“တက်.. သား ဖေဖေလိုက်ပို့မယ်”

“မမ လိုက်မပို့တော့ဘူးနော်၊ ကဲကဲ ဖေဖေနဲ့ပဲ သွား တော့”

“ဘာဖြစ်လို့ မလိုက်ရမှာလဲ၊ လိုက်ရမယ်.. တက်”

ဦးမင်းခန့်ထံမှ အာဏာရှင်ဆန်ဆန် အမိန့်သံ ထွက် ပေါ်လာသည်။

သွေး ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

ကဲကဲက အကင်းမီးစွာဖြင့်..

“မမပဲ ရိုက်ပို့ရမယ်”

သွေး ဘာတတ်နိုင်ဦးမည်နည်း၊ သူ့ဥစ္စာ စားမှုတော့ ရဲ့ရှုတော့မည်။

သွေး ကဲကဲအား ရှေ့ခန်းတင်ပေးပြီး နောက်ခန်းသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကဲကဲကို သွန်သင်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် ဇာတ်တ

အတူထိုင်လိုက်ရန် မတောင်းဆိုတော့။

သွေးတို့ နေသားတကျ ထိုင်သွားပြီးသည်နှင့် ကားက မောင်းထွက်လေသည်။

“ညကကိစ္စ အစာမကျေသေးဘူး မိန်းကလေး မင်းငါ့ကို ဖြေရှင်းချက် တစ်ခုခု ပေးရလိမ့်မယ်နော် ပြင်ဆင်ထားပါ”

“ဘာရဲဖေဖေ”

“မမကို ပြောတာပါ။ သားကို ဖေဖေဘာမှ မပြောပါဘူး”

“မမကို ဘာကြောရဲရဲ”

သွေးအတွက်တော့ ရှေ့မှခံတပ်ကောင်းကောင်း ရနေလေပြီ။

“မမကို ဆူမရိုလား၊ ဒါဆို ဖေဖေနဲ့ မခေါ်ဘူး၊ ဖေဖေကို ချစ်တော့ဘူးနော်၊ သား မမကို ဆူရဘူး”

စကားကလည်း မြန်သေးသည်။ သွေးကို ဆူမှာစိုးသဖြင့် အဖေကို ရန်လုပ်သော ကဲကဲကိုကြည့်ကာ သွေးရင်ထဲ ခံရခက်သော ဝေဒနာတစ်ရပ် ခံစားလိုက်ရသည်။

“သား မမကို ဖေဖေမဆူရဲပါဘူးကွာ၊ ပြောစရာ ရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ရဲ့ရား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဖေဖေညာနဲ့နော်”

“မညာပါဘူး၊ ဖေဖေ တကယ်ပြောတာပါ”

“မမ မကြောက်နဲ့နော်၊ ဖေဖေက ဆူဘူးရဲ့”

ကဲကဲ၏ စကားမတတ်မှု သိတတ်မှု ပိုလေလေ သွေးရင်နှင့်ရလေလေ ရင်နာရလေလေ ဖြစ်မိသည်။ ရေမျောတမ်းတင်လိုဘဝမျိုးဖြင့် သောင်ကမ်းဆိုက်လာသည့် မိမိကို တံကြွမ္မာက အညာအတာ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ဖဲ့ခွာဖို့ ကြိုးစားနေလေသည်။

ကဲကဲကို မူကြိုကျောင်း၌ ချပေးပြီးနောက် သွေးဦးမင်းခန့် ခေါ်ဆောင်ရန်နောက်သို့ တစ်ခွန်းမှ မပြောပဲ ထိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

ဦးမင်းခန့်က အိုလာလာ ကော်ဖီဆိုင်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာသည်။

သွေး ကြူကြွေမပျက် လိုက်ခဲ့သည်။ သွေးရင်ထဲမှ တောားတွေကို ဖွင့်အံ့တော့မည်။

သွေး၏ အနာဂတ်သည် ဦးမင်းခန့်၏ လက်ထဲ၌ ရှိလေသည်။

“ဘာစားမလဲ”

“ဘာမှမစားချင်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်မ ဘလက်ခီ ကော်ဖီတစ်ခွက်ပဲ ထပ်သောက်ပါ့မယ်”

“ဘလက်ခီကော်ဖီချည်းပဲ ဖိသောက်မနေနဲ့၊ လူက သည်း ပိန်နေပြီ မုန့်ပါထပ်စား”

“ကျွန်မ ဆရာနဲ့ စကားပြောဟရာရှိလို့သာ လိုက်ခဲ့တာပါ”

“ကောင်းပြီ စကားလည်းပြော စားလည်းစားရမှာပေါ့၊ စားသောက်ဆိုင် ဝင်မိပြီကီး မိန်းကလေးရဲ့...”

သွေးခေါင်းညိတ်ကာ ဝိတ်တာပြန်အသွားကို သည်းခံစောင့်ဆိုင်းနေပြီးမှ...

“ဆရာ ကျွန်မရဲ့ စကားတွေဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်စေဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူးဆရာ၊ ဆရာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်အောင်သာ ကျွန်မ ပြောရမှာပါ”

“ပြောပါ မိန်းကလေး၊ ကျွန်မ မင်းခံစားနေရတာတွေကို မျှဝေယူဖို့ အသင့်ရှိနေပါတယ်”

ဦးမင်းခန့်၏ ရင်ထဲကပါသော စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့် သွေး အားတက်သွားခဲ့သည်။

“မနေ့က ကျောင်းကို ဒေါ်ငုဝါတို့ ညီအစ်မ ရော့ဖ်လာပါတယ်”

ဦးမင်းခန့် မျက်နှာပြင်ထက်၌ ညိုမဲတက်လာသည်။ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာလာရှုပ်ပြန်ပြီလဲ”

“နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး ရန်တွေ့စွပ်စွဲသွားမှုကို ကျွန်မပြန်မပြောတတ်လို့ မပြောပါရစေနဲ့ ဆရာ အဓိကတော့ ကျွန်မရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို စော်ကားခြင်းပါပဲ”

“ကိုယ်နဲ့ပါတသက်ပြီး မင်း အစော်ကား ခံလိုက်တယ်ပေါ့”

သွေး ခေါင်းသာ ညိတ်လိုက်နိုင်သည်။ သွေးရောင်

မှာ မွန်းကြပ်နေလေပြီ။

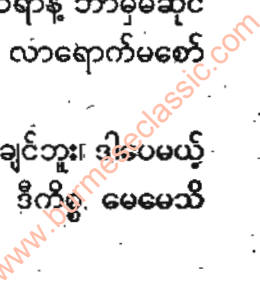
‘သူများလင်ကို ကြောင်တောင်နှိုက်ယူ ရဲတဲ့မိန်းမ’ ‘လင်ခိုးမ’ ‘နင့်ရုပ်နဲ့အရွယ် နင့်ပညာနဲ့ လင်ဒီလောက် ရှားရသလားတဲ့’ မကြားဝံ့မနာသာသော စွပ်စွဲပုတ်ခတ်မှုကို သူငယ်ချင်းများက မခံနိုင်သဖြင့် ဝိုင်းချမည် လုပ်သောအခါမှ တားပါတက်ပြေးကာ ထွက်ခွာသွားသည့်အဖြစ်က ရှက်ဖို့ ကောင်းလိုက်သည့်အဖြစ်။ တော်သေးသည် သူငယ်ချင်းတွေ ကောင်းမှုကြောင့် ဦးလေးထူးကားပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည့် အဖြစ် ဘဝတစ်သက်တာ၌ မျှော်လင့်မထားသော သွေးရင်၌ ခြိတ်ကျော်လိုသည့် ရက်တစ်ရက်အဖြစ် နာကျင်စွာ မေ့ပစ်လိုသည်။ သို့သော် မေ့၍မရ။

“တောင်းပန်ပါတယ်၊ သူတို့စရိုက်ကြမ်းတမ်းတယ်၊ မင်းကို ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ပြောဆိုသွားမယ်ဆိုတာ ဆိုယ်နားလည်ခံစားရတယ်၊ ဒီအတွက် ကိုယ်မင်းကို ချက်ချင်း ငေးဆပ်ပြပါမယ်”

ဦးမင်းခန့်က ယူကြိုးမရစွာဖြင့်... တံတွတ်တွတ် တောင်းပန်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ ဒီအတွက် ဆရာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး ဒါပေမယ့် နောက်နောင် ကျွန်မကို လာရောက်မစော်ကားဖို့ကိုတော့ ဆရာ တားဆီးပေးပါ”

“ကိုယ် သူတို့နဲ့ လုံးဝမပါတသက်ချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သင်ဦးဦးကိုလွှတ်ပြီး တားမြစ်ခိုင်းပါမယ်၊ ဒီကိစ္စ မေမေသိ

သွားသလား”

“မသိပါဘူးဆရာ၊ ကျွန်မ မပြောရက်ပါဘူး၊ ကြီးမေမှာ သွေးတိုးရှိတယ်၊ ကျွန်မ ပညာရေးအတွက် ဆရာတို့အိမ်မှာ အလုပ်လာလုပ်တာပါ။ ကျွန်မမှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါဘူး”

“တော်ပါတော့ မိန်းကလေးရယ်၊ ကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ နောက် မင်းကိုမစော်ကားနိုင်အောင် ကိုယ်အကောင်းဆုံး ဆောင်ရွက်ပေးမယ်ဆိုရင် မင်း လက်ခံမှာလား”

သွေး ဦးမင်းခန့်စကားကို နားလည်ပါသော်လည်း ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဆိုသည့် အချက်ကိုတော့ ခန့်မှန်း၍ မရပေ။

“နောက်တစ်ခု ကိုယ်ပြောစရာ ရှိနေသေးတယ်”

“ဘာများပါလဲ ဆရာ”

ဦးမင်းခန့် ရုတ်တရက် စကားမပြောပဲ တစ်စုံတစ်ခုကို နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနေလေသည်။ အတန်ကြာမှ...

“ခုချိန်မှာ မပြောသင့်တော့ဘူးထင်လို့ ကိုယ်မပြောတော့ဘူး မိန်းကလေး၊ ကဲ... သောက် ကျောင်းချိန်နီးနေပြီ မှတ်လား”

“ဒီနေ့တော့ ကျွန်မ ကျောင်းမတက်တော့ဘူးဆရာ၊ မနေ့က အဖြစ်အပျက်က ကျွန်မကို သွေးပျက်မတတ် အရွယ်ရစေခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မ ကျောင်းကို ဘယ်လိုခြေလှမ်း ဘယ်လိုမျက်နှာထားနဲ့ သွားရမယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားလို့ မရဘူး”

လို့ပါ”

“ဒီလိုဆို ဘယ်သွားချင်သလဲ”

“ရပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မနဲ့ ဘုရားခဏသွားပြီး အိမ်ထဲပြန်ပါမယ်”

“ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ခုလိုချိန်မှာ မင်းကို တစ်ယောက်တည်း ထားရက်တဲ့အင်အား တို့မှာမရှိဘူး”

သွေးရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ အားကိုးမိသော ယောက်ျားတစ်ဦးထံမှ အကြင်နာစကားသည် ရင်ကို သိမ်ခနဲ ဩဇာလှောင်စေနိုင်သည်။ သို့သော် အခြေအနေခြင်းက တူညီပြီ။ ထို့ကြောင့်...

“ရပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်မ အိမ်ကို ကားငှားပြန်သွားမယ်၊ ဆရာ သွားစရာရှိတာ သွားပါ”

သံယောဇဉ်တို့ ထပ်မံမရစ်ပတ်လိုပြီ၊ နုနယ်သော မိမိအလုံးသား၌ အချစ်ဆိပ်ရည်တို့ ပြည့်ရွှမ်းနေလေပြီ။ ညက အားတိုးတကြီး ရင်ခွင်တိုးဝင်ကာ ငိုချခြင်းသည် အိပ်မက်ပမာပင်။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲကွာ၊ နင်း သွားစရာမရှိရင် ငါခေါ်တဲ့အိမ် လိုက်ခဲ့”

“ရှင်...”

သွေး၏ ပျက်ဝန်းနှင့် မေးခွန်းထုတ်ခြင်းကို ဦးမင်းခန့် မပြောပဲ ဖုန်းဖွင့်ပြီး ကုမ္ပဏီသို့ လှမ်းဆက်နေသည်။

“အေး... တိုးမောင်၊ ငါ ကိစ္စရှိလို့ နည်းနည်းနောက်

ကျမယ်”

“.....”

“အေး သိတယ်၊ နှစ်နာရီ အစည်းအဝေးကို အမှီလာ

ခဲ့မယ်”

“.....”

“ဪ... အဲဒီကိစ္စ အန်ကယ်လ်အောင်ကို လွှဲလိုက်

လေကွာ”

“.....”

“သူပဲ လုပ်လိမ့်မယ် ဒါပဲ”

သွေး ကော်ဖီတစ်ခွက် ကုန်အောင်သောက်ပြီး ထိုင်

ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သွားရမယ့်နေရာ သိပြီဆရာ”

“ဘယ်လဲ”

“သီလရှင်ဇရပ်”

“တော်စမ်းပါ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

သွေး ဦးမင်းခန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲ့ အဇ္ဈတ္တသဏ္ဍာန်

ကိုကပဲ ဦးမင်းခန့်အပေါ် တိတ်တခိုးမျှော်လင့်တွယ်တာနဲ့

သည်။

ပျော့ညံ့သော မိန်းမသားစိတ်ကို မုန်းတီးလိုက်တာ

မိမိလောကကြီးကို ဘာကြောင့်များ ရဲတင်းစွာ ရင်မဆိုင်ခဲ့

သနည်း။

ဦးမင်းခန့်က သူ့၏ ကုမ္ပဏီစိုက်ကွင်းသို့ ခေါ်ခွင့်

သည်။ ပြောင်းဖူးစိုက်ကွင်းအတွက် လိုအပ်ချက်များကို ညွှန်

ကြားနေစဉ် သွေးက ရုံးခန်း၌ စာကျက်နေလိုက်သည်။

သွေးကို တလေးတစ်ဦးပမာ သဘောထား ဂရုစိုက်

နေသော ဦးမင်းခန့်၏ ဖြူစင်စိတ်ထားကို မိမိက အရောင်ဆိုး

နှင့် နေတာလား။

“သား ဆရာမလေ အပင်တွေကြီးလာမှ သားကို

ခေါ်လာဦးမယ်၊ ဒီကောင်ကို မြင်းစီးခိုင်းရမယ်”

ဥတုစိုက်ကွင်း၌ အပန်းဖြေစခန်းနေရာ၌ မြင်းစီး

ထားနေရာပါရှိသဖြင့် ဦးမင်းခန့်က ပြောလိုက်သည်။

နေ့လည်စာကို ဥတုစခန်း အပန်းဖြေစခန်း ဟိုတယ်၌

စားသုံးရင်း.. .

“သွေး.. .”

“ရှင်.. .”

ပြောင်းလွဲလာသော အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် သွေးရင်

သွေးသည်။

“စိတ်ညစ်သေးသလား”

“မညစ်တော့ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် မညစ်နဲ့၊ သူတို့ကိုလည်း ဂရုစိုက်စရာ

ပါဘူး၊ နောက်တစ်ခါ လာခဲ့ရင်”

“ဟင်.. .”

“အကယ်၍ ပြောတာပါ၊ လာလည်းမလာစေရဘူး၊

ကွန်းထိန်းရုံးခန်းကို လိုက်ခဲ့ပါ... လူကြီးလူကောင်းဆန်စွာ စကား ပြောကြတာပေါ့လို့ပြောပြီး ခေါ်သွားပါ။ အင်း... မိလည်းမကောင်းသေးဘူး၊ ကိုယ့်ဖုန်းကိုသာ ချက်ချင်းလှုပ်ခေါ်လိုက်”

သွေးအတွက် အမျိုးမျိုး ပူပန်ပေးနေသော ဦးမင်းခန့်ကိုကြည့်ကာ သွေး ခံစားခဲ့ရသမျှ သောကတို့ လွင့်စင်ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

“ပြန်ကြရအောင်လေ ဆရာ၊ တော်ကြာ ကဲကဲ သွားကြပြီ ဦးဖိုးထူးကားက ကျွန်မကျောင်းကို အရင်လာခေါ်ရင်”

“ကိုယ် ဖုန်းဆက်ပြီး... သွေးကျောင်းကို မလာနဲ့လဲ ကဲကဲကျောင်းမှာ သွေးစောင့်နေလို့လေ”

“ဪ...”

ဦးမင်းခန့်သည် ယခင်ကနှင့်မတူ ပြီးခွင်ကြည်ထင်လျက်ရှိသည်။

“ဆရာ အစည်းအဝေး”

“နှစ်နာရီလေး၊ မင်းကိုပို့ပေးပြီး တန်းသွားမှာပေါ့ ကိုယ့်အတွက် ပူပန်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ”

“ဆရာကလည်း ကျွန်မအတွက်ကတော့ ဆရာပူပေးပြီး ဆရာအတွက် ကျွန်မ မပူပေးရဘူးဆိုရင် တရားမလား”

“တရားပါတယ်၊ မင်းက တလေးပဲလေကွယ်”

သွေးအပေါ် တကယ်ပဲညွှာကာ ဂရုစိုက်မှာထား

သွေး စိတ်ကူးယဉ်ဆန်မိလေသည်။ အိပ်မက်ထဲက နန်းတော်တစ်ခုကို သွေးမျှော်လင့်တတ်လာပြီ။

“တိုင်း... ဟိုရှေ့မှာ ဖိုးထူးကား၊ သွေးအဲဒီမှာ ပြောင်းစောင့်နေတော့ ညမှ ကိုယ်ပြောစရာရှိတဲ့စကားကို ပြောတော့မယ်”

သွေး ခေါင်းညိတ်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ သွေးအတွက် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘယ်လိုနေထိုင်ရမယ်၊ ဘယ်လိုက မိမိကို အထင်သွေးစေထိတ်တယ်၊ မိမိကို အထင်ကြီးအောင် ဘယ်လိုနေထိုင်ရမယ် သည်ဖြင့် အသေးစိပ်သွန်သင်ဆုံးမပေးမည့် မိခင် သို့မဟုတ် မိခင်နှင့်တူသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ လက်ပေါ်တွင် မကြီးမြင်းခဲ့ပါ။

သို့သော် ဦးလေးကတော့ ဘုရားဟော ကျမ်းစာများနှင့်အညီ သင်ပေးထားသော လိမ္မာရေးခြားရှိမှုလောက်ကို သဘော သွေးသိနေပါသည်။

သွေး ဦးမင်းခန့်ကား မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ပေးကြည့်နေမိသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဦးမင်းခန့် သွေးလေရာနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်ပါနေလိုက်မိမိပင်ပါဘိ။

အခန်း(၂၃)

“ကဲကဲ အိပ်သွားပြီလား သမီး”

“အိပ်သွားပါပြီ ကြီးမေ”

“သမီးကို ကြီးမေ စကားပြောစရာရှိတယ်၊ စာတတ်ချိန်များ ထိခိုက်မလား”

အင်မတန် ယဉ်ကျေးမှုရှိသော ကြီးမေလို မိခင်မိဘများသာနေရလျှင် သွေးဘဝသည် အဘယ်မျှ ပြည့်စုံလိုက်တော့မည်နည်း။

“မထိခိုက်ပါဘူး ကြီးမေ”

“လာ အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်း သွားရအောင်”

သွေးရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်း၌ ဦးမင်းခန့်နှင့် ချိန်းဆိုထားသည်ကို သတိရမိသလို၊ မနေ့က ခိုင်ခံ့သော ရင်ခွင်နွေးကို သတိရတော့ ရင်ခုန်လာပြန်သည်။ ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်မိကြသည်နှင့်...

“နေ့ခင်းက သမီး ကျောင်းမတက်ဘူးဆို၊ သမီး သူငယ်ချင်းတွေ ဖုန်းဆက်တယ်”

“ဟင်..”

တခါခိုး တခါမိပါလား၊ သွေးမျက်နှာ ထူပူသွားမိသည်။

“ဒါနဲ့ အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်တော့ ခဏ္ဍာတို့ ညီအစ်မ လာသောင်းကျန်းသွားတဲ့အကြောင်း သိရတယ်၊ ကြီးမေစိတ်မကောင်းလည်းဖြစ်၊ ဒေါသလည်းဖြစ်ပြီး ချက်ချင်း သူတို့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောဆိုပစ်လိုက်တယ်”

သွေးဘက်၌ မေတ္တာအင်အားတွေ ရှိနေပါလား၊

“တခါတည်း ပါးစပ်ပိတ်သွားအောင်လည်း ပြောပစ်တယ်၊ ကဲကဲရဲ့ မိခင်နေရာကိုပေးဖို့ ငါ ရွေးချယ်ထားတဲ့ နေရာတလေးလို့လေ”

“ဟာ.. ကြီးမေကလဲ”

သွေး ထပြေးရနိုး၊ ထွက်ပြေးရနိုး၊ ထိုင်ရနိုး၊ ထရနိုးနှင့် အသံလုပ်ရမုန်းမသိ၊ မျက်နှာတပြင်လုံး မီးဟပ်ခံလိုက်ရသည့်

www.burmeseclassic.com

ပမာ အရှက်သိပ်သည်းစွာ ဖြစ်ပေါ်ခံစားလိုက်ရသည်။ ခေါင်း
ငုံ့ချလိုက်သည်။

“သမီးကတော့ ဘယ်လိုထင်မလဲ မသိဘူး၊ မနက်
ဖြန်ပဲ ကြီးမေတော့ သမီးဦးလေးဆီ သွားရောက်ပြီး ကြောင်း
လမ်းတော့မယ်၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲသမီး”

“ကျ. . ကျ. . ကျွန်မ ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူး
ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ကျောင်းဆက်တက်ချင်တယ်”

“ကျောင်းတက်ရမှာပေါ့၊ အိမ်ထောင်ပြုပြီးမှကျောင်း
တက်ကြတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ တွေ
ကြီးပဲဟာ၊ ဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ သားက ပညာရေးကို လို
လားတယ်၊ နားလည်မှုလည်းရှိတဲ့ ယောက်ျားကောင်းတယ်
ယောက်ပါ၊ သူ သမီးကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့အကြောင်း ကြီးမေ
ကို ဖွင့်ပြောလာတယ်၊ ကြီးမေကလည်း သဘောကျနေတာ
ဆိုတော့ ဖိုးကျိုင်းတုတ် ဖြစ်သွားတယ်”

ကြီးမေကိုကြည့်ရဲသောမျက်ဝန်း သွေး၌ ရှိမနေချင်
ကံကောင်းခြင်းတရားတို့ သွေးထဲသို့ စုပြုံရောက်ရှိလာပြီ ထင်
ပါသည်။ သို့သော် သွေး မယုံရဲ၊ မဝံ့မရဲ ဖြစ်မိသည်။

“ကျွန်မ စဉ်းစားပါရစေဦး”

“ဟော သားလာပြီ၊ သမီးတို့ချင်း ဆွေးနွေးကြဦး
သွေးတစ်ကိုယ်လုံး အငွေ့အဖြစ် ပျံ့လွင့်သွားလျှင်
ကောင်းလိမ့်မည် ထင်သည်။ နေရထိုင်ရ ခက်ပါဘိ။

ကြီးမေက ထွက်သွားတော့ ကြီးမေသား ဦးမင်း

ရောက်လာသည်။ ကြီးမေထက်ကို ဦးမင်းခန့်ကို ရင်ဆိုင်ရ
ပိုခက်သည်။ မျက်နှာ မည်ကဲ့သို့ ထားရမည်နည်း။

ခေါင်းကို တွင်တွင်ငုံ့ကာ ရင်ထဲမှ စိတ်ဆန္ဒများကို
တွေ့မြင်သွားမှာ စိုးကြောက်၍လည်း ဖြစ်သည်။

“သွေး မေမေ့ဆန္ဒကို သွေးကို ပြောသွားပြီ ထင်
တယ်”

ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲသေး။

“ခေါင်းမမော့ချင်သေးလည်း နေပါဦး၊ ဒါပေမယ့်
ကိုယ်ပြောမယ့် စကားတွေကိုပဲ နားထောင်ပေးရင် တော်ပြီ”
ပုတ်သင်ညှိလေး လုပ်မိသည်။

“ကိုယ် မနေ့ကတည်းက သွေးကို စကားတစ်ခွန်း
ပြောချင်နေတာ၊ သွေး သိပ်သောကရောက်နေတာမြင်တော့
တိုယ့်စကားတွေ ရင်ထဲသိမ်းလိုက်ရတယ်၊ စကားလိုပဲ မင်းကို
လည်း ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ထာဝရ သိမ်းထားချင်ပြီ၊ ကိုယ်ပြော
တာ နားလည်ရဲ့လား မိန်းကလေး၊ ကိုယ် မင်းကို ထာဝရ
စိုင်းဆိုင်ချင်ပြီ၊ ဒါကြောင့် လက်ထပ်လိုက်ကြရအောင်လား”

ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြောလိမ့်မည်ဟု မထင်
မှတ်ထားသဖြင့် ပြန်ပြောစရာ စကားမရှိအောင်ပင် ဖြစ်သွား
သည်။

ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမှု မရှိသော်လည်း နှလုံးသား၌
အသင့်ရှိနေ အချစ်ကတော့ဖြင့် တံဒိတ်ဒိတ်ခုန်တာ ရှက်စိတ်

တို့က ခေါင်းဖော်မဝံ့ပြီ။ သို့သော် ချစ်စိတ်၊ ရှက်စိတ်တို့ကြား မှာ ခံပြင်းစိတ်ကတော့ ဝင်လာသည်။

“အချစ်” ဟူသော စကားပါမလာပဲ လက်ထပ်ရ အောင်တဲ့လား၊ စီးပိုးလိုက်တာ၊ ငြင်းပယ်စရာ အကြောင်းမရှိ ဟု ထင်ပုံရသည်။

“ကိုယ်လို တစ်ခုလပ်ကြီးက မိန်းကလေးလို နုနုနယ်နယ် အပျိုစင်လေးကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာ နွားအိုပြက်နု ကြိုက်ကြီးဆိုပြီး ရွဲမုန်းသွားပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပွဲလန်တုန်း ဖျာခင်းတဲ့ အခွင့်အရေးသမားလို့ မှတ်ယူလိုက်လို့ စကားပြော ချင်စိတ် ကုန်ခမ်းသွားတာလား မိန်းကလေး”

သွေး ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူ့အား မဝံ့မစဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အကြည့်ချင်းဆုံတော့ အပျိုရိုင်း၏ ရင်ခွင်သံကြမ်းကြမ်းကို သူ့ကြားသွားမှာ စိုးထိတ်ကာ ထိုင် ရာမှ ရုတ်ချည်းထကာ လသာဆောင်ဘက် ထွက်ခဲ့သည်။

လျှပ်စစ်မီးရောင်အောက်ထက်စာလျှင် လရောင် အောက်ကမှ အနည်းငယ်နေရခက်သော ဝေဒနာကို သတ် သာစေလိမ့်မည်။

“မိန်းကလေး ကိုယ့်ကို ရွဲမုန်းသွားပြီလား”

မုန်းဖို့နေနေသာသာ ချစ်လွန်းလို့ အခက်ကြုံ နေ သည်။

သို့သော် . . . ခိုကိုးရာရှာနေသော မိန်းမသားထံ ယောက်၏ အချစ်ကို ဦးမင်းခန့်လိုလူက တန်ဖိုးထား

လား။

“ကိုယ် မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် မိန်းမတွေ့တို့ မ ကြည့်ချင်လောက်အောင် နာကျည်းမုန်းတီးခဲ့ပေမယ့် မင်းကို မုန်းမရအောင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်လိုလူတစ်ယောက်က ချစ် တယ်ဆိုတဲ့စကားပြောရင် မင်း လက်ခံချင်ပါ့မလား”

ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံချင်ရမှာလဲ၊ လက်ခံချင်တာမှ တိုဘက်ကမ်းတောင် လွန်သေး၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ပတ် သက်လာလျှင် မိန်းမသားတွေ၏ မျှော်လင့်ခြင်း တံခါးထဲ ထို “ချစ်တယ်” ဟူသော စကားတစ်ခွန်းပင် ဖြစ်သည်ဆိုတာကို အိမ်ထောင်သက် အတွေ့အကြုံရှိသော ယောက်ျားတစ် ယောက်အနေနှင့် သိဖို့ကောင်းလေသည်။

“ပြောပါဦး”

“ကျ. . ကျွန်မ စဉ်းစားဦးမယ် ဆရာ”

အနားကပ်လာတော့ ဆတ်ခနဲ စုန်ရီသွားသည်။

မနေ့ကတော့ သောက၏ထွက်ပေါက် အားကိုးရာ ရှာမိသည့်အတွက် သူ၏ရင်ခွင်ထဲ ဝင်ရောက်ခြင်းကို မတုန် စွပ်မိ၊ ယခုတော့ အနားကပ်လာသည်ကိုပင် ထိတ်လန့်တ ကြီး မော့ကြည့်လိုက်မိပြီး တုန်တုန်ရီရီ ပြောချလိုက်သည်။

“ဘယ်အချိန်အထိ ပေးရမှာလဲ၊ မနက်ဖြန် မေမေက ခေါင်းဦးလေးဆီ သွားတော့မှာ”

“နည်းနည်းတော့ အချိန်ပေးပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ်စိတ်ရှည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်

၂၂၀

မြတ်ဗုဒ္ဓ

မင်း ကိုယ်တို့သားအဖအတွက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ပုတ်
ခတ်လတ်မယ့် လှိုင်းတံပိုးရဲ့ဒဏ်ကို ကြံကြံနိုင်နိုင်ရလိမ့်မယ်
နော်”

“ဆရာကကော ကျွန်မကို ကာကွယ်ပေးမှာလား”

“အိုး.. မေးတတ်လိုက်တာ ကလေးရယ်၊ ပေးမှာ
ပေါ့.. ကိုယ် မေတ္တာနဲ့ရော ကိုယ့်ဒီရင်ခွင်ကြီးနဲ့ပါ”

“အိုး..”

4 တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်နေသော-သွေး၏ ခန္ဓာကိုယ်လေး
သည် ဖက်ရွက်ကလေး တစ်ရွက်ပမာ သူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့
စွေ့ခနဲ ရောက်ရှိသွားအောင် သူ သိမ်းကြိုးယူငင်သွားသည်။

ငြင်းဆန်နိုင်သောအင်အား သွေး၌ မရှိပြီ၊ မိမိကိုယ်
တိုင်ကလည်း တုန်လှုပ်စွာဖြင့် တမ်းတမိသည့်ရင်ခွင် ဖြစ်နေ
တာကလည်း အကြောင်းပါလိမ့်မည် ထင်သည်။

အပိုင်း (၃)

အခန်း(၂၄)

မင်းခန့်ရင်ထဲ ဒေါသတို့ဆူဝေလာသည်။ ခတ္တကောက်မှ သားနှင့်တွေ့ခွင့် မေတ္တာရစ်ခံလာသည်။

“ကျွန်တော် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးမေမေ၊ သားရဲ့ နုနယ်တဲ့ နှလုံးသားလေးမှာ ခါးသီးတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခု စွဲထင်သွားမှာ ကျွန်တော်စိုးရိမ်တယ်”

“ဒီမှာ မောင်မင်းခန့်... အမေဟာ အမေပါပဲ၊ ရန်သူ

တောင် လက်နက်ချရင် ကြေအေးရသေးတာပဲ။ သူ့အဖွား သူသိလို့ ဝန်ချတောင်းပန်လာပြီဆိုတော့ ကိုယ့်ဘက်က သိပ် နှိုင်းရှိုင်းပျံ့ ဆက်ဆံလိုက်ရင် လူကြီးလူကောင်း မမိသရာ ရောက်သွားတော့မှာပေါ့။ ကျန်းမာရေးလည်း မကောင်းဘူး ပြောတယ်”

“ဘယ်လို ကျမ်းမာရေး မကောင်းတာမျိုးလည်းဆိုတာ မေမေသိလို့လား”

“ဘယ်သိမလဲ”

“ဒင်းလင်ငယ်က ဖိုးသမားဆိုတော့ ဒင်းမှ အေအိုင် ဒီအက်စ်ကလွဲရင် ဘာရောဂါ ဖြစ်ရဦးမှာလဲ၊ ပေးမတွေ့နိုင်ဘူး မေမေ၊ သားကို ရောဂါကူးစက်သွားမယ်”

“ဘုရား... ဘုရား ဟုတ်လို့လား သားရယ်”

မိခင်ရင်ဘတ်ဖိကာ ထိတ်လန့်တကြား မယုံကြည်နိုင်ဘဲဆို မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်လို့ပေါ်တာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ မေမေက ခဏတော့ အတွေ့မယ်လို့ ပြောလိုက်မိပြီ၊ အို... ကလေးဆိုတာ အရမ်း နယ်တော့ စိုးတွေ ပျံ့နဲ့လွယ်တဲ့နေရာ လုံးဝသွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး မေမေပဲပြောတော့မယ်၊ ဘုရား... ဘုရား... ငုဂါကိုများများ ဆွဲရင် ပြုစစ်ဘူး၊ သွေးစစ်ခိုင်းရမယ်”

မိခင်က ကောက်ကာငင်ကာထပြီး တယ်လီဖုန်း ထုတ်ဖော်လေသည်။

“အတော်ပဲ ဒေါ်ကြင်ရေ၊ ရှင်ကိုတော့ ကျွန်မ အား နာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမြေးကိုတော့ ပေးမတွေ့နိုင်ဘူး”

“.....”

“ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်လို့ကို ကျွန်မသားတွေကို ကျွန်မ အယ်လိုဘဝမျိုးရောက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ရှင်အမြင်ပဲလေ”

“.....”

“ကိုစွမရှိဘူး၊ ရင်သွေးကို ငဲ့ကွက်ရမှန်းမသိပဲ ကိုယ့် ရဲ့အလိုဆန္ဒအတိုင်း ယုတ်မာစွာ ဖောက်ပြန်လော်လီသွား တဲ့ မိန်းမယုတ်နဲ့ ကျွန်မတို့မြေးကို ခွဲရတွက်အတွက် ရရှိလာ မယ့် ဝဋ်ကြွေးရှိမယ်ဆို အဲဒီဝဋ်ကြွေးကို ကျွန်မ သံသရာ အဆက်ဆက် ခံလိုက်မယ်၊ ကျွန်မမြေးကိုတော့ ကျွန်မ ဘာမှ မှ အကူးမခံနိုင်ဘူး”

“.....”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မ လူကြီးမပီသဘူးပဲပြောပြော ရတယ် ဒေါ်ကြိုင် ကြိုက်သလိုသာပြော၊ ကျွန်မတို့ ဘာတို့ မဟုတ်တာ မလုပ်ဘူး”

“.....”

“ဒါဘာဖြစ်လဲ၊ တမင်လဲရင် တမင်ထူမယ်၊ ကျွန်မ သားအပေါ် ရှင်တို့ဘာမှပတ်သက်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ တာ တိုင်းသိပြည်သိ တရားဝင် ကြေညာထားပြီးသားပဲ၊ မြေ ပိုင်ခွင့်လည်း မရှိဘူး၊ တစ်ခုလပ်နဲ့ အပျိုစင်လေး နှစ်နာစေ

ရှင် အပျိုစင်လေးဘက်ကသာ နှစ်နာရမှာပေါ့၊ ရှင်တို့ သမီး တွေပဲမွေးထားပြီး သမီးချင်း မစာတတ်တာ အံ့သြပါရဲ့”

“.....”

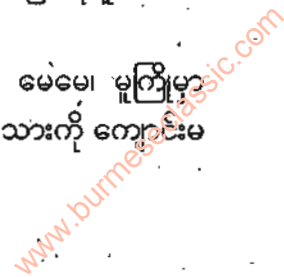
မင်းခန့်သည် မိခင်ကြီးကို တအံ့တဩ ကြည့်မိလေ သည်။ ငယ်စဉ်ကလို သားများကိုထိလျှင် မှားသည်မှန်သည် အနောက်ထား လောလောဆယ်တော့ သွေးပူပြီး သားဆိပ် သတ်ကာ ဆတ်ဆတ်ထိမခံသော မိခင်ပမာ ကက်ကက်လန် အောင် ရန်တော့တွေ့ဖြစ်လိုက်သေးသည့် ဟန်ပန်မျိုး ပြန် သည်တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

“အမြန်ဆုံးကို အကြီးကျယ်ဆုံး အခမ်းနားဆုံးကို သတ်ထပ်ပေးဦးမှာ၊ တော်ပြီ ရှင်ကို ကျွန်မက ခင်မင်ခဲ့တာ တွေထောက်ထားပြီး ခုလောက် လူရာသွင်း စကားပြောတာ နှိပ်စွေးလူးတင်လိုက်ပါ၊ နောက် ပြောစရာရှိရင် ရှေ့နေက အစဉ်ပဲ စကားပြောမယ် ဒါပဲ”

ဝွင်ခနဲမြည်အောင် တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို သာဓုချလိုက်သည်။

မင်းခန့် မိခင်ကို စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အထဲက သတိကင်းသည် ဘယ်သူ့အပေါ်ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ရသူ၏ စိတ် ကိုပင်ကိုပင် ထိခိုက်နှစ်နာစေတတ်သည်။

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး မေမေ၊ မူကြိုမှာ နှစ်ခုပေးတာတွေ့ဘာတွေ ရှိမှာစိုးလို့ သားကို ကျောင်းမှ နှစ်တော့ရင် ကောင်းမလား”

“ဟာ ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ သွေးကျောင်း သွားချိန်မှာ ကဲကဲသောင်းကျန်းရင် မေမေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ဒီလိုလုပ်မယ် မေမေ၊ ဖိုးထူး သွေးနဲ့သားကလွဲရင် ဘယ်သူ ကိုမှ တွေ့ခွင့် ကြိုခွင့် မပေးရဘူးလို့ ဆရာမကြီးနဲ့ ဆရာမတို့ သွားတွေ့ထားရင် ကောင်းမှယ်”

“မေမေသဘောပဲ သားကဲကဲကိုလည်း သေသေချာချာ မှာထားဦးနော်”

“အေးပါ ငါ့သားလည်း အမေချွေးမ အရွေးကောင်း ခဲ့လို့ ဒီဘဝရောက်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ အဖေ အပြစ်ပါ”

မင်းခန့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။ မိခင်သည် သားတွေ့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်တော့ လုပ်ဆောင် ပေးခဲ့တာချည်းပဲဖြစ်သည် မှန်သော်လည်း ကံတရားကလည်း ရှိသေးသည်ပင်။

“ကံပေါ့... မေမေ၊ ဒါတွေဘာမှ မတွေးပါနဲ့၊ သွေး ဦးလေးက ဘာပြောသလဲ”

“သူ့ဟူမလက်ခံရင် သူတို့ဘက်က ဘာမှ ငြင်းစရာ မရှိပါဘူး၊ အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာစွာနဲ့ လက်ခံမိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သွေးဦးလေးက ကျောင်းဆရာပီပီ ပညာလည်းတတ် စာပေဗဟုသုတကလည်း များပုံရတယ်၊ စကားပြော ရည်ရွယ် တယ်”

မင်းခန့်ရင်ထဲ အပျော်နတ်သားတို့ တီးမှုတ်ကခုန်

ကြလေပြီ၊ ခတ္တာနှင့်တုန်းက မရရှိခဲ့သော ခံစားမှု ကြည်နူးမှု တို့သည် သွေးနှင့်တွေ့မှ ရရှိနေသည်။ ဒါကို “အချစ်”ဟု မင်းခန့် ယုံကြည်လက်ခံလာသည်။

“သားတို့ချင်းကော ညှိနှိုင်းပြီးကြပြီလား”

မင်းခန့်မျက်နှာ ထူပူသွားသည်။ မိန်းမအတွေ့အ ကြုံရှိသော တစ်ခုလပ် ယောက်ျားတစ်ဦးအနေဖြင့် ရှက်စိတ် မတွေ့ မရှိသင့်တော့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း အချစ်သည် ယခုမှ ကြားလာသော ယောက်ျားတစ်ဦးအနေဖြင့် ရင်ဖို့ရှက်မော ထားကတော့ ခံစားနေရသေးသည်။

“စဉ်းစားပါရစေတဲ့”

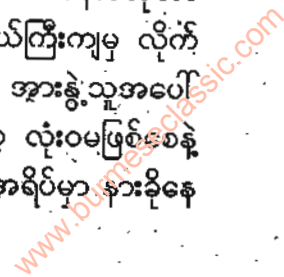
မိခင်မျက်နှာကိုပင် ရဲရဲ မကြည့်ဝံ့ပဲ မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲ ဟော ဖြေလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လောက်ကြာ စဉ်းစားမှာလဲ”

“ကျွန်တော် မမေးလိုက်မိဘူး မေမေ”

“ကြိုးစားလေ သားရယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတာကတော့

အိမ်ထုတ်တာအရေးကို ခဏတာအချိန်လေးနဲ့ ဘယ်ဆုံးဖြတ် ပါ့မလဲ၊ သားဘက်က ချစ်မေတ္တာတွေ ပုံအပီပြင်နိုင်ရင် သားလည်း ဘယ်သူက တင်းခံနိုင်မှာတဲ့လဲ၊ မိန်းမဆိုတာ ဘာပဲတတ်တဲ့အမျိုး ငါ့နှယ်နော်၊ ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ လိုက် နိုင်လေလို့လဲ မသင့်တော်မိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အားနဲ့သူ့အပေါ် ချစ်မိလက်ရောက် စော်ကားမှုမျိုးတော့ လုံးဝမဖြစ်စေနဲ့ အမျိုးကောင်းသား ပီသစွာနဲ့ ကိုယ့်အရိပ်မှာ နားခိုနေ

သူ့ကို...”

“မေမေကလည်းဗျာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ကလေး မှမဟုတ်တာ”

“အေးပါ ပညာရှိသတိဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြောတာ မောင်မင်းခန့်ရေ ကဲ... မေမေသွားနားတော့မယ်၊ သွေး မနက်ဖြန် ကျွဲတိုရီရယ်ရှိလို့ စာကျက်နေတယ်ထင်တယ်”

မိခင်ကြီး ပြန်ထွက်သွားမှ သူ့မျက်နှာ၌ ပူထူနေမှုတို့ လျော့ပါးသွားသည်။ သွေးနှင့်ပတ်သက်၍ ခံစားမှုတို့သည် ဆယ်ကျော်သက် မြည်းကောင်ပေါက်လေး၏ ရင်ခုန်မှုသ ဖွယ် ပုဂ္ဂန်ဆိတ်လို တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်မှတ်ခဲ့ပါချေ။

ယခု လူပျိုပေါက်လေးပမာ ချစ်သူကို အမြဲတွေ့ချင် သည်။ အလုပ်မရှိ အလုပ်မရှာတော့ပဲ ရှိသောအလုပ်များကို မြန်မြန်သိမ်းကြိုးလုပ်ပြီး အိမ်ကိုပြန်ပြေး အချိန်ရလျင်ရသလို သားသွားချင်သောနေရာများ ကစားကွင်းများကို လိုက်ပို့ဖော် ချင်သည်။ ဒါမှ မိသားစုဟု သူလက်ခံချင်သည်။ သူ မျှော်မှန်း ထားသောမိသားစု၏ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးပင်။

သွေး စာကျက်နေသည်တဲ့၊ မသွားတော့ပါဘူးဟု ဆိုပေမယ့် မနေနိုင်၊ သွေးမျက်နှာလေးကို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် မြင်တွေ့လိုက်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ အောက်ထပ်သို့ ဆင်း ခဲ့သည်။ တံခါးကို အသာခေါက်လိုက်သည်။

မကြာခင် ပွင့်လာပြီး ကြည်လင်သန့်ရှင်းသော

မျက်နှာလေး ဝင်းလက်စွာ ပေါ်ထွန်းလာသည်။

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဆရာ”

သူ ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ ပြီးပြီး ခေါင်းခါလိုက်သည်။ သူ့အပြုံးနှင့် ရှုန်းလက်သော အကြည့်ကြောင့် သွေးက မျက် ထွာချလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ... ကျွဲတိုရီရယ်ရှိလို့ ဆရာနဲ့ စကားလာမ ပြောဖြစ်ဘူး”

“ရပါတယ် မေမေပြောလို့ ကိုယ်သိပါတယ်၊ ကိုယ့် လာတာ ဘာအကြောင်းမှ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းမျက်နှာလေးကို မြင်ချင်လို့ပဲထွေး... ကိုယ့်အနီးအနားမှာ မင်း စိတ်ကြည်လင် ဘာနဲ့ ရှိနေပါလားဆိုတဲ့ အသိကလေး ရရင်ပဲ လောလော သယ် စိတ်ချမ်းသာပြီ၊ ဒါကြောင့် မင်းမျက်နှာလေးကို လာ ကြည့်တာပါ၊ ကဲကဲပိတ်တော့ ဝှုတ်နိုက်”

ဝိုင်းစက်သော သောက်ရှု့ကြယ်ညီနောင် မျက်ဝန်း သားကို ကျောခိုင်းခဲ့လိုက်သည်။

တကယ်ပါလား၊ အချစ်ဆိုတာ အသက်မရွေး အချိန် မခါမရွေး အမြဲစာမိ ဆန်းသစ်နေတတ်ပါလားဟု ကြည် ကြည်နူးနူး သဘောပေါက်လိုက်မိလေသည်။

အခန်း(၂၅)

သွေး ကျွတ်ရိရယ် ဖြေနိုင်သဖြင့် အံ့ဩ
 သည်။ ညက ဦးမင်းခန့်၏ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်သော အ
 ကလေးက မိမိနှလုံးသားကို လာရောက်ထိမှန်သည်။
 တော့ စကားတွေ ကပ်ကြီး ပြောပစ်လိုက်မည်။
 မိမိငယ်စဉ်ကအကြောင်းတွေ ပြောပြပြီး ညောင်
 ပင်ကိုတစ်ခေါက် လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်ဦးမည်ဟု စိတ်ထဲ

ထားလိုက်သည်။
 “မမသွေးလား”
 ကျောင်းပြင်ပ ကားရပ်ထားသည့် နေရာအရောက်
 တွင် မိန်းမတစ်ယောက်က မေးလာသည်။ သွေး သတိထား
 လိုက်သည်။
 “ဘာကိစ္စလဲ”
 “ဒေါ်ခတ္တာက စာပေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ။ စာကို သေသေ
 ချာချာ ဖတ်ပေးပါလို့ပဲ တောင်းပန်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်မ
 ထူးစက်ဆေးရုံက သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးပါ”
 “ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ဖတ်ပါမယ်ဆိုတဲ့ အ
 ကြောင်းပြောပြလိုက်ပါနော်”
 သွေးနှလုံးသား၌ ကိုယ်ချင်းစာတရားတို့ အပြည့်အဝ
 လေသည်။ မိန်းမသားချင်းအပေါ် ပို၍ ရိုင်းပင်းချင်သည်။
 “ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျွန်မတို့မှာလည်း လူနာစိတ်ချမ်းသာ
 စေဖို့ ဆောင်ရွက်ပေးရမယ့် ဝတ္တရားရှိလို့ လာပို့ပေးတာပါ။
 နေလေးအတွက် စိတ်ညစ်စရာ စာတစ်စောင် ဖြစ်သွားမယ်
 ခင်လည်း မမကိုခွင့်လွှတ်ပါကွယ်... သွားမယ်နော်”
 “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မနားလည်ပါတယ် ဆရာမ”
 သွေး စာကိုလက်ခံယူလိုက်ပြီး ဦးဖိုးထူး ကားရပ်နေ
 ခြင်းနေရာကို လျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။
 ကားပေါ်ရောက်တော့...
 “ဘယ်သူ့ သွေး”

“ညောင်လေးပင်က မိတ်ဆွေပါ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လူကြိုနဲ့ စာပါးလိုက်တာပါ”

“ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ ကဲကဲမိခင် ဒေါ်ခတ္တာ၏ မည်သည့် မိမိအတွက် ကောင်းခြင်းကို ပေးလိမ့်မည်ဟု မထင်ပါ။ ဒေါ်ခတ္တာ၏အစ်မ ဒေါ်ငဝါက ညီမကိုယ်စား မရိုက်ပုတ်တစ်မယ် ရန်တွေ့ဆဲဆိုသွားခဲ့သည်။

သွေး ကားပေါ်၌ ထိုင်မိသည်နှင့် စာကို ဖောက်ဖျက်လိုက်သည်။

ညီမလေး “သွေး”

သေခါနီးလူရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒနဲ့ နောက်ဆုံးစကား ညီမလေး ကိုယ်ချင်းစာနာစွာနဲ့ လိုက်လျောပေးလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

ညီမကျောင်းကို လာရောက်ပြီး ညီမကို အရှက်အောင် နာကျည်းပြီး ကိုမင်းခန့်ဆီက ထွက်ပြေးသွားအောင် လုပ်ခဲ့မိတဲ့ အချိန်အထိတော့ မမဟာ ကိုယ့်မိတ်တွင်းကို သေးပဲ ကိုမင်းခန့်ဆီက သားကို ဘန်းပြုအကြပ်ကိုင်မယ် စိတ်ကူးထားခဲ့ပါသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့မှာပဲ ညီမကို လုပ်ချင်တိုင်း ခွင့်မရတဲ့အပြင် ကိုမင်းခန့်ရဲ့ ရှေ့နေရှေ့ရပ်က စကားပြောတဲ့အချိန်မှာ မမဟာ ဗုန်းဗုန်းကျသလို လဲကျသွားတတ်ဆက်တည်းမှာပဲ ရောဂါရှာဖွေဖို့ သွေးစစ်ထားတဲ့ အတွေ့ သိလိုက်ရချိန်မှာ မမဟာ သေလို့ဖြစ်သွားပြီ။

ရက်ကို စောင့်ဆိုင်းနေရတဲ့ အိတ်ချ်အိုင်ဗွီပိုးတွေ ယုံနဲ့နေတဲ့ အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါရှင် ဖြစ်နေပြီ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့ ကြံရွယ်အားထုတ်ခဲ့ပေမယ့် အမေနဲ့ အစ်မကြောင့် ဆေးရုံရောက်နေပြီ။

သေခါနီး သတိရတမ်းတမိတာက “သား”ပါပဲ။

မိခင်မဆန်တဲ့ မိန်းမယုတ်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မမအကြောင်းကို အရင်ပြောပြပါရစေဦး

မမဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်အပေါ် စိတ်ဝင်စား သာယာတတ်ပြီး ယောက်ျားများရဲ့ စိတ်ဝင်စားခြင်းကို ကျေနပ်စုတ်ယူတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အရွယ်ရောက်လာလို့ မိဘက ပေးစားမယ်ဆိုတော့ ကိုမင်းခန့်ရဲ့ ရှိုးရှိုးအေးအေး စရိုက်ရယ်၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာရယ်ကို သွားတွေ့တော့ မမ နွားဖားကြိုး တတ်နိုင်မယ့်လူ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထုံကြည်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုမင်းခန့်ဟာ မမထင်သလို မဟုတ်ဘူး။ မမအပေါ် ဆက်ဆံမှုဟာ အေးစက်လွန်းတယ်။ သူက မိန်းမလိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ရှင်မကောင်း ဇနီးမယားပဲ လိုချင်တယ်ဆိုပြီး မမအပေါ် ချုပ်ချယ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ မမက ဇနီး ဘယ်ခန့်မလဲ၊ လွတ်လပ်ခွင့်ကို လုံးဝ အဆုံးရှုံး မခံနိုင်ဘူး။ ခါတိုင်းလိုပဲ နေတယ်။ ဒီမှာပဲ ကိုမင်းခန့်ဟာ မမကို ဥပေက္ခာ ပြုလာတယ်။ အလုပ်ကိုပဲ ဘန်းပြုပြီး အလုပ်ခွင်မှာ ထောင် ပြောင်းနေတယ်။ မမက ကလေးချစ်တတ်တဲ့ ကိုမင်း

ခန့်အတွက် သား တစ်ယောက်ကို မွေးပေးခဲ့တယ်။

သားကိုချစ်ပေမယ့် မမကိုတော့ အထင်သေးတဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ပဲ ကြည့်တတ်တယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ ညီမ သိမှာ ပါ။ မိုက်တွင်းနက်ပြီးရင်း နက်ခဲ့တဲ့ မမဟာ နောက်ယောက်ျား တွေကတစ်ဆင့် ဘိန်းဖြူစွဲ ဘိန်းဖြူဘိုးရမယ်ဆိုရင် 'ကိုယ့် ကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်းမသိ ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးခဲ့တယ်။

ထားပါတော့လေ၊ ဘိန်းဖြတ်ပြီး ရန်ကုန်ပြန်ရောက် ချိန် သားလေးကဲကဲကို လာချောင်းတွေ သေးတယ်။ ကဲကဲက ဝိုင်းလုံးမကြီး အရူးမကြီး သွားဆိုပြီး မောင်းထုတ်တာကို မမခံလိုက်ရတယ်။ မမငုဂါက သူသင်ပေးထားတဲ့ အဆဲတွေ ဟာ သူတို့ထံ ပြန်ရောက်လာပါလားလို့ ပြောလိုက်တဲ့အချိန် မှာ မမ သံဝေဂရလိုက်တယ်။

ခုဆိုရင် မမ ဆေးရုံမှာပဲ သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင် နိုင်ဖို့ တရားဟော ကက်ဆက်ခွေလေးတွေ မပြတ်နာရင်း ဆင်ခြင်နေပါပြီ။

သားကို တွေ့ချင်ပေမယ့် တွေ့ခွင့်မတောင်းတော့ ဘူး၊ သားရဲ့ အမေနေရာက တစ်စက္ကန့်လေးတောင် နေခွင့် မထိုက်တန်တဲ့ မိန်းမယုတ်ပါ။

အမေနဲ့ အစ်မက သားကိုတနေ၊ သားခါတ်ပုံလေးထုတ် တစ်စုံစီစုံ ကြည့်ငိုနေတတ်တဲ့ မမအတွက် ကိုမင်းခန့်ဆိုတာ ခွင့်တောင်းကောင်း တောင်းလိမ့်မယ်။

ခွင့်မပြုလိုက်ဖို့ ညီမ တားဆီးပေးပါ။ ညီမလို သန့်စင် မွန်မြတ် စိတ်ထားလှတဲ့ မိန်းကလေးသာ ကိုမင်းခန့်လိုလူမျိုး နဲ့ ထိုက်တန်ပါတယ်။ ညီမစကားကို ကိုမင်းခန့် နားထောင်ပါ လိမ့်မယ်။ သူကလည်း ပေးတွေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ အ ကယ်၍များ ခွင့်ပြုခဲ့ရင်တောင် ညီမ ခွင့်မပြုလိုက်ပါနဲ့နော်၊ ရောဂါဟာ လွယ်လင့်တကူ မကူးစက်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိပေ မယ့် အခန့်မသင့်၍များဆိုတဲ့ အတွေးက မမကို သေလူမ တတ် ခံစားစေရတယ်။

နောက်ပြီး သားကိုလည်း သွေးတွေတာတွေ စစ် ကြည့်ပေးပါဦးနော်၊ ပြီးတော့ သူ့အမေရဲ့အကြောင်း ဘယ် သောအခါမှ သူ့မသိပါစေနဲ့၊ သွေးသာ သူ့မိခင်အရင်းအဖြစ် ထာဝရ ရပ်တည်ပေးပါတော့၊ သွေးရဲ့ ရင်သွေးလိုပဲ ထာဝရ စောင်ရှောက်ပေးသွားပါလို့ မမ အနူးအညွတ်တောင်းပန် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။

ကိုမင်းခန့်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ မမ မတောင်းဆို ရဲပါဘူး။

ညီမသာ မမကို ခွင့်လွှတ်ပေးပြီး မမသားလေးကို မမကိုယ်စား စောင့်ရှောက်ပေးဖို့အတွက် မေတ္တာရပ်ခံပါ တယ်။ ပြောဆိုခဲ့တာတွေအတွက်လည်း အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်။

မမကို ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုရင် မမကျေနပ်စရာနဲ့ပဲ ကိုယ် ပြုခဲ့တဲ့ဝင့်ကို ကိုယ်ပဲခံပြီး ပြီးပြီးလေးနဲ့ သေသွားချင်ပါတယ်။

မေတ္တာတရား အင်အားကြီးမားလွန်းတဲ့ ညီမထံမှ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားရယ်၊ သားလေးကို မိခင်ရင်း တစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပေးသွားပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိ စကားကိုတော့ မမ မျှော်လင့်နေပါတယ်။

တချိန်က အမှိုက်မ
ခတ္တာ

စာဆုံးသွားတော့မှာ သွေးမျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲအိုင်ထွန်းနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်ပြီး တစ်သျှူးစလေး နှင့် သုတ်လိုက်လေသည်။

အချိန်တန်တော့လည်း မိခင်ရင်းဟာ မိခင်ရင်းပါပဲ လား၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးသွမ်းခဲ့ပါစေ၊ သားသမီးအပေါ်တွင် တော့ မေတ္တာစိတ်က အပြည့်အဝ ရှိနေတတ်သည်ပင်။

သွေး လိုက်လျောပါမည်။

ဦးမင်းခန့်ကို ဖွင့်ပြောရန်သင့်မသင့် စဉ်းစားလိုက် သည်။

တယူသန်သော ဦးမင်းခန့်ကတော့ ခတ္တာကို ခွင့် လွှတ်လိမ့်မည် မဟုတ်သလို ကဲကဲကိုလည်း ပေးတွေ့လိမ့် မည်မဟုတ်. . .

ကဲကဲကို ပေးတွေ့ဖို့ကတော့. . .

မိခင်အရင်း မဟုတ်၍ ကြားရရုံနှင့် ကျောချမ်းသော အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါသည်အပါး ခေါ်သွားရက်မှာပေါ့ဟေ့

သော အပြောကို မိမိခါးသီးစွာ ရင်ဆိုင်ရပေမည်။

မိန်းမချင်းကိုယ်ချင်းစာစိတ်တို့က သွေးရင်၌ ဝရုဏာ အိုင်ဖြစ်ထွန်းလျက်ရှိသည်။

သွေး ဘာလုပ်ရမလဲ။

ဆုံးဖြတ်ချက် ချ၍မရသေး။

အခန်း(၂၆)

မင်းခန့်က ပြီးပြီး သွေးကိုကြိုဆိုလိုက်သည်။
 အလုပ်များသဖြင့် ညရှစ်နာရီကျော်မှ အိမ်ပြန်ရောက်သည်။
 ကဲကဲကို ပုံပြောပြီး သိပ်နေချိန်ဟု ခန့်မှန်းပြီး ရေချိုး ထမင်း
 စားပြီးသည်နှင့် အပေါ်ထပ်ညှော်ခန်း၌ စာရင်းဇယားများ ပြန်
 လည်စစ်ဆေးရင်း သွေးကို စောင့်မျှော်နေခဲ့သည်။
 ကိုးနာရီခန့်မှ သွေးရောက်လာသည်။

“လာ... မိန်းကလေး ကိုယ်စောင့်နေတာ ဖြေနိုင်ရဲ့
 လား”
 “ဖြေနိုင်ပါတယ်”
 “သား အိပ်သွားပြီလား”
 “အိပ်သွားပြီ၊ အိပ်ယာဝင်ခါနီးတောင် ဖေဖေပြန်မ
 လာသေးဘူးလားလို့ မေးနေသေးတယ်”
 “ဒီတော့ ဘာပြောလိုက်သလဲ”
 “ကျွန်မကို စစ်ဆေးနေတာလား ဆရာ”
 သွေးထံမှ မမျှော်လင့်သော မေးခွန်းကို ရလိုက်သ
 ဖြင့် မင်းခန့် အံ့ဩသွားသည်။ တစ်ဆက်တည်း မိမိအပေါ်
 ရှက်ရွံ့ကြောက်စိတ်တို့ ကင်းမဲ့သွားလေပြီဟု တွေးမိလိုက်သ
 ဖြင့် ကျေနပ်သွားသည်။
 “ဟာ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ အလာပ သလာပ စကား
 အပြစ် မေးတာပါ။ ထိုင်ပါဦး”
 သူ့နံ့သေးက ဆက်တီကို ပုတ်ပြုလိုက်သော်လည်း
 သွေးက ဝပ်မထိုင်ပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆက်တီ၌ပင် ထိုင်လိုက်
 သည်။
 “ဘယ်လိုလဲကွာ”
 ငယ်သော မိန်းကလေးကို ချစ်မိတော့ သူ သည်းခံ
 နှစ်လွှတ်ရပေလိမ့်မည်။
 “ဆရာကို ကျွန်မ တစ်ခုခွင့်တောင်းချင်ပါတယ်
 ဆရာ”

www.burmeseclassic.com

“ဘာလဲပြော”

နည်းနည်းမကျေနပ်သဖြင့် ကျွဲခြီးတိုသလို မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ကဲကဲမိခင်နဲ့ သွားတွေ့ချင်ပါတယ် ဆရာ၊ တွေ့ခွင့်ပြုနိုင်မလား”

မင်းခန့် အံ့ဩလွန်းသဖြင့်...

“ဟင်...”ဟုပင် အသံထွက်သွားရသည်။

“မင်း ခါက ဘာသဘောလဲ”

“ကဲကဲရဲ့ မိခင်ဘဝကို ရယူတော့မှာဖြစ်လို့ ကဲကဲ မိခင်ဟောင်းနဲ့ သွားတွေ့သင့်တယ် ထင်လို့ပါဆရာ”

မင်းခန့် အံ့ဩမှုတို့ မေ့ပျောက်သွားပြီး ဝမ်းသာမှုက ဖုံးလွှမ်းထားသည်။

“ဟာ မင်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီ ပေါ့... ဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့် အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ ကဲကဲမိခင်အပေါ် မှာ မူတည်ပါတယ်၊ ကျွန်မ သူနဲ့ သွားတွေ့ချင်တယ်၊ သူဘယ် မှာရှိသလဲ ဆရာသိလားဟင်”

“သိတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“ငါ့ရှေ့နေပြောလို့ပေါ့ကွာ၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် တောင် အသုံးမကျတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်း ခေါင်းထဲထည့်ထားချင်တာလဲ”

“မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မဟာ မိန်းမတစ် ယောက်ကို စာနာတတ်လို့ပါ ဆရာ၊ သူဟာ ကျွန်မအတွက် သင်ခန်းစာကောင်းအဖြစ် ကျွန်မနှလုံးသားမှာ ပုံရိပ်ထင်နေရ အောင် ကျွန်မသွားတွေ့ချင်ပါတယ်”

“ဒီလောက် ကိုယ့်အပေါ်ကို မိုက်မိုက်ကင်ရိုင်းရိုင်း ပြော ဆိုထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆီကို မင်း သွားရဲသလား”

မင်းခန့် သွေးစိတ်ကို နားမလည်နိုင်သဖြင့် မေးလိုက် သည်။

“သွားရဲပါတယ်”

“သူ့ရောဂါ ဘာရောဂါလည်း မသိလို့လား”

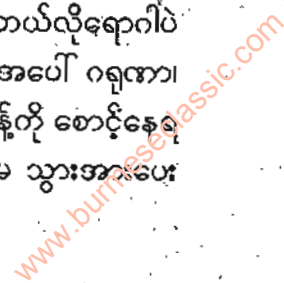
“သိပါတယ်”

“ဟင်...”

“အေအိုင်ဒီအက်စ်ပါ”

မင်းခန့် မျက်လုံးအပြူးသွားနှင့် သွေးကို ငေးကြည့် ခြင်းမိသည်။

“ကျွန်မ ဆရာဝန်လောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ ဆရာ ဘာထားသလား၊ အေအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါသည် အနားကပ်ရုံ ရောဂါဟာ မကူးစက်နိုင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဘယ်လိုရောဂါပဲ ဖြစ် ဆရာဝန်ဆရာမတွေဟာ လူနာတွေအပေါ် ဂရုဏာ၊ ဘာထားရပါမယ်၊ ဒေါ်ခတ္တာဟာ သေမိန့်ကို စောင့်နေရ လူနာပါ၊ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးချိန်ကျ ကျွန်မ သွားအားပေး နာမယ်”

“မင်းကွာ ရှာမှရှားပဲ၊ ဒါက ဘယ်သူပေးတဲ့ ရောဂါလည်း ဟာကွာ မင်း မသွားရဘူး၊ မင်းနဲ့ဘာမှ တွေ့ဆုံစရာ မလိုဘူး၊ ငါ့သားအမေနာမည်မှာတောင် ဒင်းနာမည် ဖျတ်ထားပြီးပြီ”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝသမိုင်းဆိုတာ ပြောင်းလွယ်လွယ် မရပါဘူးဆရာ၊ ခေတ္တခဏပဲ ဖုံးကွယ်ထားလို့ ရပါတယ် သွေးသည် အေးအေးကလေးနှင့် ခေါင်းမာသေမိန်းကလေးပါလားဟု မင်းခန့် သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ သားကို ခေါ်မသွားတော့ပါဘူး”

“မင်းခေါ်ချင်တိုင်းကော ခေါ်လို့ရမလားကွ၊ ငါအခွင့်မပြုပဲ မင်း ဘာမှ လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ မင်းနားလည်ထားပါ”

သွေးက အေးစက်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လှည့်သောအခါ သူ မခံရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာပြီး...

“မင်း ဘာကြည့်တာလဲ”

“ကဲကဲမိခင်နေရာကို ဆရာကျွန်မကို ရယူလို့မူ တစ်ခုထဲနဲ့ မပေးအပ်ပါနဲ့ဆရာ၊ ဆရာ့စကားတွေက ကျွန်မပေါ် ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့နေပါတယ်၊ ကျွန်မ ဆရာ့ကို ဒီလိုချက်တည်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ထပ်မံစဉ်းစားရလိမ့်ဦးမယ်ထင်တယ်”

“ဘာ... မင်း မရဘူး၊ မင်းကို ငါလက်ထပ်မယ် ဆိုချင်းလက်ထပ်မယ်ကွာ”

မင်းခန့် စိတ်မထိန်းနိုင် သွေးအပေါ် လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိသွားပြီး ထိုင်နေသော သွေးကို ဆွဲထူကာ ပုခုံးနှစ်ဖက် ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ရမ်းကာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။ သွေးက ထိတ်လန့်တကြား...

“ကျွန်မကို အကြပ်မကိုင်နဲ့... မကြိုက်ဖူး၊ ကျွန်မ ဆရာ့ကို လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြောက်တယ်”

မင်းခန့် သတိဝင်သွားသည်။ ဟုတ်သားပဲ အပျိုစင် နုနုထွတ်ထွတ်ကလေးကို သူ့လို ယောက်ျားရင့်မကြီးက ချွန်အားနှင့် အနိုင်ယူတာမျိုး သူ မလုပ်သင့်။

“ဆော့ဦးကွာ... ငါ မှားသွားပါတယ်၊ ကဲ မင်းပြန်နားတော့ကွာ၊ ငါ မင်းတောင်းဆိုချက်ကို ဒီည စဉ်းစားပေးပါမယ်”

သွေးသည် ကြောင်လက်မှ လွတ်မြောက်သွားသော ထွတ်ကလေးနယ် လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

သွေးစကားတွေကို သူ အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစားလိုက်သည်။ သွေးပြောတာ မှန်သော်လည်း...

သားကိုတော့ဖြင့် ဘယ်လိုနည်းမှ ကူးစက်ဆေးရုံကြီး ခေါ်မသွားနိုင်သကဲ့သို့ သွေးကိုလည်း မသွားစေချင်ပါ။ သူ့ဘာတော့ ဒီမိန်းမယုတ်မျက်နှာ လုံးဝ မကြည့်ချင်၊ သို့သော် သူ့ကိုယ်စား သူ သွားလိုက်လျှင်ကော...

ထိုစဉ်...

“ဆရာ ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

သွေးရောက်လာပြန်သည်။ သို့သော် သူ့လက်ထဲသို့ စာတစ်စောင် လာပေးသည်။

“ဒီစာပြရင် ဆရာက ကျွန်မအပေါ် ဆရာတစ်မျိုး ထင်မှာစိုးလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် . . . ဆရာ စဉ်းစားတဲ့အခါ အထောက်အကူရမလားလို့ ကျွန်မ တွေးမိလို့ပါ။ ဆရာ ခေါင်းအေးအေးထား စဉ်းစားပေးပါနော်၊ ဝှက်နိုက်ဆရာ”

မင်းခန့် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခင် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာ သွားလေသည်။

မင်းခန့် မတားတော့ပါ . . . သွေး၏ စိတ်ဆန္ဒအလျောက် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေစေချင်သည်။ ဒါက သူ၏ စေတနာပင်။

သူ စာကိုဖတ်ရင်း မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ နောင်တရတယ်ဆိုတာကော ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား၊ သွေးကို ဒုက္ခပေးဖို့များလား၊ ခတ္တာကို သူလုံးဝ မယုံကြည်နိုင်၊ မဖြစ်သေးဘူး၊ အရိုးခံသက်သက် မိန်းခလေးအပေါ် ယုတ်မာသောစိတ်ဖြင့် တစ်ဖက်လှည့်စားနေတာ ဖြစ်ဖို့များသည်။

မင်းခန့် ချက်ချင်းပင် သွေးအိပ်ခန်းသို့ တံခါးသွား ခေါက်လိုက်သည်။

“ကိစ္စရှိလို့လား ဆရာ”

“အင်း . . . မင်းကို ငါကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ မင်း တစ်ယောက်တည်း မသွားပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိတော့ မင်းထေရမယ် ဘယ်နဲ့လဲ”

မျက်လုံးလေးက ဝင်းလက်သွားပြီး . . .

“တကယ်လားဆရာ”

“လူကြီးစကားပါ မိန်းကလေးရာ”

“ဒါဖြင့် ဆရာ ဒေါ်ခတ္တာကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီပေါ့နော်၊ ဟုတ်လား . . .”

တက်တက်ကြွကြွကလေး မေးလိုက်သောသွေးကို မချင့်မရဲ ငေးကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဒါကတော့ ငါ့အပိုင်းပါ၊ ကဲ . . . တံခါးပိတ်တော့ ဝှက်နိုက်”

“ဟင် ဘယ်လိုကြီးမှန်းလည်း မသိပါဘူး”

ဟူသော အသံကလေးအဆုံး၌ တံခါးပိတ်လိုက်လေသည်။

မင်းခန့် ကြည်မွေ့စွာ ပြီးလိုက်မိလေသည်။ ကိုယ့်ထက် ဆယ်နှစ်ကျော်ငယ်သော မိန်းကလေးကို ချစ်ရတာကိုပဲ ကြည်နူးစရာ ကောင်းနေသလား၊ ချစ်မိခြင်းကပဲ အရာရာကို ချစ်ကြည်နူးစရာအဖြစ် မြင်နေခြင်းလားဆိုတာကိုတော့ သူ သမ္မုတ္တံ မရသေးချေ။

အခန်း(၂၇)

သွေး

ဦးမင်းခန့်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးလေးစား
သော အကြည့်ဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဤလူကြီး၌ သော
သိမ်သောစိတ်ထား မရှိပါချေ။

“ဆရာ..”

ဆရာဟု ခေါ်လိုက်ပြီး လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို
တွယ်လိုက်မိသည်။ သွေး၏ အပြုအမူကို ဦးမင်းခန့် အံ့

သွားပေလိမ့်မည်။

“ဆရာ့ကိုလေ ကျွန်မ သိပ်ချစ်သွားပါပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးလို့လား၊

ငါ့တာကြောင့် လိုက်ပို့ပေးတယ်လို့ ထင်သလဲ”

ဦးမင်းခန့်က အေးဆေးစွာပင် မေးလိုက်လေသည်။

သွေးက ဦးမင်းခန့်ကို နားမလည်နိုင်သဖြင့် မော့

ကြည့်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ကျွန်မ မသိတော့ဘူး”

ဦးမင်းခန့်က သွေးအားပြုံးပြလိုက်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။

သွေးပါ လိုက်ရပ်ရသည်။

“ပထမအချက်က မင်းကိုချစ်လို့၊ မင်းရဲ့ ဆန္ဒကို ဖြည့်

ပေးလိုက်လျောပေးချင်တာ၊ ဒုတိယအချက်က ဟိုမိန်းမကို

ချစ်မချလို့၊ မင်းအပေါ် မကောင်းကြံစည်လိုက်မှာ စိုးရိမ်လို့

အာတွယ်ပေးဖို့ လိုက်လာတာ... ဒါပဲ၊ လူမမယ်ကလေးကို

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငါ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်

ဘူး။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ အသိတရားရတာ မှန်ခဲ့လို့

အားရဲ့နောင်ရေးအတွက် တွေ့ချင်ရက်နဲ့ မတွေ့တော့ဘူး၊

ဒါမလားပါနဲ့ဆိုတဲ့စကား အမှန်ဆိုရင်တော့လည်း သူ့ကို

ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါမယ်၊ သူ စိတ်ချသွားဖို့ ငါ ကတိစကား

ပေးလိုက်ပါမယ်၊ ကိုင်း ဒါဆိုရင် မင်း ငါ့ကိုကျေနပ်မှာလား”

သွေး ဝမ်းသာကြည်နူးသော မျက်ရည်တို့ စို့တက်

လာသည်။ ဦးမင်းခန့်က မျက်ရည်များကို အသာအယာ

www.burmeseclassic.com

သုတ်ပေးရင်း...

“ငယ်လွန်းတဲ့ မင်းရဲ့နှလုံးသားမှာ ကိုယ်တို့သားအဖကြောင့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ပြည့်နှက်ခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပေးမိန်းကလေး၊ မင်းကိုကိုယ် တကယ်မြတ်နိုးတာပါ။ မင်းအပေါ်ကိုယ်အမြဲ စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပေးသွားမှာပါ မိန်းကလေးရယ်”

ဦးမင်းခန့်က ပုခုံးကိုသိုင်းဖက်တွဲခေါ်ကာ စကြာအတိုင်း ဆက်လျှောက်သောအခါ သွေးက ရုန်းဖယ်လိုက်သည်။

“ဒီပုံစံအတိုင်း မဝင်ပါနဲ့ဆရာ၊ ဒေါ်ခတ္တာအပေါ် အနိုင်ကျင့်ပြသလို ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်ပါတယ်။ သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ချမ်းသာမှုပေးဖို့ လာကြတာ မှတ်လားဆရာ”

ဦးမင်းခန့်က...

“မိန်းကလေးရယ်၊ မင်းဟာ သိပ်ကို ဖြူစင်လွန်းတယ် ဒါတွေဟာ ကိုယ်တို့ဘဝ မင်းလက်ထဲကို အပ်နှင်းချင်လောက်အောင်လည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မက အတိတ်ဘဝက ကံမကောင်းခဲ့လို့ မိစုံဖစုံနဲ့ မနေခဲ့ရဘူး၊ ဒါကြောင့် ကံကို စာနာပြီး မေတ္တာအပြည့် ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒီလိုထားမေတ္တာကြောင့် ကျွန်မသံသရာအတွက် ကောင်းသောကြမ္မာတွေကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ကြုံလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်”

“သွေးရယ်”

လက်ချင်းကတော့ ချိတ်မိကြသည်။

တွဲသောလက်တွေ မဖြုတ်စတမ်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦးဖေးမပြီး အခက်အခဲဟူသမျှကို လက်တွဲဖြေရှင်းကြမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်သည် သွေးရင်၌ ပန္နက်စိုက်ပြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

သွေးအား စာလာပေးသော ဆရာမက သွေးကိုမြင်တော့ ဝမ်းသာအားရနှင့်ပင်...

“ဟာ... သွေးလာတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ခတ္တာကော...”

“အင်း လူနာက စိတ်လျှော့ချလိုက်ပြီ၊ ဘာကျွေးကျွေး ဘာစားစား လုံးဝကို မသောက်စားတော့တဲ့အတွက် သေချိန်ဟာ နီးကပ်လာပြီဆိုပါတော့ ညီမရယ်”

“အို... ဖြစ်ရလေ”

သွေး စိတ်မကောင်းပါ။ ရင်မှာ နင့်ခနဲ ခံစားရသည်။ ဆရာဝန် ဖြစ်လာမည့် လူတစ်ယောက် အနေနှင့် သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်စစ်ခင်းပြီး လူနာများကို လုယူရမည်ကို သိပါသော်လည်း...

အေအိုင်ဒီအက်စ်လို ရောဂါရှင် အတွက်ကတော့ သေမင်းကို အရှုံးပေးရပြီးဖြစ်သည်ကို သိနေရသဖြင့် ရင်ထဲ ခဲခဲချိမခဲသာ ဖြစ်မိသည်။ သွေး ဦးမင်းခန့် တွဲထားသော ယတ်ကို ဖြုတ်ပြီး သူနာပြုဆရာမလေးနောက်သို့ ခကာက်ထောက်ပါအောင် လိုက်သွားမိလေသည်။

ဦးမင်းခန့်က စိတ်မချစွာဖြင့် နောက်မှ ကပ်ပါလာသည်။

သွေး အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်ချိန်၌ ဘုရားတလိုက်သည်။

အရိုးပေါ်အရေတင် ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်လိုဖြစ်နေသော လူနာတစ်ဦးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သွေး တုန်လှုပ်သွားသည်။

တစ်လအတွင်း ဤမျှလောက်အထိ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်မထင်။

“သွေးရောက်လာပြီ ဒေါ်ခတ္တာ”

သူနာပြု ဆရာမကလွဲ၍ ပြုစုမည့်သူ မရှိချေ။ ငုဝါမှာလည်း သမီးမိုက်စိတ်ဖြင့် အိပ်ယာထ ဗန်းဗန်းလဲသွားသောမိခင်ကို ပြုစုရတာတစ်ဖက်၊ ခတ္တာထံ ထမင်းပို့ ဟင်းပို့ကတစ်ဖက်၊ အတော်ပင်ပန်း ဆင်းရဲနေရှာပေလိမ့်မည်။ သွေးသနားစိတ်ကလေးဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကူညီလိုစိတ်ပင် ပေါက်နေသည်။

“ဒေါ်ခတ္တာ သွေးလာပြီလေ”

အကြည်ရောင်ကင်းမဲ့နေသော မျက်လုံးလေးက ဖျော့တော့စွာဖြင့် ကြည့်လာတတ်သည်။

“ကျွ... ကျွန်မ ဘာမှမမြင်ရတော့ဘူး၊ မှုန်ဝါးဝါး ဖြစ်နေတယ်”

တိုးသောအသံကို သွေးမနည်းမှန်းဆ နားထောင်ရ

လေသည်။

“သွေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ခတ္တာ၊ ကျွန်မ ဒေါ်ခတ္တာစာကို ရပါတယ်၊ ချက်ချင်းမလာနိုင်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ...”

လက်ကလေး ထောင်လာသောအခါ သွေးက အသာဆုပ်ကိုင်ဟန် လက်လှမ်းလိုက်သည်။

သို့သော် ဆုပ်ကိုင်ခွင့် မရလိုက်ချေ။ ဦးမင်းခန့်က လှမ်း၍ဟန်တားလိုက်သည်။

အပ်ပေါက်ရာတွေ ပြည့်နက်နေသော လက်ကို သွေးထိလိုက်လျှင် ကူးစက်မှာ စိုးရိမ်နေပုံရသော ဦးမင်းခန့် စိတ်ချမ်းသာစေရန် သွေးဘာမှ မပြောတော့သလို လှုပ်ရှားမှုတို့လည်း ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“သွေး ဒေါ်ခတ္တာဆန္ဒကို လိုက်လျောပါမယ်ဆိုတဲ့ ထာဓိ လာပေးတာပါ”

“သား... သားကို ညီမလေးသားလိုပဲ စောင့်ရှောက်ပေးပါ”

“စိတ်ချပါ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မိဘမေတ္တာ ငတ်မွတ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်မသားအပေါ် ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်အပြည့်နဲ့ စောင့်ရှောက်သွားမှာပါ”

သွေးစကားကြောင့် ပြီးယောင်သန်းသွားသည်။ တစ်ချိန်က လှကေရီအဖြစ် ကျော်ကြားပြီး လူကြိုက်များသော ယောက်ျားများ လှည့်ဖျားအနိုင်ယူခဲ့သော အ

သည်းစားဘုရင်မ၏ ကျဆုံးခန်းသည် သံဝေဂရစရာပင် ကောင်းလွန်းလှသည်။

“ညီမလေး.. ကိုမင်းခန့်ကို တောင်းပန်သွားတဲ့အကြောင်း ပြောပေးပါနော်”

လက်က ထောင်နိုင်သောအင်အားမရှိတော့ပဲ ပြန်ကျသွားသည်။

သွေး ဦးမင်းခန့်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

သွေးမျက်ဝန်းဖြင့် တောင်းပန်တိုးလျှိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခတ္တာ ကိုယ်ရောက်နေပါတယ်”

“အစ်ကို အစ်ကို.. တကယ်ရောက်လာတယ်”

“ဟုတ်တယ် မင်းဘယ်လောက်ပဲ မိုက်တွင်းနက်ခဲ့နက်ခဲ့၊ နောက်ဆုံး သားအပေါ်မှာထားခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ် စိတ်တစ်ခုနဲ့တင် မင်းအပေါ် ငါ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ ခတ္တာ၊ မင်းအရာရာကို ဥပေက္ခာပြုပြီး တရားနုလုံး သွင်းနေပေတော့”

ခတ္တာက အရိုးပေါ်အရေတင် လက်နှစ်ဖက်ကို အားယူကာ ရင်ဘတ်ပေါ်၌ ချီလိုက်သည်။

“အစ်ကို့ကို ပြစ်မှားမိခဲ့တဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှိခိုးတောင်းပန်တာပါ အစ်ကို”

“ခွင့်လွှတ်ပြီးပါပြီ”

“စာအတိုင်း လိုက်နာပေးဖို့ ကတိပေးကြပါနော်၊ မေ့ငုဝါကိုလည်း ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ”

“အားလုံးအပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ဒေါ်ခတ္တာ၊ ကဲကဲကိုလည်း ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သွားဖို့ ကျွန်မ တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်သွားမှာပါ။ စိတ်ချပါ ဒေါ်ခတ္တာ”

သွေးက ဦးမင်းခန့်အား လှမ်းကြည့်ကာ...

“ဆရာ ပြောလိုက်လေ”ဟူသော စကားကို မျက်ဝန်းဖြင့်သာ ပြောလိုက်သည်။

ဦးမင်းခန့် အကင်းပါးစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး..

“ကိုယ့်ဘက်ကလည်း စိတ်ချပါ။ သားအတွက် အကောင်းဆုံး စောင့်ရှောက်ပေးသွားမယ်၊ မင်းသာ ဒီဘဝလုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကြွေးတွေ သံသရာမပါအောင် တရားသဘောနဲ့ ဆင်ခြင်နုလုံးသွင်းပြီး ကောင်းအောင်လုပ်ပါ”

“ကျွန်မရမယ့်အမွေတွေ သားနဲ့သွေးကို လွှဲပေးချင်တယ်”

“ဒါတော့ ကိုယ်လက်မခံချင်ဘူး ခတ္တာ၊ မင်းမသေခင် ပြုစရာရှိတဲ့ ဒါနတွေသာပြုသွားပါ။ သားအတွက် တစ်သက်တာ စားမကုန်သုံးမကုန်အောင် ကိုယ် ဖန်တီးပေးနိုင်ပါတယ်။ သွေးအတွက်လည်း ကိုယ်ရှိနေပြီပဲ၊ ဒီတော့ မင်းသာ လျှာတန်းသို့က်ပါ”

သွေးရင်ထဲ၌ ဝမ်းနည်းနေသည်။ မျက်ရည်က ထွက်လာစဉ်းစိမ်းစွာနေသည်။ တကယ်ဆို သွေး ခုမျှလောက်အထိ ကြံတိုင် ရပ်တည်နေနိုင်ခြင်းမှာ ဦးမင်းခန့်၏ ဖေးမထားမှု

www.burmeseclassic.com

ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဦးမင်းခန့်ကတော့ ယောက်ျားပီပီ စိတ်ဓါတ်ကြံ့ခိုင်စွာဖြင့် ဒေါ်ခတ္တာအပေါ် သာမန်မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ နောက်ဆုံးအချိန်ကို လာတွေ့အားပေးခြင်းမျိုး အသေဖြောင့်အောင် ဘဝကူးကောင်းအောင် သံယောဇဉ်ကြိုးတွေ လာရောက်ဖြတ်တောက် တရားပြပေးသလို ဖြစ်နေသည်။

ဦးမင်းခန့် တကယ်ပဲ ဒေါ်ခတ္တာအပေါ် သံယောဇဉ်မရှိခဲ့ဘူးလားဟု သွေးက မေးလိုက်ချင်သည်။

“ကျေးဇူးတင်မိတယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုနဲ့သွေး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းသင်းပြီး သားလေး ကံကံကိုလည်း စောင့်ရှောက်မှု ပေးနိုင်ပါစေ သွားကြတော့နော် ကျွန်မ စိတ်အေးသွားပါပြီ၊ လုံးဝ မလာကြပါနဲ့တော့၊ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ သွေးလက်ထဲကိုသာ ထည့်လိုက်နိုင်ခြင်းအတွက် ကျွန်မ ကြည်ဖြူစွာနဲ့ စိတ်ချသွားပါပြီ ကဲ ပြန်ကြပါတော့”

စကားအဆုံး၌ အကြည်ဓါတ်မရှိသော မျက်လုံးထို့ မိုတ်ကာငြိမ်သက်သွားလေသည်။

တရားသဘောနှင့် ဝေဒနာကို ရှုမှတ်ပြီး ဆင်ခြင်နေတာလား။

“သွားပြီနော် ဒေါ်ခတ္တာ”

“မင်းစိတ်ချပါခတ္တာ၊ အစ်ကိုတို့ ပြန်ပြီ”

“တုန့်ပြန်မှု လုံးဝမပေးတော့ပဲ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ကျွန်

ရစ်ခဲ့သော အရိုးစုသာသာ ဒေါ်ခတ္တာကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် သွေးသည် ဦးမင်းခန့်ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

အခန်း(၂၀)

BURMESE CLASSIC

တိုက်

ဆိုင်လွန်းလှချည်လားဟု သွေးက
တွေးကာ အံ့ဩတုန်လှုပ်မိလေသည်။

“ကိုကြီး.. သတင်းစာ ကြည့်ပြီးပြီလားဟင်”

ဦးမင်းခန့် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ ဟန်းနီးမွန်း
ထွက်လာသော ခရီးစဉ်၌ ဒီအမင်္ဂလာသတင်းကို သွေး မသိ
စေချင်ကာမှ သွေးတွေ့နေသည်။

“ကြည့်ပြီးပြီ၊ သား အိပ်သွားပြီလား”

“အိပ်သွားပါပြီ”

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ ကိုကြီးရယ်”

ဦးမင်းခန့်နှင့်သွေး လက်ထပ်သော နေ့အချိန်နှင့် ဒေါ်
ခတ္တာသေဆုံးသော နေ့အချိန်တို့သည် ထူးကဲစွာ တိုက် ဆိုင်
နေသည်။

သွေးတို့ လက်ထပ်ပြီး နောက်နေ့နံနက် လေယာဉ်
ဖြင့် ဝေလီသို့ ဟန်းနီးမွန်း ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ ကဲကဲပါလာ
သည်။ သွေးနှင့် ကဲကဲကို ခွဲ၍မရ။ သွေးက အခွဲမခံပါ။

“ကဲကဲကြောင့် ကိုကြီးနဲ့သွေး ဆုံဆည်းရတယ်နော်၊
တဲကဲနဲ့ကိုကြီးယှဉ်ရင် ကျွန်မက ကဲကဲကိုပဲ ဦးစားပေးမှာ
သိလား၊ မကျေနပ်ရင် ကျွန်မကို လက်မထပ်နဲ့”

ဟု ချစ်စဖွယ်ကြေညာသော 'သွေး'ကို သူ မလွန်ဆန်
ပို့ချေ။

“ဒါဆို ဒီနေ့ ဒေါ်ခတ္တာကို သဂြိုဟ်ပြီးပြီပေါ့နော်”

“အင်း..”

“ကိုကြီး ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူးလားဟင်၊ ကျွန်မကို
ညောတန်းဖြေပါ ကိုကြီးရယ်”

ဦးမင်းခန့်အနေဖြင့် သွေးဇေးသောမေးခွန်းကိုဖြေဖို့
သတ်ခြင်းမရှိပါချေ။

“ဪ.. အမိတ်မတစ်ယောက် ဝဋ်ကျွတ်သွားရှာ
အဆိုတဲ့ အသိကလေးတစ်ခုတော့ ကိုယ့်မှာရှိလိုက်တယ်။

မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ နာရေးသတင်းကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ ဖြစ်ပေါ်မှုမျိုးပေါ့ မိန်းကလေးရယ်”

“ဟင်... ကိုကြီးကလည်း ကိုယ်နဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ နေထိုင်ခဲ့ဘူးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လုံးဝသံယောဇဉ် မရှိတဲ့အထိုင်းပဲ”

သွေးနုလုံးသားက အရွယ်ကြောင့် နုနယ်သေးသည် မရင့်ကျက်သေးဟု ဦးမင်းခန့် သဘောပေါက်ကာ ခွင့်လွှတ် ပြီး ပြီးလိုက်သည်။ ပြီးမှ သွေးအား ပုခုံးကလေးဖက်တစ် ချက်ခွင်ထဲ သွင်းယူထွေးစိုက်လိုက်ပြီးမှ...

“ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်သားအပေါ် ကောင်းကျိုးမပေး ဆို ကျိုးတွေပဲ ပေးသွားတဲ့ သူ့အပေါ် ကိုယ်သံယောဇဉ် မ တော့တာ ကိုယ့်အမှား မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘက်က ဘာ အမှားမလုပ်ခဲ့ခြင်းအတွက် ကိုယ်လိပ်ပြာသန့်စင်ပါတယ် သွေးရယ်၊ ကိုယ့်ကို သံယောဇဉ်မရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ် ယောက်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့၊ သံယောဇဉ်ဆိုတာ လူတိုင်း ရှိတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ထားသင့်မှ ထားရတာပေါ့လေ၊ ထို ပြောတာ နားလည်ပါတယ်နော် သွေး”

သွေး နားလည်သလိုလိုတော့ရှိသည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ငယ်လျင်ချို၊ ကြီးလျင်မို ဟူသော စကားအရလိုမျိုး ခင်ပွန်းအပေါ်၌ ဆိုးနွဲ့ချင်မိသည်။ မိ သားပေကိုး။

“သွေးအပေါ်မှာကော အဲဒီလိုမျိုး...”

“အို... ဒီကလေးဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သွေး ကကော အဲဒီလိုမျိုး မိုက်တွင်းနက်ရအောင် အသိဉာဏ် မဲ့မှာလား”

“ဟင်အင်း ဒါပေမယ့် မိုက်ခဲ့ရင်ကော”

“လိုက်သတ်ပစ်မယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ပါသေပစ်မယ်၊ ဘာအောင်မေ့သလဲ၊ အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီးမယ်ဆိုတာ မင်းသိထား၊ ချစ်လွန်းလို့ အလိုလိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကန်းမ တက်နဲ့နော်၊ ကိုကြီး ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သွေးကရယ်ကာ ဦးမင်းခန့်ရင်ခွင်၌ ခေါင်းကလေး ဝှက်ကာ...

“အလကားစတာ၊ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မိုက်မိမှာမ ဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကို ဒေါ်ခတ္တာ သင်ခန်းစာတွေ ပေးသွားပြီပဲ”

“ဒီလိုလိမ္မာစမ်းပါ ကလေးရယ်”

သွေးရွေးချယ်မှုသည် မှန်ကန်သော ရွေးချယ်မှု တစ်ခုဟု သွေးယုံကြည်လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွေက အယ်လိုပဲ သာသည်နာသည်ပြောပြော သွေးကတော့ မှန် သည်ထင်၍ ရွေးချယ်လိုက်မိလေပြီ၊ ထိုရွေးချယ်မှုတွင် ချစ် ခြင်းတရားကလည်း ထိပ်ဆုံးက ပါလေသည်။

သွေးကိုယ်တိုင် ဦးမင်းခန့်စည်သူဆိုသော မိမိထက် သက်နှစ်ကျော်ကြီးသော ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တစ်ခုလပ် ဖြစ်သော ချမ်းသာသော လူကြီးကို ရွေးချယ်လက်ထပ်လိုက် သည်။

မိထွေးဟူသော အများကဲ့ရဲ့တတ်သည့် အပြစ်ရှာ
မေးငေါတတ်သည့် ဂုဏ်ပုဒ်တစ်ခုကိုလည်း မကြောက်မရွံ့
ယူလိုက်သည်။

သို့အတွက် သွေး၏အနာဂတ်သည် ဦးမင်းခန့်စည်
သူနှင့် သားဇာတိ(ခေါ်)ဟိန်းခန့်စည်သူတို့နှင့် လက်တွဲကာ
မည်မျှကြာအောင် လျှောက်လှမ်းရမည်ကိုတော့ဖြင့် သွေး
မသိနိုင်ပြီ။

သို့သော် သွေး၏ရင်ထဲ၌ ရှိနေသော မေတ္တာနှင့် စေ
တနာသည် ဦးမင်းခန့်စည်သူနှင့် သွေးတို့၏ အိမ်ထောင်ရေး
ကို ရိုးမြေကျသည့်တိုင် တည်ဆောက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်
ချက်ဖြင့်...။

ဗြဟ္မလင်